

Kanayan Yaramız Trafik

Merter Refiko lu
merter81@yahoo.com

Ülkedeki trafik sorunu gün geçtikçe büyümekte, ölümlü kazaların olduğu günlerdir. İnda bu konunun tartışılması insanı çok farklı düşüncelere itmektedir. Akla gelen ilk görüş, 'alı tıktan sonra insanın vurdumduymazlık seviyesi artıyor ve hissetmemeye başlıyor' olmasıdır.

Ba kent Lefko a'daki trafik sorunundan başlıyalım;

Yolların dar olması, çukurlardan oluşması, küçük bir yamurla gölete dönüşmesi gibi sorunların kısa sürede çözülecek olmasını düşünmek hayalden öteye gitmese de mevcut trafik düzeni, yapılacak küçük değişiklikler ve düzeltmelerle çok daha yönetilebilir hale getirilebilir.

Tam olarak nedeni bilinmeyen, tez konusu olabilecek olan, halkımızın birçok alanında olduğu gibi trafikte de maalesef kurallara uymama hastalığı vardır. Kurallara

uymayan sürücünün, kurallara uymama nedeni araştırılmalı, hiçbir kontrol olmasa da hayatın her alanında olduğu gibi trafikte de insanın kendisine ve çevresine saygı göstermesi gerekliliği küçük yamurla verilecek olan eğitimlerle öğretilmelidir. Örnek olarak kırmızı ışıkta durmamak için ısrar eden sürücünün araştırılıp, durmama sebebinin derinliklerine inilmelidir. Çünkü, kurallara uymama cesareti abartılıp, kırmızı ışıkta bekleyen polis arabasının bile yanından süratle geçme cesaretini kendinde bulan sürücülerimiz vardır. Birçok kavayımız yanlış yapıldığından, kaçırıldı ve u konusunda farklı görüşler ortaya çıkmaktadır. Örneğin normal eritlerde bekleyen araçlar varken bir dakika kazanmak için usulsüzce geçi hakkı elde etmek isteyenler, hem trafik kurallarını saygısızca bozmakta, trafiği tehlikeye atmakta, hem de kurallara uyanları çileden çıkartmaktadırlar. Bu sorunun çözümü için, sola gidenle, düz giden arasına konulacak olan refüj, soldan eklenmeleri engelleyecektir.

Lefko a yollarının genellikle dar olması ve araba fazlalığı gibi sebeplerle günün belirli saatlerinde trafikte aırı bir yoğunluk yaşanmaktadır. Yolların yıkılıp yeniden yapılması, genişletilmesi, araç girişinin engellenmesi gibi çözümler önerileri çok çuk görünüşünden dolayı, trafiğin akı yönlerinin değiştirilmesi, bazı yolların tek yol yapılması, trafiğe ara yollardan katılımın sadece trafiğin akı yönünde sağlanması gibi küçük çözümler önerileri trafiği büyük ölçüde rahatlatacaktır. Önerileri biraz açmak gerekirse, trafiğin yoğun olduğu dar yollarda trafiğin tek yönde akıtılması, tali yollardan çıkacak araçların, çıkışı yönde yola katılarak trafikte kilitlenmeye sebebiyet vermeyecektir.

Trafiği artıran bir başka sorun, tüm çalışanların ve öğrencilerin çalışmaya başlama ve bitiş saatlerinin benzer olmasıdır. Übat ayındaki on beş günlük ilköğretim tatil dönemlerinde trafiğin ne kadar rahatladığını hatırlamakta fayda var. Sadece okulların giriş çıkış saatlerinde yapılacak değişiklikler trafiği büyük ölçüde rahatlatacaktır. Aynı şekilde, farklı kurumların saatlerinde yapılacak küçük değişiklikler de trafiği büyük ölçüde rahatlatacaktır.

Bir başka sorun da, gerekli gereksiz her yere konan ve konmaya devam eden tümseklerdir. Dünyanın birçok yerinde örnekleri görülen bu uygulamanın esas amacı trafiği durma seviyesine yani ortalama saatte 15-20 km'ye çekmektir. Bundan dolayı da evlerin önünden geçen yollara bu tümsekler belli aralıklarla konmaktadır. Fakat Kıbrıs'ta gerekli gereksiz o kadar fazla yerde rastlanıyor ki, insanın aklına 'devletin araba tamircileri ile bir birlikteliği mi var?' sorusu geliyor. 50 km uyarısı olan ve hatta hız kamerası olan bir yolda öyle bir tümsekle karşılaşıyorsanız ki de il 50, 40 hatta 30 km ile gidilse dahi orada arabanın en azından tamponunun bırakılacağı yüksek ihtimaldir. Kimseyi hıza teşvik etmek gibi bir amacımız yoktur. Ancak 50 km gidilmesi gerekli bir yola 20 ile gidilebilecek bir tümsek konulması, işin amacından saptırıldıığını göstermektedir. Ayrıca en hızlı yolumuzun saatte 100 km olduğu adamızda neden tüm arabaların en yüksek hız kapasitesi saatte 100 km ile sınırlandırılmıyor?

Tümseklerimizin yanında, bir diğer çözüm önerisi olarak karımıza 'hız kameraları' çıkmaktadır. Nüfusa ve yüzölçümüne bakıldığında kamera sayısı olarak dünyada önemli bir yere sahibiz, ancak trafik kazalarına bakıldığında ise yine en ön sıralarda yer almaktayız. Mevcut sorunlar dururken, küçük hareketlerle onları çözmek yerine yüksek fiyatlara gerekli, gereksiz her köşeye konulan hız kameraları göz boyamaktan ve birkaç yerli patronunu zengin

Nüfusa ve yüzölçümüne bakıldığında kamera sayısı olarak dünyada önemli bir yere sahibiz, ancak trafik kazalarına bakıldığında ise yine en ön sıralarda yer almaktayız. Mevcut sorunlar dururken, küçük hareketlerle onları çözmek yerine yüksek fiyatlara gerekli, gereksiz her köşeye konulan hız kameraları göz boyamaktan ve birkaç yerli patronunu zengin etmekten öteye gitmemektedir.

etmekten öteye gitmemektedir.

Yollardaki sorunlar ve halkın giderek artan saygısızlık derecesi gibi sorunlarla doğrudan olarak bağlantılı olan bir başka konu ülkede toplu taşımaya verilen önemin sıfır noktasına yaklaştığı masıdır. İnsanlar kısa mesafelere bile özel araçlarla gitmek zorunda bırakılmaktadır. Bu da araç sayısında zorunlu bir artışa sebep olmaktadır, diğer problemleri de ardı ardına getirmektedir. Neredeyse bir çok bölgesinin yürüme mesafesi olduğu şehirlerin içinde oluşturulacak toplu taşıma ağı yanında, şehirler arasına konulacak olan düzenli toplu taşımalar ile insanlar bireysel araçlara zorunlu bırakılmayacak ve yukarıda sayılan tüm problemlerin derecesi azalacaktır. Tabii ki bu çözüm önerisi, birçok petrol ve otomobil satıcısından nasıl bir tepki alacağı ve belki de engellenmeye çalışılacağı da gözardı etmemek gerekmektedir. Yakın geçmişten Türkiye'den bir örnek vermek gerekirse, yapılan diyaloglarda Türkiye, demir yolları ve deniz ulaşımına yerine sadece asfalt ve yol yapımına yatırım yapmaya mecbur bırakılmıştır. Bunlar, uzun yıllardan sonra ülkesine dönen bir insanın kafasına takılan trafik sorunları...

Seçim, Kıbrıs sorunu, referandum gibi konulara gazeteler, dergiler her gün sayfalarını haklı olarak ayırıyorlar. Kafamızı bu sorunlarla yorarken biraz daha yamurla çevreyi, küçük çabalarla daha yönetilebilir hale getirebiliriz. ☒

Kolej Sınavları Hortladı!

Eğitim Bakanlığı'nın gelir gelmez uygulamaya koyduğu bir diler olay ise kolej sınavları oldu. Geçtiğimiz yıllarda kaldırılan kolej giriş sınavı tekrardan uygulamaya konuyor. Kolejlerin içindeki alt yapı durumunun alınması planlanan 300 öğrenciyi kaldıracağı düzeyde olmadığı açıkça görülüyor. Ayrıca uygulamaya konan ve UBP'nin de iştiraki sistemden ötürü kolejlerdeki öğretmen profili de de iştiraki. Peki apar topar yapılan bu sistem de iştiraki için mevcut öğretmen kadrosu uygun mu? Uygun değilse yeni atamalar olacak mı? Olacaksa ne zaman ve nasıl olacak? Bu soruların hiçbir yanıt bulmadan bakanlık apar topar bir kararla kolejlerde "eski sisteme" geri döndü. Dönülen eski sınavlı sistemin yukarıda bahsettiklerimiz yanında birçok dezavantajı ve olumsuz yanı da var. Bunlardan en önemlisi ilkokulu henüz bitirmiş 11-12 yaşındaki bir çocuğun çok yönlü bir çalı ma programına ve dolayısıyla da büyük bir aile baskısına maruz kalmasıdır. Bu baskılara maruz kalan çocukların psikolojisinin ne kadar kötü etkilendiği ayan beyan ortadadır. UBP'den önceki sistemin de elbette ki eksikleri

vardı ancak UBP hükümetinin yapması gereken bu eksiklerin üzerine gitmek ve gidermek olmalıydı. Tamamen eski ve çarpık sisteme, hem de hiçbir altyapı hazırlanmadan geçmek büyük bir hatadır. Kolej sınavlarının geri gelmesinin bir diler olumsuz tarafı da özel ders noktasıdır. Aileler çocuklarına özel ders aldırarak ve tonlarca para harcamaktadır. Özel ders veren öğretmen, okulda görevini tam olarak yerine getirmeyi ihtiyacı hissetmeyerek, ne de olsa özel derste açığı kapatır demektir. Peki parası olmayan ve çocuğunu kolejde okutmak isteyen aileler ne yapmalıdır? Bu durumda onların yapacakları tek şey boyunlarını büküp, sistemin çarpıklığına boyun eğmek olacaktır. Ülkemizde kolejler konusu oldukça önemli ve enine boyuna her yönüyle dikkatlice incelenip

öyle adımların atılması gereken bir konudur. Hükümetin bu alelacele kararını bir kez daha gözden geçirmesini ve çocukları bir yarı atı haline dönüştürecek olan kolej sınavlarıyla ilgili yeni düzenlemeler getirmesini bekliyoruz. UBP hükümeti bu yanlıştan bir an önce dönmeli ve yalnızca halkın menfaatine olan ilgiyle yönelmelidir. ☒

İmdi Faşizm Zamanı

19 Nisan erken genel seçimlerinin sonucunda UBP tek başına hükümeti kurma şansını yakaladı. UBP'nin yıllarca Kıbrıslı Türk halkının hiçbir köklü sorununu çözemeyen, öven ve faşist siyasetine rağmen yeniden seçilmesi ile ilgili de erlendirmelerimizi www.baraka.cc adresinden ayrıntılı olarak yayınladık. Ancak burada vurgulanması gereken, seçim öncesinde de vurguladığımız gibi, ülkemizde övenizmin ciddi bir yükselişi içerisinde olduğunu. Çiçeği burnunda UBP hükümetinin ilk icraatları demetinin neredeyse tamamının faşist ve öven içeriği de bu tespitimizi haklı çıkarmaktadır. Tarih kitaplarının de iştiraki, zorunlu din dersleri, Kur'an kursları ve Dikmen çöplüğü protestolarında polis gücünün saldırı amaçlı kullanılması da bu tespitimizi desteklemektedir.

İmdi sırada kendine yeniden kendine güveni gelen sivil faşist güçlerin meydana çıkması vardır. Halkın somut sorunlarına çözümler üretilmesi amaçlı her türlü girişimin karışmasına sivil faşistler çıkarılacaktır. Bu konularda solun kendi arasındaki tartışmaları sürdürürken dayanışmanın imkanlarını da dinamitlememesi daha da önem kazanmaktadır. ☒

Bu Ekolojik Felakete Artık Dur Diyelim

Dikmen (Digomo) çöplüğü yıllardan beridir ortada duran ve kimsenin çözümü amaçlı yaklaşmak gibi bir niyetinin olmadığı bir sorundur. Yıllarca Dikmen Çöplüğü'nden yükselen dumanlardan zehirlendik. Yetki kimdeydi tartışmaları hiç bitmedi. Ancak biten bir şey vardı ki o da halkın özellikle de Hamitköylülerin sabrı. Dikmen çöplüğünden yükselen zehirli dumanlar Lefkoşu'ya ama en fazla da Hamitköyü'ne tam anlamıyla boğuyor. Bu sorundan en çok mağdur olan Hamitköy halkı haklarını aramak için Hak-Der adında bir örgüt kurdu ve sorunlarına karşı mücadele etmeye başladı. Dikmen çöplüğü ise cayır cayır yanmaya ve çevreye zehir saçmaya hızlanarak devam etti. Artık çöplükteki yangınlar ayda bir değil, haftada bir değil, her gün çıkmaya başladı. Bunun üzerine içerisinde

Baraka'nın da olduğu bir komite kurularak hemen eylemlilik içerisine girildi. Bu soruna artık bir çözüm bulunması gerekiyor. Yetki karmaşası yaratarak, sorunu kimin çözmesi gerektiğini bizden saklayamazlar. Sorun direkt olarak Çevre Bakanlığı'nı bilmamaktadır ve bakanlığın derhal soruna ilgili somut adımlar atması gerekiyor. Çünkü ne Lefkoşu halkının ne de Hamitköylülerin artık dayanacak gücü kalmadı. Çöplükte istisnasız her gün yangın çıkıyor ve zehirli dumanlar üzerimize bir kabus gibi çöküyor. Çöplükte yangınlar bazen kendiliğinden bazen de bilinçli olarak insanlar tarafından çıkıyor ve çıkartılıyor. Bilinçli çıkartılan yangınların metal gibi paraya çevrilebilecek maddelerin çöplerin içinden alınması amacıyla çıkarıldığını biliniyor. Eğer ortada bir sabotaj varsa, polis nerede? Bu sorun artık çözüme kavuşmalıdır, aksi takdirde bu sorunu çözemeyenlerin yeri de Digomo çöplüğü olacaktır. ☒

"Çocuklarım Aysergi'yi bilmiyor" diyen Zorlu Töre ile çocukları, Türkiye'ye girerken kaçak purolarla yakalandılar.

Puro kaçakçılığından ceza alan Zorlu Töre'ye, cezası Meclis'te tebliğ edildi. (Gazeteler)

PARMAK Z
ÖMER TATLISU

Zorunlu Din Dersi ve Tarih Kitapları

UBP hükümeti AKP'ye yaranmak için neler yapabileceğini yavaş yavaş göstermeye başladı. İlk sinyal, ülkedeki cami sayısının artırılacağı açıklamasıyla geldi. Sinyaller gelmeye devam etti. İkinci açıklama ise Eğitim Bakanlığı'ndan geldi. Ortaokullarda seçmeli olan din derslerinin zorunlu hale getirilmesi gündeme geldi. Üniversitelerde ilahiyat fakültelerinin açılacağı, okul dışında da din eğitimi verileceği (yani Kur'an kursu) açıklandı. Eğitim sistemimizde yüzlerce sorun yokmu gibi UBP hükümetinin ilk icraatının din üzerine olması elbette ki bir tesadüf değil, AKP'ye yaranmak için yapılan bir uygulamadır. Din eğitimi tamamen çocukların vicdanına balmıştır. Kimseyi zorunlu olarak belirli bir dini öğretmeye çalışmaz. Bu açık bir insan hakları ihlalidir. Hükümetin derhal bu konuda geri adım atması ve aldığı yanlış karardan vazgeçmesi gerekmektedir. Kıbrıslı Türkler daima özgür ve adil bir toplum olarak yaşamıştır. UBP hükümetinin gelmesiyle birlikte bu özgürlüklerimize sınırların koyulması da tarihin kitaplarının değiştirilmesi konusudur. Biliyorsunuz ki geçtiğimiz hükümet döneminde çocuklara ırkçılık, milliyetçilik, dümanlık aşılayan tarih kitapları bastırılmış, milliyetçilikten ve ırkçılıktan bir nebze de olsa arındırılmıştı. Ancak yeni hükümet eğitimde ilk icraat olarak bu tarih

Eğitim Bakanı Dürüst, KTÖS'le işbirliği arzusunu yineledi

Varoğlu: Din kurslarına karşıyız

kitaplarını

değiştireceğini açıkladı ve eskiye dönüş sinyalleri verdi. Halkımız milliyetçilikten ve dinden dolayı yıllarca çile çekmiştir. Çocukların beyinlerini yıkayan milliyetçilik ve dine balmış cehalete asla izin verilmemelidir. Eğer barış içerisinde ve ortak vatandaş olarak yaşamak istiyorsak, buna karşı çıkmalıyız.

Kamuda Haklar Kırılmayacak

Seçimden zaferle çıkan Ulusal Birlik Partisi seçim döneminde ve seçim sonrası verdiği sözlerle dikkat çekiyor. Mayıs ayının başında bazı sendikalarla görüşülen Çalışma Bakanı Türkay Tokel kamuda hakların kırılmayacağını iddia etti. Hükümetin bu konuda ne kadar hassas olduğunu elbette ki bekleyip göreceğiz. Ancak geçmişe bakılırsa UBP'nin hükümette olduğu dönemlerde Türkiye'den gelen paketler toplumun tepkisini çekmiş ve halkı isyan noktasına getirmişti. Önümüzdeki günlerin yine bu paketlere gebe olduğunu, dolayısıyla dedik odulardan

da belli oluyor. Aslında dedikoduya hiç gerek yok. Türkiye'nin kuklası olan hükümet, Türkiye'ne derse onu yapmak zorunda. Türkiye'den gelecek ve halkımızın belini bükecek paketlere ve neo-liberal uygulamalara karşı daima hazırlıklı olmamız lazım. CTP hükümetinde hız kazanan neo-liberal saldırılar, hiç hız kaybetmeden UBP döneminde de devam edecek. Bizlere düman ise hükümette kim olursa olsun, halkın haklarını budayacak yasalara ve uygulamalara ne pahasına olursa olsun karşı çıkmaktır. UBP'ye karşı verilecek kavga büyüktür, aynen CTP'ye verilen kavganın zamanında büyük olduğu gibi. Rengi ne olursa olsun gelecek her türlü hak kaybını uygulamaya karşı korkusuzca mücadele edeceğiz. Düman öyleydi, bugün de öyle, yarın da öyle olacak.

Çalışma Bakanı Türkay Tokel, KAMU-SEN ve KTÖS yetkilileri ile görüşmesinde, söz verdi:

Kamudaki çalışanların hakları kırılmayacak

Taciz Etti inimiz Bizim Bedenimiz!

Gözde Gayde
ggayde@yahoo.com

30 Mayıs 2009 tarihli Havadis Gazetesi magazin eki "Hayat", ticari amaçlı görsel medya ve yazılı basınının ne kadar ırençle ebeileceğine dair bir örnek sundu bize.

Havadis Gazetesi, seçimlerin hemen öncesinde - Kıbrıs Gazetesi'nden bazı yazarların öncülüğünde - yayın hayatına başlamıştı. Bir kısım Kıbrıs Gazetesi'nden yazar ve muhabirin Havadis Gazetesi'ne geçmesi içerik ve formatın benzemesine, bazı bakışların burada yayınlanmaya başlamasına neden oldu. Ancak, gazete yeni yayın hayatına başladıktan bir dönem yayın ilkelerini açıkladı: "Doğru, hızlı, gazeteci gözüyle habercilik anlayışı, fikir emekçilerinin, fikir özgürlüklerini rahatça kamuoyuyla paylaşabilmesi, etik değerler, özgür gazetecilik, haklıdan yana, ezilenin yanında bir gazete ve gazetecilerin çıkaracağı bir gazete". Dahası "ülkenin yapısal sorunlarının aşılanmasında yol gösterici olacağı" ve "uzmanlarla çalışarak, görüşlerini halkla paylaşarak halkla kader birliği yapacağı" iddiasındaydı.

Peki özellikle ezilenden yana olduğunu ve ülkenin yapısal sorunlarının aşılanmasında yol gösterici olacağını söyleyen bir gazete nasıl olur da kadın bedenini magazin sayfasının ön kapaklarında çıplak sunacak kadar cinsiyetçi davranır? Gazetenin etik değerlerden anladığı nedir peki?

Toplumsal cinsiyet eşitsizliği bu ülkenin yapısal sorunlarından biri değil mi? Birçok kadın bu ülkede kötü koşullar altında "seks köleliğine" maruz kalmıyor mu? Gazete, kadın bedenini mal gibi sunarken bilhassa genç erkekleri gece kulüplerine gitmeye daha da teşvik ettiğini düşünmüyor mu?

Tabii bunu da söylemeden geçemeyeceğim, magazin ekinin sadece ön kapak değil neredeyse tüm sayfalar kadın bedenini teşhir edici, pornografik tarzda fotoğraflar ve yazılarla dolu. Magazin yazarları Havadis Gazetesi'ndeki bu anlayışı daha önceleri de Kıbrıs Gazetesi'nde uyguluyordu. Hatta yıllar önce "19. sayfa güzeli" diye bir sayfa hazırlayıp her gün gazetede çıplak kadın bedeni kullanmaktan hiç utanmadılar.

Zira bu anlayışı Kıbrıs Gazetesi'nde hala sürdürülmektedir. Örneğin 7 Haziran Pazar günü, Dikmen çöplüğünde çıkan yangın haberi "Kahpeli" başlığı altında 1. sayfada yayınlanmıştı. Sanırım kelimenin anlamı gazetecilerimiz tarafından biliniyor.

Acaba kadına küfredtiklerinin, kadını aşıladıklarının farkındalar mı? Ya da kahpe olarak adlandırılan bir kadının zorla kaçırılıp seks işçiliğine mecbur edildiğini bilmiyorlar mı?

Genel çerçevede söyleyecek olursak, bugün tecimsel medya kuruluşları ezilen, sömürülen kesimleri kötülemekte, kadınları tıpkı bir meta gibi sunmaktadır. Devletten barmımsız gibi gösterilen medya kuruluşları aslında iktidarın isteklerini ve fikirlerini yaymaktadır. Tecimsel medyada yayınlanan haberler, fotoğraflar; milliyetçi, cinsiyetçi, homofobik bir dille anlatılmaktadır. Çerçevesi boz altımlı bu haberler halktan gerçek bilgileri gizlemek ve halkın nitelikli haber okuma hakkını elinden almak içindir. Çünkü kapitalist

düzen için ara tıran, sorgulayan, eleştiren insan tehlike unsurudur.

Halkın kimi kesimi gazetede yayınlanan haberleri, fotoğrafları kabullenmekte iken kimi kesimi de bu tip yayınlara karşı direnmektedir. Ancak bilmeliyiz ki kimisi direnmelerimiz yeterli değildir. Bizler medyada yayınlanan, gösterilen; sınıf/yoksul dümanı, cinsiyetçi, milliyetçi, homofobik söylemlerden kaçmak, sıyrılmak yerine bu söylemlerin üretildiği yeri sorgulamalıyız, sarsmalıyız ve yerinden etmeliyiz.

Radikal İslamın Yayıldığı İndaki Emperyalist Etki Üzerine

Mustafa Keleşzade
mustafa-keleszade@hotmail.com

1989 yılında Afganistan'da bir bayram havası ya anmaktaydı. On yıllık bir mücadelenin sonunda Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı galii sona erdirilmişti. Mücahitlerin lideri eline bir mikrofon almış, bir ülkeye, mücahitlere yaptığı mühimat, askeri emetim ve maddi destekten dolayı teşekkürlerini sunuyordu. Konu mayı yapan mücahit lideri de, teşekkür ettiği ülke de bizlerin yakından bildiği bir ki ve ülkedir. Konu mayı yapan ki El-Kaide lideri Usame bin Ladin, teşekkürlerini sunduğu ülke ise Amerika Birleşik Devletleri'di. İlk duyulduğunda kulağa garip gelen bu artışta dönemin koşulları incelendiğinde gayet iyi bir şekilde anlaşılabilir.

Sovyetler Birliği ile ABD arasında Soğuk Savaş devam etmekte, iki ülkenin de silahlanma yarışının içerisinde ve birbirlerinin gücünü azaltmak için yollar aramakta olduğu bir ortamda, 1979 yılında SSCB bir müslüman ülkeyi, Afganistan'ı galii ediyordu. ABD böyle bir durumda yapması beklendiği gibi yerel halkın direniş örgütlerini Sovyet güçlerine karşı kırtıp organize ediyordu. Yani komünizme karşı İslamı bir silah olarak kullanıyordu. Her ne kadar, bu olayda aynı silah, 11 Eylül olaylarında ABD'yi vurmuşsa da, o dönemde emperyalist ABD'ye Sovyetler karşısında büyük bir zafer kazandırmıştı. Bu olayda açık olarak görüldüğü gibi, İslam, emperyalist ülkelerin elinde, ezilen ve sömürülen halkların çıkarısını susturan ve komünizme alternatif olan, daha doğrusu alternatif olmaktan çok sömürülen halkın çıkarısını bastırarak, halka acılarını unutturan bir afyon olarak güçlü bir silahtır.

Yazının devamında sizlere İran'da gerçekleşen 1979 İslam Devrimi'nde İslam'ın baskın rolüne ulaşmasını, Filistin halkının kurtuluş mücadelesine karşı uygulanan sraile oyunlarını, Türkiye devrimci hareketinin gücünü kırmak üzere 1971 muhtırasıyla bağılayan İslamla tırma politikalarını ve politikaların Türk-İslam sentezine dönüşümü ile ilgili bilgilendirmeler ve açıklamalar yapıp, son olarak da Kıbrıs'ta kulağa ilk duyduğumuz ta komik gelebilecek İslam tehlikesinden bahsedelim.

Emperyalist İslam Politikaları Ders 2: 1979 İran Devrimi

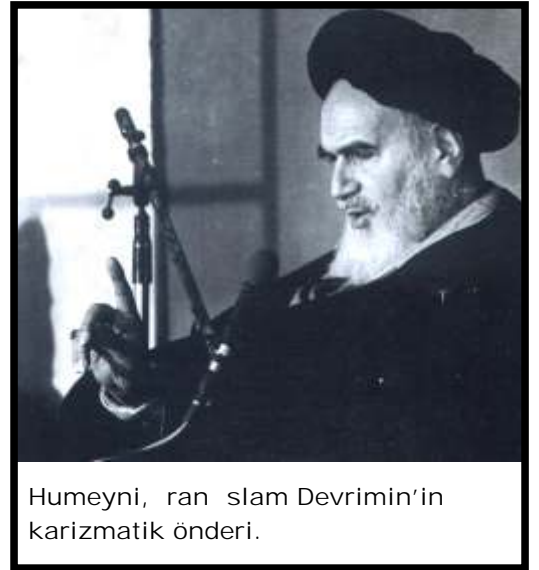
İlerici Bir Devrimden İrticai Harekete
1977-1979 yılları arasında İran halkı, yönetimde bulunan ABD kuklası, liberal görüşlü Pahlavi hanedanına karşı ayaklanmış ve 1979 yılında Pahlavi yönetimini silahlı mücadele ile devirmişti. Devrim, Pahlavi hanedanı ve Amerikan hegemonyasına karşı yapılmıştı. Devrim sonrası ilk kez olarak halk ABD Büyükelçisi

Usame Bin Ladin, ABD'nin Afganistan'daki temel müttefiki idi

Elçisi İran'ı ele geçirmişti. Devrimin lideri olarak görülen Ayetollah Ruhullah Khomeini, yani Humeyni, İslamcı bir lider oldu. İslam Devrimi İslam Devrimi olarak hafızalara kazınmış olsa da gerçekte devrimin gelişiminde ve sonuçlanmasında etkili iki önemli kanat vardır. İki İslamcı mücahitlerin kanadı ki bu kanat Humeyni'nin lideri oldu. Diğer kanat Marksist-Leninist Cherkha-ye Fada'i-ye Khalq, Sovyet yanlısı Tudeh Partisi ve Maoist Peykar örgütü gibi ilerici organizasyonlardı. Diğer bir deyişle, İran Devrimi, İslamcı mücahitlerin ve komünist fedailerin ortak devrimiydi. Ama, ilan edilen yönetim, devrimin sonrasında İslami Cumhuriyeti oldu. Devrimin İslamcılardan yana gerçekleşmesi mesine sebep olarak iki etken gösterilebilir.

İlk olarak, Humeyni mücahit kanadın tek lideriyken, komünist kanat içerisinde sınırlı parlayabilen, birleştirici bir liderin bulunmaması, bunun da komünist kanadının, Humeyni tarafından tasviyesini kolaylaştırıcı bir sebep teşkil etmesi gösterilebilir. Diğer sebep ise çok daha derin bir ideolojik farka dayanır; İslam ve komünizmin dayandıkları temeller. Eğer basit bir şekilde incelersek, komünizm ya adımlı dünyada emetlikçi, özgür, ya ana bilir bir dünya, bağımsız ve egemen bir devlet sunarken, din ise insanlara dünyada dini koşullara uyulursa, ölümden sonraki hayatta sonsuz mutluluk ve fani dünyada çektiği çileler için ödülleri sunuyordu. Diğer bir deyişle, dini kullananlar, ezilen halklara gerçek devrimci mücadelelere katılmamaları ve emirlerine uymaları karşılığında sonsuz mutluluk ve huzuru vaat ederken, komünizm ise dünyada ezilmekten kurtulmayı ve özgürce yaşamayı vaat edebiliyordu. Bu durumda da din, İran'da ve diğer sömürgeye açık İslam çoğunluğu olan ülkelerde, soyut vaatlerle, özellikle bilinçsiz ve korkmuş halk kesiminin, tam desteğini almayı başarıyordu. İran'da, Humeyni gibi başarılı

Humeyni, İran İslam Devrimi'nin karizmatik önderi.

bir liderle birleşen İslamcı hareket, ezilen halkın desteğini topladı ve özellikle İran-Irak savaşıyla ortaya çıkan güvensizlik ortamından da faydalanarak, komünist kesimi emperyalizm ajanı olarak veya farklı suçlarla yargılamış, hapse attırması veya idam ettirmişti. Sonuç olarak da umut verici, ilerici bir devrim olarak bağılayan İran Devrimi bir irticai harekete dönüşümü ve tarih sayfalarına kara bir leke olarak geçmiştir. Olaylar sırasında Pahlavi hanedanını desteklemiş olan emperyalist Amerika Birleşik Devletleri'nde olayı yakından gözlemlemiş ve İslamın komünizm karşısındaki etkisini en iyi şekilde kendi lehine farklı olaylarda da kullanmasını bilmiştir.

Emperyalist İslam Politikaları Ders 3: Filistin Bağımsızlık Mücadelesi Bir Halkın Kurtuluş Mücadelesi Nasıl Bölünür?

Hamas son yıllarda Filistin halkının mücadelesinde söz sahibi bir örgüt haline gelmiştir. Hamas'tan önce bölgede direnişin merkez örgütü olan El Fetih, Hamas'la girdiği silahlı mücadelede son olarak Gazze seçimlerinde aldığı yenilginin etkisiyle de tamamıyla geri plana düşmüştür. El Fetih'le uzun süre silahlı çatışma halinde kalan ve kardeş kanı döken Hamas nasıl bu derece güçlenebilmiştir? Sorunun cevabı İran ve Afganistan olaylarından farklı değildir. Tek fark, Filistin'de İlerici karşıtı emperyalist devletin ABD desteğiyle, sraile olmasıdır. Hamas kuruluğunda, Kızılay benzeri bir yardım kuruluğu olarak kurulmuştu. Esas desteği, Mısır merkezli Müslüman Kardeşler örgütünden almıştı. Önceleri barışçıl bir örgüt olarak görülen Hamas, zamanla El Fetih'in İslamı kullanmayan anti-emperyalist odaklı direnişine karşı bir tavır geliştirmişti. Burada İran'ın içine sraile emperyalist politikaları girmesi ve El Fetih'in sraile emperyalizmine karşı direnişini durdurmak için sraile, Hamas'ı desteklemeye başlamıştı. Bu olayı çok sonraları, sraile'in

Türkiye'de komünist hareketin karışmasına Türk-İslam sentezine dayalı dinsel gericiilik çıkartıldı.

Filistin sorumlusu da do rulamı tır. İk ba ta srail'in istedi i gibi geli en olaylar, El-Fetih'in mücadelesinin durmasına ve Filistin halkının ezilmesine sebep olmu tu. Fakat sonrasında Hamas da srail'e kar ı direni e geçmi se de, El Fetih kadar güçlü bir örgüt yapılanması içerisine girememi sonuç olarak da saldırılarını yo unlukla sivil srail halkına yöneltmi yani terör saldırılarından medet ummu tur. Filistin olayı slam'ın emperyalizme hizmeti konusunda açık bir örnek te kil etmektedir. Çünkü, srail politikaları istenilen sonucu vermi , Filistin'de cephe daralmı , mücadele güç yitirmi ve bölünmü ür.

Emperyalist slam Politikaları Ders 4: Türkiye'de Türk-İslam Sentezi

Günümüzdeki Türkiye, liberal slamcı bir partinin elinde Amerikan hegemonyasının kuklası durumundadır. Aynı ülkeyi otuz yıl önce inceledi imizde "devrim ha geldi ha gelecek" dedirten bir ülke kar ıma çıkmaktaydı. Peki ne oldu da Türkiye'deki hareketler bu hale geldi ya da getirildi? Konuyu açıklamak için yine o dönemki dünya ko ullarını aklımıza getirmemiz gerekmektedir. Yani So uk Sava 'ın kasıp kavurdu u bir dünyayı. Türkiye de bu çift kutuplu yapıda taraf olarak kurulu undan itibaren NATO yani ABD tarafını seçmi tır. SSCB'ye kom u bir ülke olarak da çok önemli bir NATO üssü konumunda yer almı tır. Türkiye'nin önemi en iyi Küba Füze Krizi sırasında görülmü tür. Kriz sırasında, ABD Sovyetler'in Küba'daki füzelerini çekmesi konusunda koz olarak Türkiye'de konu lu füzelerini kullanmı ve füzelerin çekilmesiyle amacına da ula mı tı. Her ne kadar, Küba Füze Krizi'ni Sovyetler'in Türkiye'deki ABD füzelerinin geri çekilmesi için kullandı ı da söylenilebilirse, bu Türkiye'nin stratejik önemini de i tiren bir sonuç de ildir. Böyle önemli bir ülke üzerindeki hegemonyasını gerçekten ecek bir komünist devrimle kaybetmek istemeyen ABD, Türkiye üzerinde yine tanıdık bir silahı kullanmı tır. 1971 yılında Türkiye'de gerçekleşen askeri muhtıra gerçek sol hareketleri güç kullanarak pasifize etmeye ba lamı , ardından gelen 1961 anayasasını ve Cumhuriyet'in kurulu undan beri elde edilen nerdeyse tüm kazanımları bir çırpıda yok eden 1980 darbesi de, ülkedeki dengeleri köklü bir ekilde de i tirmi tır. 1971 muhtırasıyla komünist hareket ba sızs bırakılırken,

komünist harekete kar ı yetersiz kalan ülkücü harekete taze kan olarak da Aydınlar Oca 'ından çıktı ı iddia edilen ve sa partilerce de desteklenen, Türk-İslam sentezi sonucu ülkedeki dengeler emperyalist devletlerin istedi i ekilde karma ık ama devrim yapılamaz, sömürüye açık haline getirilmi tır. Bu olayın en açık kanıtı olarak, dönem hükümeti olan liberal Anavatan Partisi'nin ve lideri Turgut Özal'ın dini basın ve ye il sermayenin önünü açan yasalar getirmesi gösterilebilir.

Ayrıca di er bir kanıt

olarak, mam Hatip Lisesi'nden mezun olan ö rencilerin, bu liseler mesleki lise olmalarına ra men di er mesleki lise mezunlarına kar ı ayrıcalık tanınır bir

ekilde üniversiteye devam edebilmelerinin sa lanması gösterilebilir. Bu sayede, 1973 yılında ülkedeki mam Hatip Lise'lerinin sayısı sadece 72 iken, 1980'de 335'e, 2001'de ise 552'ye çıkmı tır. Emperyalist devletlerin slam politikalarının liberal bir ekil aldı ı Türkiye, emperyalist devletlerin kullandıkları islam silahının, en iyi kullanıldı ı ve en ba arılı oldu u ülkedir. Devrimci hareket uzun süre pasifize edilmi , halk, apolitik, kitaptan korkan bir hale getirilmi tır. Ülkenin ba ına ise önceleri Türk-İslam sentezine, bugünlerde ise ılımlı slam politikalarına ba lı, emperyalizmin kuklası partiler getirilmi tır. Yani emperyalist islam politikaları ülkede ba arıyla devam etmektedir.

Kıbrıs'taki slam Tehlikesi

ronik bir ekilde Karl Marx'ın "din halkın afyonudur" tabirini en iyi anlayan, isyan etti i emperyalist sistemin güçleri olmu tur. Karl Marx'ın kapitalisleri, dinsel gerici i en iyi kavrayanlar ve acımasızca kullananlar olmu tur. Yani So uk Sava periyodunda slamı, müslüman ülkelerde kendilerince bir zehir olarak gördükleri komünizme kar ı bir panzehir olarak acımasızca kullanmı lardır. Gerek Afganistan, gerek ran, gerek Filistin, gerekse Türkiye'de emperyalist islam politikalarını en iyi ekilde uygulayanlar da emperyalist güçler olmu tur.

Emperyalist islam politikalarına maruz kalan Türkiye, emperyalist islam politikalarındaki deneyimini imdi Kıbrıslı Türk halkı üzerinde kullanmak istiyor. Tabi ki Kıbrıs'taki durum di er olaylar kadar net bir yapıya sahip de ildir. Kıbrıs'ta gerçek sosyalist hareketler denebilecek örgütsel yapılar yerle mi ve kitleler arasında bir

uyanı yaratmı de ildir. Ayrıca ülkede islam, köklü bir tehdit olu turacak güce henüz ula amamı tır ama u anda geli mekte olan olaylarla bir öngörü olarak söyleyebilirim ki, e er dikkatli olunmazsa, Türkiye'de ABD'nin hegemonyası altındaki neo-liberal kukla hükümeti, ılımlı islam politikalarını, Kıbrıs'taki müslüman halkı kontrol etmek amacıyla kendi çıkarlarına yönelik kullanabilirler. Kanıt olarak bir belge sunmak bu devrede mümkün olmasa da uzun yıllar aradan sonra adaya Türkiye'den atanan müftü, özellikle de AKP'nin deste ini arkasına alan, seçim otobüsüri bile AKP'den yollanan, konu malarını Tayyip Erdo an'ın a zından yapan, AKP emriyle kurulan kukla partilerin meclise girebilmesi, halkın parayla, dinsel ve milli duygularının sömürülmesiyle deste inin sa lanabilmesi, ülkede açılan Kur'an kursları ve sıkıla ıp merkezle en dinsel bilgi seminerleri, yeni açılan dinsel organizasyonlar, in aatı devam eden ve ihtiyaç dı ı bir ekilde adımla ba ına dikilen camiler, yeni gelen hükümetin de din

derslerinin zorunlu hale getirilmesi gibi AKP'ye yaranmak u runa fa izan uygulamalara ba vurması, kendisini sosyalist olarak tanımlayan eski ba bakanın bile ESKAD gibi Gülen Cemaati'nin Kıbrıs ubesi konumundaki bir yerde boy göstermesi; bana bir tehdit oldu unu gösteriyor. Kıbrıslı Türk halkı uyan! Emperyalist slam politikalarına geçit verme. E er bizim ülkemizde böyle olaylar olmaz diyorsan, ran'ın eski modernli ine, El Fetih'in organizeli ine bak! Ayrıca, maalesef gençli imizin ço unlu u, slamın ne oldu unu bilmeden kendini

Arafat, Filistin direni inin laik simgesi idi.

müslüman olarak tanımlamakta, siyasi görü nedir bilmeden siyasete kar ımakta, partinin ideolojisine bakmadan partizanlık yapmakta ve her ne kadar meydanlarda politikle mi görünse de, apolitik olarak yeti mekte olan bir nesildir. Yani beyni yıkanması, kafası yanlı bilgilerle doldurulması kolay bir nesildir. Özellikle, Türkiye gibi, emperyalist devletlerce kullanılan bir ülkenin, Kıbrıs gibi ekonomik ve siyasi hegemonyası altında olan bir ülkede, kitleler arasına kendi amaçları do rultusunda tabandan da yayılması mevcut ko ullarda bana hiç de uzak görünmemektedir. Bu bilgiler ı ında unu söyleyebilirim ki, e er Kıbrıs'ta kendimizi iç ve dı egemenlerin lütfuna bırakmaktan vazgeçmezsek, yani toplumsal uyanı ımıza gerçekten tirmezsek, slam veya benzeri emperyalist politikalar, egemenli imizi, kafamıza dayanan görünmez bir silahmı casına, biz farkına varamadan elimizden alacak ve yerine afyonun sarho lu unda kendi kültürüne ve benli ine yabancıla mı bir insan yı ını bırakacaktır.☒

32. Yılında Devrimci Yol Üzerine*

Çağrı K. Bulut
cagrikaderoglu@gmail.com

Türkiye yakın tarihi, toplumsal mücadele hareketi açısından önemli ve değerli bir birikim sunar. Bu birikim, içerisinde; pek çok hareket, örgütlü-örgütsüz yapı, sayısız (ve pek çoğu hafızalara kazınan) çatı ma, yakılan atlar-türküler-marşlar, gidenler-kalanlar, somutla anılan "ütopyalar" ve nihayet kitleselleşen toplumsal muhalefetle birlikte unutulmaz bir dönem barındırır.

Dünyada 1960 ve 70'li yıllarda yükselen devrimci dalga, Türkiye'de de karlı bir süreçte etkili ekillerde bulunmuştur. Önce 1968'in büyüdüğü dünyası ve devamında '78 hareketleri, Türkiye için unutulmaz ve hatta (bugün itibarıyla) milat niteliğinde tarihsel, teorik, pratik kökler meydana getirmiştir. Bu iki kuşak birbirlerinden ayrı tarihsel dönemlere ve niteliklere dikkat çekse de aralarındaki ilişki bir sürekliliği anlatır. 1968'in belirlediği temel teorik tartışmalar, pratikler ve safyaşmalar, 1970'lerde daha da belirginleşerek kendini göstermiştir. 1970'ler, kendinden önceki kuşağın 'hem bir eleştirisi hem de bir devamı' niteliğinde oldu. Kurumsal ve pratik ayaklarıyla onu arak devam ettirmiştir. 1970'lerdeki devrimci mücadele; '68 Kuşağı'nın ulaşamadığı bir kitlesellik ve meşruluk ortamı yaratmış; bir bakıma 1968'lerde kökleri atılan teorik birikimin, devrimci pratik ve örgütlenme tezleri hayata geçirilerek bu birikimin üstüne eklenmiştir.

Bu dönemde kimi, önemli teorik "halleriyle", kimi politik eylemlilikle, kimisi de yalnızca inancıyla öne çıkmıştır. Fakat bir kesim vardır ki sadece belirli bir yanıyla değil, bütün olarak hem teorik ve pratik, hem toplumsal, hem de (ve evet, ve iyi ki) romantik yanlarıyla unutulmaz ve inkar edilemez bir yer edinmiştir kendine. Devrimi yalnızca anlık bir "baraj" olarak değil, "sürekliliği" bir "yürüyüş yol etme" süreci olarak değerlendiren bu yapı, ismini de muhtemel ki bu inançtan almıştır:

Devrimci Yol

1 Mayıs 1977'deki ilk "Devrimci Yol" dergisiyle varlığını ilan eden Devrimci Yol için, bütün tarihi boyunca dergi önemli bir üstlenmiş, hatta hareketin kendisiyle özdeş bir hale gelmiştir. Hareketin hem ideolojik-teorik tartışmalarının yürütüldüğü hem de güncel politik meselelerin ele alındığı dergi, ilerleyen dönemlerde Devrimci Yol'un ana çekim ve "tanım" merkezlerinden biri haline gelmiş, hareketin gelişimi ve yayılmasında önemli bir rol üstlenmiştir. Dergi böyle bir yer edinmiştir ki, aynı anda hem bir politik birliğin teorik yayını, hem de (tüm sempatanlar ve hatta organik bazı bulunmayanlar için bile) popüler sayılabilecek bir yayındır. Zira, derginin çok kısa bir süre içerisinde 150 bin gibi bir satış rakamına ulaşması, dönemin politik

atmosferi içerisinde, Devrimci Yol hareketinin yaygınlığını ve etkisini göstermesi açısından önemli bir i arettir. Tam da bu önemli "nüfuz" nedeniyle, tarihi boyunca, Devrimci Yol'un "ne"li i, yaptıkları ya da yap(a)madıkları "herkes" açısından hararetle tartışılma alanı olmuştur ve hala canlı bir tartışma zemini bulabilmektedir. Burada Devrimci Yol dergisi ve ilesiyle de görünür kılan, bazıları güncelliğini hala koruyan birkaç tartışma başlığına değinilecektir, ki Devrimci Yol'a yöneltilen "suçlamalar" bu konuda bazı çökmektedir.

O yıllarda, Devrimci Yol'un direniş komiteleri pratiği ve bir "öncü parti" halini al(a)mayı, THKP-C geleneğinden gelen pek çok örgüt tarafından eleştiriliyor; Devrimci Yol, THKP-C'den kopmakla, onu reddetmekle suçlanıyordu. Buna karşın, Devrimci Yol eleştirilere, dergi aracılığıyla cevap veriyor, bir taraftan da kendi içine yönelik bir geçmişi hesaplamasını gerçekleştireyordu. Dergi sayfalarında çokça bu konu üzerinde duruluyor, Devrimci Yol'un Mahir Çayan'ın tezlerine yaklaşımları ve THKP-C çizgisini değerlendirdiği ele alınıyordu.

"THKP-C'yi izleyen geleneklerin, ilk THKP-C'nin metinlerine bir doktrinle yüklediğini" söyleyen Ömer Laçiner'in (Toplum ve Bilim, Güz 1998:8) aksine Devrimci Yol, bu tarz dogmatik ve Ortodoks anlayışların tam karşısında konumlanıyor ve diğer "mirasçılar" tarafından bu nedenle hedef tahtasına konuluyordu.

Devrimci Yol'un THKP-C'nin bir uzantısı olarak görülmesine rağmen, örgütlenme ve mücadele hattında Mahir Çayan tarafından formüle edilen çizgiden farklılıklar gösterdiği de belirtiliyordu. Fakat bu, bir reddiye anlamında değil, tam tersine geçmişi üretici bir eleştirisi olarak kabul ediliyordu. Bu nedenle Ömer Müftüoğlu, Mahir Çayan'ın tezlerinin "ne reddiyesine ne de dogmatik bir savunusuna dayanmayan" görüşlerini Devrimci Yol Dergisi'nde sıkça dile getiriyordu.

Devrimci Yol'un "Çıkarken" yazısında bunun ilk izlerini görmek mümkündür. Buna göre; "Bir sorun, her zaman içinde

Y K DO DUN...

bulunulan somut tarihi koşullar çerçevesinde ele alınarak incelenmelidir. Çünkü onun doğru çözümünü daima bu içinde bulunulan somut durum çerçevesi içinde söz konusu olabilir. Bu Marksist diyalektik yaklaşımın en özgül derslerinden bir tanesidir" (Devrimci Yol Dergisi, Sayı 1, 1977). Müftüoğlu, bu tartışmalara ek olarak sonraları, "somut durumun somut tahlili" çerçevesinde, günün gerektirdiği mücadele ve örgütlenme pratiklerinin ve somut politik tavrın sergilendiğini söylüyor, tam da bu nedenle Devrimci Yol'un THKP-C ile olan ilişkisini vurguluyor ve bunu şöyle formüle ediyordu:

"Zengin bir mücadele ve deneyler birikimi sunan Devrimci Yol pratiği bize göre THKP/C hareketinin en iyi değerlendirmesi sayılmalıdır. Onun en iyi savunmasını da, devrimci bir eleştirisini de orada bulmak olanaklıdır. Bu nedenle "Fatsa", "Kızıldere"nin bir devamı oldu kadar onun bir eleştirisi de. Birinin diğerinin karşıtı ve inkarı oldu"

Bugün Devrimci Yol'a yapılan eleştiriler, hem bir sol teori tartışması hem de politik örgütlenme ihtiyaçlarıyla paralel olarak gelişmektedir. Yani "niyetler ve beklentiler" Devrimci Yol üzerine yapılan değerlendirmeleri ve önerilerle belirlemektedir.

söylemek saçmadır. Aslında konu, devrimci bir teorinin nasıl anlaşılması, teori-pratik ilişkisinin nasıl kavranması gerektiği açısından da değerlendirilebilir. Hiçbir teori, devrimci mücadelenin somut-güncel görevlerinin nasıl yürütüleceğini önceden belirleyemez" (Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi, 66. Fasikül, 1990: 2250).

Aynı ekilde Bülent FORTA da 1990'ların ortalarında yaptığı değerlendirmede, Devrimci Yol'un farklılığına vurgu yapıyor, hem yapısal hem de konjonktürel özellikleri nedeniyle Devrimci Yol'un Türkiye solundaki özel konumunu vurguluyordu. FORTA'ya göre; "Devrimci Yol, genel olarak geleneksel solun emsiyesi altında bir hareketti. Ancak aynı zamanda ortaya koyduğu teori, pratik, örgüt ve devrim anlayışıyla geleneksel sol çerçeveyi parçalayan bir deneyimdi" (Yeniden Dergisi, sayı 24, 1997). Öncelikle Devrimci Yol, kendi konumunu bir parti olarak değil, bir 'süreç' olarak

ifade etmi ti. Bu, Forta'ya göre o dönem için Türkiye solunda pek de rastlanamayacak bir kültürün göstergesiydi. Aynı ekilde, bütün toplumsal yapının militanlığını iddet kullanma dozajıyla ölçen bir siyasal kültür kar ısında, iddeti halk hareketini ilerletecek bir araç olarak gören ve asla amaçsız, gayri me ru iddet gösterilerine kalkı mayan bir hareketti Devrimci Yol. Tüm bunların yanında Devrimci Yol'un geleneksel soldan asıl farkı "halkı halk adına yönetmesi de il, halkın kendi yönetim biçimlerini bulmaya ve geli tirmeye çalı an bir siyasal hareket olması" idi.

Necmi Erdo an da Devrimci Yol'u tanımlarken, Devrimci Yol'un "zaman içinde hiyerar ik ve bürokratik e ilimler geli tirmekle birlikte özerk, yerel inisiyatiflere görece açık ve hatta siyasal prati in kendisini dönü türmeyi hedefledi ini" belirtmektedir. Buna göre Devrimci Yol "kendini 'partile me süreci'nde gören ve belki de tüm dinamizmini bu süreci nihayete erdir(e)memesinden alan bir hareket"tir (Erdo an, Toplum ve Bilim, Güz 1998:24). Devrimci Yol'un kapsadı ı geni kitleler ve bu kitlelerle arasında olu an kültürün bir parti örgütlenmesi içerisinde olu amayaca ı, "parti"nin bu tarz ili kilenme biçimlerinin önünü kapataca ı, Devrimci Yol'u Devrimci Yol yapan bütün ruhun ortadan kalkaca ı iması, söz konusu tartı malarda örtük de olsa hissedilmektedir.

Buna paralel olarak, Necmi Erdo an da Bülent Forta gibi Devrimci Yol'un geleneksel soldan farklı oldu unu belirtir fakat bu tespitin kökenleri konusunda ba ka bir vurgu yapar. Erdo an'a göre, Devrimci Yol'u geleneksel soldan farklıla tıran temel dinamik popüler-demokratik e ilimdir (a.g.e:25). "Devrimci Yol'u geleneksel soldan ayıran ve onun bir 'toplumsal hareket olarak görünmesinde rol oynayan önemli bir nokta; temel sınıflar arasındaki çeli kiyi esas almakla birlikte, toplumsal formasyonun ve siyasal konjonktürün özgül dinamiklerini de hesaba katan ve dar ekonomizmden uzakla an bu 'toplumsal kutupsallık' (ve bu kutupsallı ı çözebilecek bir anti-fa ist kolektif iradenin yaratılması gere i) tespitidir" (a.g.e:26). Erdo an, Devrimci Yol pratiklerinin (direni komiteleri, Fatsa vb.) kar ı-hegemonik bir perspektif ta ıdı nı ve böylece Devrimci Yol'un, devrimi bir olaylar dizisi olarak de il, organik bir süreç olarak algıladı nı vurgular.

Bu ayırım, Devrimci Yol'un geleneksel soldan farklılı ı açısından çok sözü edilmeyen fakat kritik bir noktadır. Çünkü "alternatif" veya "muhalif" olmak için yalnız "farklı" eylemler söylemenin yetmedi i, dü ünü ve eyleme tarzlarının da kökten farklılıklar ta iması gerekti i algısı, örtük de olsa Devrimci Yol'da prati e dökülmü tür. Demokratik halk iktidarının organlarının bugünden yaratılması anlayı ve bu yöndeki çaba, Devrimci Yol'u Türkiye solunda yalnız

nicelik itibariyle de il, nitelik itibariyle de farklı bir noktaya ta ımaktadır.

Devrimci Yol'un kolay anla ılamayan fakat inkar da edilemeyen özel bir yapısının oldu u, bu yapının çe itli paradokslar barındırdı ı, fakat bu paradoksların birbirini öldürmedi i, tersine kar ılıklı bir dinamizmi sa ladı ve belki de harekete ruhunu verdi ini söylemek - çok abartılı bir de erlendirme olarak görülse de- yanlı olmayacaktır. Devrimci Yol hem geçmi i tekrar etmeyen ve onu a an, hem de içinde ekillendi i döneme dair yeni ve özel bir potansiyel barındıran -ki bu potansiyeli kısa bir süre boyunca da olsa harekete geçirebilen- politik bir harekettir.

MAHİR ÇAYAN

O yıllarda, Devrimci Yol'un direni komiteleri prati i ve bir "öncü parti" halini al(a)mayı ı, THKP-C gelene inden gelen pek çok örgüt tarafından ele tiriliyor; Devrimci Yol, THKP-C'den kopmakla, onu reddetmekle suçlanıyordu.

yi ki do dun

Bugün bile kendini Devrimci Yol'un devamı olarak niteleyen irili ufaklı çe itli hareketler varlı nı sürdürmektedir. Bununla birlikte Devrimci Yol'un 'devamı' olma iddiası ta ımayan fakat Devrimci Yol hareketinin önemli ve ba at kadrolarını olu turan devrimciler de çe itli örgütlenmeler içerisinde var olmaya devam etmektedirler. urası bir gerçektir ki, Devrimci Yol hareketi (esasen dü üncesi) bugün pek çok alanda hala "bir arada tutan" bir i lev görmekte ve kendi tarihselli i içerisinde bir 'politika yapma' ve 'ili kilenme' tarzı te kil etmeye devam etmektedir.

Devrimci Yol üzerine (yukarıda da belirtildi i gibi) elbette çok farklı açılardan de i ik de erlendirmeler yapılabilir. Politik olarak ba ımsızlıkçı yapısı, o günlerde dünyaya egemen olan kampla malardan (Sovyet-Çin kampla maları vb.) bilinçli

ekilde uzak durması, kendi içinde yürütülen tüm "parti" tartı malarına ra men çok daha zengin ve hareketli bir kitle örgütlenmesi halini alması, bunun yarattı ı ba ka bir kültürlenme ve ili kilenme tarzı, eylem biçimleri vb gibi çe itli yönlerinden bakılabilir Devrimci Yol tarihine. Bunların "iyili i-kötülü ü" üzerine de tartı ılabilir. Fakat burada sadece, Devrimci Yol'un Türkiye toplumsal muhalefeti açısından iyisi-kötüsü, sevabı-günahı ve her eye ra men ö retici birikimiyle, önemli bir halk hareketi deneyimi ve büyük bir politik gelenek olarak varlı nı sürdürdü ünü söylemekle yetinelim.

Bugün Devrimci Yol'a yapılan ele tiriler, hem bir sol teori tartı ması hem de politik örgütlenme ihtiyaçlarıyla paralel olarak geli tirmektedir. Yani "niyetler ve beklentiler" Devrimci Yol üzerine yapılan de erlendirmeleri ve öne çıkarılan özellikleri belirlemektedir. Vurgulandı ı gibi, Devrimci Yol'un dönemine göre geleneksel soldan görece farklı yapısı ve tarzına kar ın bugün ekillenen ele tiriler, daha ziyade Devrimci Yol'un "gelenekselli ine" vurgu yapan ve onu da tıpkı "sol" fikrinin kendisi gibi "geçmi devre" ait ilan etme gayretiyle ekillenen ele tiriler olarak kar ımıza çıkmaktadır. Memlekette özellikle son dönemde görülen durum odur ki; "sol" fikrinin kendisiyle açıktan yürütülemeyen hesapla malar ve cesaret edilemeyen yüzle meler için önemli bir paravan olmu tur Devrimci Yol (ve yolcular).

Tüm bunlara kar ın özce ve altını çizerek söylersek; do ruluk-yanlı lık tartı maları, teorik-kuramsal çözümlenmeler ve de erlendirmelerden ba ımsız olarak kar ımıza çıkmaktadır ki; Devrimci Yol her eyden önce, bu topraklarda **sevilmii tir**. Her eye kar ın bugün hala duygusal bir iklimi vardır. Kimi küçük burjuva radikalizmi, kimi kitle kuyrukçusu, kimisi de kendili indenci bir hareket olarak tanımlayıp ele tirse de Devrimci Yol'un, Türkiye tarihinin en önemli toplumsal hareketini yarattı ı gerçe i de i mez biçimde kar ımızda durmaktadır. Bu topraklar Devrimci Yol'u, Devrimci Yolcular da bu halkı çok sevmi tir. Bu ba lamda yenilgisi de herkes için trajik öyküler yaratarak bu co rafyada unutulmaz izler bırakmı tir.

* Bu yazı, Devrimci Yol tarihini tekrar ve yeni ba tan anlatma gayretinde de ildir. Bu konuda yazılan-çizilen-söylenen ve anlatılanlar, muhtemeldir ki konuyla ilgili pek çok ki inin malumudur. Kızmak, yargılamak, sevmek, dü ünme, mutlu olmak, duygulanmak, "ama"sı bol cümleler kurmak hemen herkesin bu konuda dönem dönem yaptı ı eylemlerdir. Bu yazı ise, tüm haklarını daha "ciddi" metinler için saklı tutarak, u anda rasyonel bir "anlamak" halinden çok, "insanların içindeyim, seviyorum insanları.." hissiyatının harekete geçirdi i bir eylemin sonucudur. Ne ki, elimizde olan budur.☒

3 Temmuz 1905: Rusya'da askerler genel greve giden altı binden fazla i çiyi öldürdü.

4 Temmuz 1848: Karl Marx ve Friedrich Engels'in yazdığı Komünist Manifesto yayımlandı.

5 Temmuz 1811: Simon Bolivar, Venezüella'nın bağımsızlığını ilan etti.

5 Temmuz 1962: Cezayir bağımsızlığını ilan etti.

11 Temmuz 1980: Ordu'nun Fatsa ilçesine "nokta operasyonu" düzenlendi. Belediye başkanlığına Fikri Sönmez ve 300 kişi gözaltına alındı.

15 Temmuz 1968: 6. Filo İstanbul'da demirledi. Ertesi gün üniversite öğrencileri ABD'ye ait 6. Filo askerlerini denize döktü.

16 Temmuz 1888: Enternasyonal, Pierre Degeyter tarafından marş olarak bestelendi.

17 Temmuz 1945: ABD Başkanı Harry Truman, Sovyetler Birliği lideri Josef Stalin ve İngiltere Başbakanı Winston Churchill Almanya'nın Postdam kasabasında bir araya gelerek 2. Paylaşım Savaşı sonrası dünyanın bölünmesini belirlediler.

17 Temmuz 1961: Kongo'da Patrice Lumumba süikast sonucu öldürüldü.

18 Temmuz 1936-1 Nisan 1939: İspanya İç Savaşı

20 Temmuz 1923: Meksikalı devrimci Panço Villa öldürüldü.

21 Temmuz 1995: Ernest Mandel öldü.

26 Temmuz 1953: 26 Temmuz Hareketi Moncada kışlasına saldırdı.

6 Ağustos 1945: ABD ilk atom bombasını Japonya'nın Hiroşima kentine attı.

6 Ağustos 1962: Jamaika 307 yıl İngiliz egemenliği altında kaldıktan sonra bağımsızlığını kazandı.

7 Ağustos 1871: Paris Komünü sonrası Komünistlerin yargılandığı ilk dava başladı. Yargılanmayı bekleyen 36 bin politik tutuklu vardı.

12 Ağustos 1961: Berlin Duvarı'nın inşası başladı.

13 Ağustos 1926: Fidel Castro Ruz doğdu.

13 Ağustos 1966: Mao Zedong Çin'de Kültür Devrimi'ni ilan etti.

14 Ağustos 1972: Sosyoloji asistanı Dr. İsmail Beşikçi Kürt sorunu ile ilgili yaptığı çalışmaları nedeniyle 13 yıl hapse mahkum oldu.

15 Ağustos 1951: Bakanlar Kurulu, Nazım Hikmet'i vatandaşlıktan çıkardı.

19 Ağustos 1936: Faşistler İspanyolair Federico Garcia Lorca'yı öldürdü.

20 Ağustos 1940: Leon Troçki, sürgünde yaşadığı Meksika'da Stalin'in bir ajanı tarafından haince öldürüldü.

21 Ağustos 1968: Sovyet Birlikleri Çekoslovakya'yı işgal etti.

1 Eylül 1939: Alman orduları Polonya'ya girdi. 2. Paylaşım Savaşı başladı.

3 Eylül 1938: IV. Enternasyonal

6-7 Eylül 1955: İstanbul'da yanan garimüslümlerin mülkleri talan edildi.

11 Eylül 1973: ABD destekli askerî cuntaya direnen İspanya Cumhuriyeti Salvador Allende öldürüldü.

12 Eylül 1980: Türkiye'de faşist darbe.

14 Eylül 1867: Karl Marx'ın yazdığı Kapital'in ilk cildi yayımlandı.

16 Eylül 1949: Yunanistan İç Savaşı sona erdi.

20 Eylül 1951: Türkiye'nin ve Yunanistan'ın NATO'ya alınmasına Ottawa'da karar verildi.

22 Eylül 1919: Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası kuruldu.

Aziz Nesin

Besim Baysal
besimbaysal@gmail.com

5 Temmuz 1995'de hayatını kaybeden usta mizah yazarı Aziz Nesin'in bu yıl 14. ölüm yıldönümü olacak. Din ile ilgili kendine özgü yorumlara sahip Türkçe'yi çok iyi kullanan ve Türkiye'nin dünyaca ünlü bir mizah yazarı olan Aziz Nesin, ya da adı sürece TC devletinin kovuşturulmalarından ve cezalarından kurtulamamıştır. 1915 yılında doğan ve hayatı boyunca edilemeden, bükülmeden hep doğrudu bildiği yolda ilerleyen Aziz Nesin, hem ordunun yönetimine el koyduğunu 1960, 1971 ve 1980 dönemlerinde tutuklanmıştır hem de düündüklerinden ve yazdıklarından dolayı seçimle gelmiş hükümetlerce de gözaltında alınarak cezaevine yollanmıştır.

Aziz Nesin'i cezaevlerine kapatıldığı dönemlerden bile daha çok etkileyen olay, **2 Temmuz 1993'**te Pir Sultan Abdal enlikleri'ne katılmak için bulunduğu Sivas'ta, yobazların yönlendirildiği halk kitleleri tarafından, konakladığı Madımak Otel'in yakılması oldu. Aralarında aydın ve sanatçıların bulunduğu 37 kişinin hayatını kaybetmesi ile sonuçlanan bu köktendinci saldırıdan Aziz Nesin ciddi fiziksel yaralanmadan kurtulmasına rağmen manevi olarak çok zarar görmüştür.

....
*Ey yüre imin olmaz acıları
Ey beynimin dinmez sancıları
Suç ne bende ne de sende
Suç seni karanlıklara gömenlerde
Ne de olsa yurtda ımsın
Kapalı olsa da bütün vicdan kapıları yüzüne
Bilmelisin bir yerin var canevimde
(Sivas Acısı) Aziz Nesin*

1945 yılından itibaren birkaç gazetecilik girişimi gerçekleştirmesine rağmen 1946 yılında Sabahattin Ali ile birlikte çıkardığı Marko Paşa mizah dergisi büyük ses getirmişti. Marko Paşa sürekli kapatılmış, de ik isimlerle yeniden yayınlanmıştır. Aziz Nesin ise bu dönemde Amerikan yardımını eleştiren "Nereye Gidiyoruz?" adlı yazısından ötürü 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. 1949 yılında ise İngiltere Prensesi Elizabeth, İran Kralı Şah Rıza Pehlevi ve Mısır Kralı Faruk'un TC Dışişleri Bakanlığı'na yaptığı girişimler sonucu açılan davadan 6 ay hapis cezası aldı. 1955 yılına damgasını vuran ve İstanbul'daki azınlıkları ve gayri-müslimleri hedef alan 6-7 Eylül Olayları ile ilgili suçlu arayan dönemin idaresi tarafından birçok sanatçı ve yazarla birlikte alakasız bir şekilde tutuklandı. Dönem dönem uluslararası toplantı ve ödül törenlerine katılabildi, dönem dönem ise pasaportuna el konularak yurtdışına çıkışı yasaklandı.

Ateist (Tanrı tanımaz) olduğunu hiçbir zaman saklamayan Aziz Nesin, insanların bir inancının olması gerektiğini herhangi bir dini inançkarşı, slamiyet veya Hristiyanlık olabilir, mücadele edilmesinin ise doğrudu olmadığını söylüyordu. Türkiye'de ve dünyadaki milliyetçi

ve köktendinci yükselişine karşı hayatının son döneminde fundamentalizm (köktencilik) karşıtı bir çalışmaya örgütlenmesi ise, toplumsal duyarlılığının hiç azalmadan artarak devam ettiğinin bir göstergesidir. Son röportajında Türkiye'nin ünlü bağırtüsü sorununa yaklaşımları ise ders niteliğindedir. Aziz Nesin'e göre bağırtüsü ile üniversitelere girilmesinin herhangi bir sakıncası yoktur ve serbest bırakılması gerekmektedir. Zorunlu din dersleri ile ilgili olarak ise zorunlu din derslerinin kaldırılmasını ve din derslerinin içeriğinin derhal değiştirilmesi gerektiğini söylemekteydi.

Kıbrıs'ın kuzeyinde son günlerde koparılan zorunlu din dersleri fırtınası etrafında sözü bile edilmeyen okullardaki din derslerinin; toplumdaki tüm dinlere ve kültürlere eşit mesafede olması gerektiğini, Aziz Nesin yıllar önce Türkiye'nin o dönemki (1995) koşullarında dile getirmişti.

.....
*Din öğretmenimiz demi ki derste
Müslümanlar ölürse savaşta,
ehit olurmu .
ehitler giderken cennete,
Dümanlar da doğrudu cehenneme!
Öyledir elbette!
Yaralanıp da ölmezse gazi,
Ölürse ehit!
Yani Müslümansa insan,
Ölse de kazançlı, ölmese de...
Ona ne üphe!
Ben de bunu düündüm dün gece.
Iraklılar da Müslüman, Türkler de...
Evet o lum, elhamdulillah...
Allah allah!...
Ne var bunda acabaacak?
Körfez'de savaş oldu ya,
Türkiye'den kalkan uçaklar
Iraklı'nın tepesine indi.
Türk askerleriyle Irak askerleri,
Savaş salar ne olacaktı?
Hangisi ehit olup
Gidecekti cennete?
Iraklı mı, Türk mü?
te bunu düündüm bütün
gece.
Bu da ne demek?
Hiçbir zaman,
Savaş mu iki Müslüman.
Ya Kuvveyt'le Irak?
Ya Irak'la İran?
te hepsi de Müslüman.
....
Bir Çocuğun Sorusu
(Aziz Nesin)*

Asıl adı Mehmet Nusret olan Aziz Nesin'in roman, öykü, anı, tamlama ve daha birçok eserinden oluşan 111'i ölümünden önce basılmış toplam 120 basılı kitabı vardır. Bunlardan En ünlüleri: Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz (Roman), Toros Canavarı (Oyun), Azizname (Tamlamalar), Fil Hamdi (Öyküler), Zübük (Roman), Ah biz Ödlele Aydınlar (Deneme), Hoşçakalın (İtirahat)...

Yapıtları 30'u yabancı dile çevrilen oyunları 10'den fazla ülkede oynanan bir yazar; vasiyeti üzerine ölümünden sonra 1972'de çocuklar için kurduğunu Aziz Nesin Vakfı binasının bahçesinde hiçbir tören yapılmadan yeri bilinmeyen bir noktaya gömülmüştür. ☒

Yazar
AZİZ NESİN

(Halk-Der)

Halkla Dayanışma ve Kültür Derneği'nin Kuruluşu

Mine Balman
mi_ne_mi_ne@yahoo.com

Halkla Dayanışma ve Kültür Derneği (Halk-Der), 1977-1981 yılları arasında, yakın tarihimiz içerisinde önemli bir yer tutmaktadır. Lefke bölgesinde 1 Mart 1977 tarihinde Lefke Halk Kültür Derneği kurulmuştur. İlk başlarda CTP kontrolünde bir oluşum olan bu dernek içerisinde hem CTP'liler hem de devrimciler bulunmaktaydı. Dünyada 1960'lı yıllarda hızla yaygınlaşan yeni sömürgelerdeki devrimci çıkışlar 1970'li yıllarda Türkiye'ye de ulaştı. Kıbrıs'tan Türkiye'ye yüksek eğitim için giden Kıbrıslı Türk gençler de THKP-C geleneğini sahiplenen örgütlerden Dev-Yol ve Kurtuluş içinde devrimci mücadeleye katkı koydular. Kıbrıs'ta buldukları sürede de politik mücadelede özne olmak isteyen devrimci gençler CTP'nin olaylı geçen Omorfo kongresinde ihraç edilirler. Bu olayın ardından devrimci hedeflere gönül vermiş ve bu uğurda örgütlü mücadele etmeye yeminli gençler Omorfo'da yeni bir örgütlülük yaratmak üzere 22 Ağustos 1977 tarihinde Halkla Dayanışma ve Kültür Derneği'ni (Halk-Der) kurarlar.

Bağımsız bir gençlik örgütlenmesi olarak kurulan derneğin amaçları; "Halkımızın toplumsal ve kültürel sorunları ile ilgilenip birlik ve dayanışmayı sağlamak amacıyla. Bu amaçla yönelik faaliyetler: a-Bildiri b-Gezi c-Toplantı e-Kültürel Geceler." (1) Yüksek öğrenim gençliği, çalışan gençlik, liseli gençlik, devrimci gençlik Halk-Der saflarında yerini almıştır. Okullarda örgütlenmeler devam ederken; ülkenin özgün koşulları gereği ülkede devrimci bir partinin ve devrimci bir halk hareketinin olmayışından ötürü devrimci hareketin görevlerini yüklenmiş, Halk-Der emekçi halkın sorunları, devrimci mücadelenin genel stratejileri ve Kıbrıs sorunu merkezli bir siyasetle de mücadele olmak zorunda kalmıştır. Gençliğin sorunlarını halkın sorunları çerçevesinde kavrayan; halkın ulaşım, işsizlik, iskan ve pahalılık gibi sorunlarını sahiplenen bir çizgi edinmiştir.

Halk-Der yapılıncaya kadar; Lefke Halk Kültür Derneği içerisinde de önderlik mücadelesi devam etmektedir. Yine Ağustos ayında içerisinde Lefke Halk Kültür Derneği Genel Kurulu'nda birisi devrimcilerin diğeri de CTP'lilerin olmak üzere iki liste yarışmıştır. Genel kurul sonucunda devrimcilerin listesinin kazanması ile Lefke Halk Kültür Derneği artık Lefke Halk-Der olarak anılacaktır.

Halk-Der, en geniş kitlelerin katılabileceği örgütlülüklerin yaratılmasını savunan alanlar siyasetini gütmektedir. Buna göre; her örgüt örgütsel ve idari düzlemde birbirinden bağımsız şekilde faaliyetini sürdürmekteydi ve her örgüt kendi alanındaki/bölgesindeki konular ile ilgili söz hakkına sahipti. Halk-Der'in bu özerklik anlayışı ile bölgelerde açılan tüm üyeler, kendi müstakil genel kurullarını gerçekleştirecek şekilde yapılandırılmışlardır. Örneğin 1978 yılında Halk-Der'in Mersin şubesi Mersin Halk-Der ismi ile açılmıştır. Bu hareket; ayrıcalıklı merkezli Omorfo'da olmak üzere neredeyse tüm bölgelere; Girne, Lefkoşa, Mersin gibi büyük şehirlere

Halk-Der'in Kıbrıslı Türk sol siyaseti içerisinde ayırt edici sloganı; "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşittir" sloganıdır.

yayılarak büyüdü.

Halk-Der'in Kıbrıslı Türk sol siyaseti içerisinde ayırt edici sloganı; "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşittir" sloganıdır. Bu slogan, sadece sınıfsal kesimler için değil, CTP için de oldukça rahatsızlık verici olmuştur. "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşittir" sloganının CTP'yi temelden sarsacak teorik altyapısı; Kıbrıs'ta bir halkın değil halkların var olduğunu savunarak halkların self-determinasyon hakkının ayrılma yönünde değil yeniden birleşme yönünde kullanılmasını gerektiriyordu. Günümüze kadar devam eden bir tartışmanın kaynağı olan bu slogan Kıbrıslı Türk solunun tarihinde önemli bir yer tutmaktadır.

1977 yılında Halkla Dayanışma ve Kültür Dernekleri olarak hayat bulan bu hareket 1981 yılında son bulmuştur. Yakın tarihimiz içerisinde oldukça önemli bir yer tutan Halkla Dayanışma ve Kültür Dernekleri,ubat 2009'da Münür Rahvancı tarafından kaleme alınan "Kıbrıslı Türk Devrimci Hareketi" isimli kitabın yayınlanmasına kadar toplu halde yazılı hiçbir materyalde yer almamıştır.

(1) Halk-Der Tüzüğü

2 Temmuz 1974: Makarios, Yunanistan'a bir mektup yazarak bütün Yunan subaylarının adadan çekilmesini talep etti.

3 Temmuz 1958: Arif Hulusi Barudi'ye, Kıbrıslı Elenlerin yanında çalışmaya devam ettiğini için suikast girişimi.

6 Temmuz 1996: Kıbrıs'ın kuzeyinde gazeteci yazar Kutlu Adalı öldürüldü.

12 Temmuz 1878: Osmanlı Devleti Kıbrıs adasını İngilizlere kiraladı.

14 Temmuz 1958: TMT bir bildiri yayınlarak "tüm Rumlara" savaş ilan etti.

14 Temmuz 1964: Dean Acheson Türkiye'ye 1. Acheson Planı'nı sundu.

15 Temmuz 1974: Yunanistan, Makarios'a darbe yaptı. Milli Muhafız Ordusu yönetimi el koydu.

20 Temmuz 1974: Makarios'un cuntadan sağ kurtulması üzerine Türkiye adaya asker gönderdi ve adayı fiili olarak taksim edildi.

28 Temmuz 1990: KDYOĞ'un "barış" talebi ile oturma eylemi düzenledi.

Ağustos 1995: Kıbrıslı Türk devrimci gençliğine yeni bir çıkış yaratmak amacıyla Bağımsız Gençlik Platformu kuruldu.

Ağustos 1998: Günlük Avrupa gazetesinin ücretsiz eki olarak yayınlanan "Seselim" dergisinin 1. sayısı çıktı. Dergi gazete içindeki devrimci gençliğine sesiydi.

1 Ağustos 1945: "Kıbrıs Türk Birlikleri Kurumu" kuruldu. Kurum, KT liderleri tarafından Türk ve Elenleri ayırmak maksadıyla kurulmuş ancak sonrasında solcular tarafından ele geçirilmiştir.

1 Ağustos 1571: Osmanlı kuvvetleri Venedik Cumhuriyeti'ne ait Kıbrıs adasını zapt etti.

3 Ağustos 1977: Makarios öldü.

6 Ağustos 1979: "Kıbrıs'ın Bağımsızlık Yolu"nun yayınlanmaya başlaması.

13 Ağustos 1977: Yüksek öğrenim gençliği yurt talebiyle miting düzenledi. Devrimci Grup'un mitinge katılımı CTP tarafından engellenmeye çalışıldı.

14 Ağustos 1968: KTÖS kuruldu.

14 Ağustos 1974: Acheson Planı çerçevesinde gerçekleştirilen 2. Harekat.

15 Ağustos 1926: Kıbrıs Komünist Partisi kuruldu.

16 Ağustos 1960: Kıbrıs Cumhuriyeti resmen kuruldu. İngiliz klasik sömürgeciliği ve ABD yeni sömürgeciliğinin çıkarları uzlaştırıldı.

16 Ağustos 1960: İleri avukatlar Ayhan Hikmet ve Muzaffer Gürkan tarafından yayınlanan haftalık bağımsız siyasi gazete CUMHUR YET'in ilk sayısı yayınlandı.

22 Ağustos 1977: Halk-Der kuruldu.

Eylül 1985: Devrimci hareketi yeniden toparlamak amacıyla aylık "Özgürlük Dergisi" yayınlanmaya başlandı.

Eylül 1993: Lefke Türk Spor Kulübü'nün organizasyonunda Grup Yorum konseri düzenlenir. Ancak Yorum üyeleri apar topar sınır dışı edilir.

1 Eylül 1961: Makarios Bağımsızlar zirvesine katıldı.

13 Eylül 1955: Fazıl Önder'in yazdığı İleri müdürlüğüne yaptı haftalık İNK LAPÇI gazetesinin ilk sayısı yayımlandı.

17 Eylül 1986: Narenciye Kesim Ekipleri Birliği kuruldu.

24 Eylül 1978: Mustafa Ertan Kadro Türkiye'de öğrenim görürken öldürüldü.

28 Eylül 1968: KTOEÖS kuruldu.

kütüp-ha!-ne?

ben okudum, pek hazettim

AUGUSTO BOAL

VE EZ LENLERİN TİYATROSU

Nazen ansal
nazensansal@yahoo.com

"Etrafımıza baktığımızda tüm toplumların, etnik grupların, sınıfların ve kastların içinde ezen ve ezilenleri görürüz, adaletsiz ve merhametsiz bir dünya görürüz. Başka bir dünya yaratmak zorundayız çünkü bunun mümkün olduğunu biliyoruz. Fakat hem sahnede hem de hayatımızda oynayarak bu dünyayı kurmak bizim elimizde. Hepimiz oyuncuyuz; vatanda olmak bir toplumun içinde yaamak de il onu de i tirmektir." diyordu Boal, 2009 Dünya Tiyatro Günü Bildirisi'nde. Bu, onun kaleme aldığı son tiyatro metni oldu. Çünkü Augusto Boal 2 Mayıs 2009'da, ö renmeye, uygulamaya ve yerellere uyarlamaya de er, çok önemli bir tiyatro kuramını miras bırakarak ya ama veda etti.

Brezilyalı bir yönetmen, yazar, tiyatro kuramcısı ve e itmeni olan Boal, New York Columbia Üniversitesi'nde tiyatro e itimi aldıktan sonra, 1956-1971 yılları arasında Brezilya'daki Arena Tiyatrosu'nda, alternatif bir politik tiyatro tarzı yaratmaya dönük çalı malar yaptı. 1964'teki CIA destekli askeri darbenin ardından 7 yıl daha ülkesinde kalmaya direndiyse de artan baskılar sebebiyle ülkesini terk etmek zorunda kaldı ve ya amına bir süre Peru'da devam etti.

Peru'da geçirdi i yıllar boyunca, devrimci e itimci Paulo Freire'in "Ezilenlerin Pedagojisi" kitabından esinlenerek politik ve pedagojik amaçlı teatral etkinliklerini "Ezilenlerin Tiyatrosu"

ismiyle kuramsalla tırdı. Aynı adlı kitabı, bu satırların yazarı da dahil olmak üzere, tiyatroyla ilgilenen pek çok ki i için bir ufuk turu niteli indedir. "Ezilenlerin Tiyatrosu"nda, baskıcı ve katharsisci tragedya sistemi ele tirilmekte, bireyi ve toplumu dizginlemeyi hedefleyen bu sistemin bugün kılık de i tirmi bir halde televizyonda, sinemada ve tiyatrodada boy gösterdi i anlatılmaktadır. Brecht ve epik tiyatronun incelendi i bölümde, dramatik biçimle epik biçim mukayese edilerek açık ve gizli idealizm yerilmekte ve bilinç ile iradeye vurgu yapılmaktadır. Ezilenlerin Poetikası baş lı ı altında ise, Peru'da Halkın Tiyatrosu'nda yapılan deneyler ö rneklenerek, tiyatronun bir ba kaldırı ve eylem biçimine dönü ebilece i, ya amı de i tirebilmenin bir aracı olarak kullanılabilece i gösterilmektedir. Boal'ın kuramı, kalıpla mı tiyatro biçimlerine dair

tüm ezberleri bozarken seyircinin de kendisini özgürle tirmesini, kendisi için dü ünüp eylemde bulunmasını önermektedir.

Boal'ın tiyatrosu, do al olarak egemenlerin ve onların hizmetindeki "sanatçı"ların ho una gitmedi; onlar bu tarz bir tiyatroyu politik olmakla ele tirdiler. Boal ise buna kar ılık "nsanın bütün faaliyetleri politiktir ve tiyatro da bu faaliyetlerden biridir.

Tiyatroyu politikadan ayırmaya çalı anlar bizi yanıltmaya çalı maktadırlar -ve bu da politik bir tutumdur." cevabını vermektedir.

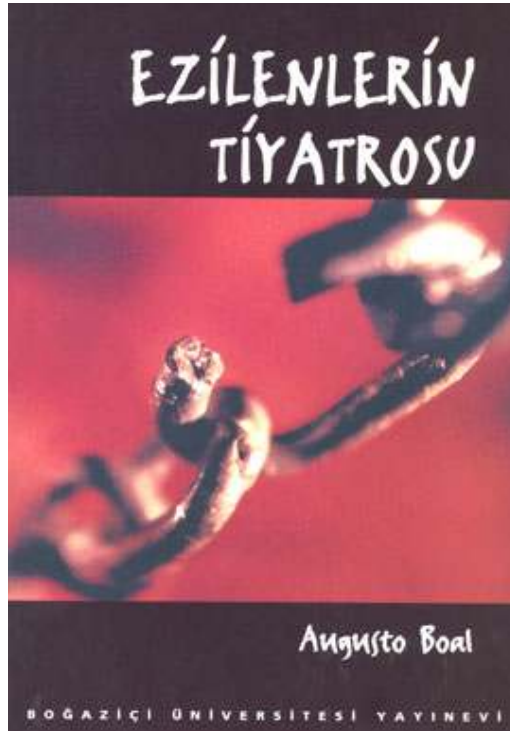
Augusto Boal, Peru'dan sonra pek çok Avrupa ülkesini dola tı, Asya'ya gitti, kadınlar, göçmenler ve yoksul insanlar ba ta olmak üzere binlerce insanla atölye çalı maları yaptı. Bu çalı malarda tiyatro kuramını bir yandan ö retir ve denerken di er yandan da farklı kültürlerle

harmanlayarak zenginle tirme olana ı buldu. 1986 yılında dünya çapında tanınan bir tiyatro insanı olarak ülkesine döndü. 1990'lı yıllarda "Oyuncular ve Oyuncu Olmayanlar çin Oyunlar" ve "Arzu Gökku a ı" kitaplarını yazarak tekniklerini ve kendi deyi yle ezilenlerin tiyatrosunun cephaneli ini kalıcı kıldı. Rio'da kurdu u Ezilenlerin Tiyatrosu Merkezi'ni geni bir a ekinde tüm ülkesinde örgütledi ve tiyatroyu halkın do rudan politikaya katılmasının bir aracı haline getirmek amacıyla "yasama tiyatrosu" adını verdi i teknikleri üretmeye koyuldu.

Boal, bize miras bıraktı ı forum tiyatrosu, imge tiyatrosu, görünmez tiyatro, joker sistemi, yasama tiyatrosu ve benzeri tekniklerle, ezilmeyi ve baskıyı görünür kılarak onlarla mücadele edebilece imiz ba ka bir tiyatronun mümkün oldu unu kanıtladı. Bizlere dü en, onun Latin Amerika'dan ba layıp Avrupa'ya uzanan serüveninde yarattı ı teknikleri ö renmek, denemek ve kendi ülkemizin ko ullarını tahlil ederek uyarlamak olmalıdır.☒

"Etrafımıza baktığımızda tüm toplumların, etnik grupların, sınıfların ve kastların içinde ezen ve ezilenleri görürüz, adaletsiz ve merhametsiz bir dünya görürüz. Başka bir dünya yaratmak zorundayız çünkü bunun mümkün olduğunu biliyoruz."

“ Dillirga'nın Tepeleri Denize Bakar ”

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Dillirga, Kıbrıs adasının kuzey-doğusunda bulunan ve coğrafi olarak tepelik ve engebeli bir bölgedir. Bu engebeli ancak yeşil ve mavinin birbirine karıştığı bölgede yaşayan Kıbrıslılar da yaşadıkları

bölgenin karakterine uygun bir yaşam ve tarz yakalamışlardır.

Harriet Gurkan'ın “Bir Zamanlar Kıbrıs'ta” kitabında, Sir Ronald Storrs'un 1930 tarihli A Handbook of Cyprus kitabından aktardıklarına bakılırsa bu insanlar, 1571'den çok öncelerde dahi bu bölgede yaşıyorlardı. Bu bölgenin insanları aynı kaynaklarda Linobambaki olarak isimlendirilmektedir. Linobambaki, Latin kökenli Katolik Hristiyan bir topluluk olarak varlığını sürdürürken Osmanlı yönetimi altında Müslüman cemaate dahil oldu görünümü veren ancak kendine özgü yaşam tarzını devam ettiren bir kültürel topluluktur. Dillirga bölgesinde de varlığını sürdüren Linobambakiler, 1880-81 yıllarından itibaren Girne Metropolitan'i'nin girişimleri ile açılan 4 okulun etkisinde hızla Ortodoks mezhebine kaymaya başlamışlardır. Türkçe'nin bölgede bilinmemesine rağmen yüzyıllarca Türkçe isimler kullanılması ve burada yaşayanların

kayıtlarda Müslüman olarak görünmesi Müftülüğünde harekete geçirmesi 1910 ve 1920'lerden itibaren bölgede Türklerle birleşme ve Müslümanlarla birleşme çabalarıyla bağlantılıdır. Bölgedeki Linobambaki kültürü bu çabaların sonucu olarak yavaş yavaş tarihe karışmıştır. Linobambakiler de iki egemen halk arasında da birleşme süreci olmuştur. Bu süreç 1955-58'deki “Toplulararası Çatışmalar” kadar devam ederek iki özerk bölgeyi birleştirerek Kıbrıslı Türklerin birliğini oluşturmuştur. Dillirga bölgesinde varlığını sürdürdüğü yüzyıllarca sürdürülen insanlarımızın Linobambaki kültürlerinin Latin asıllı olmadığı; Lüznin ve Venediklilerin çok önceleri Arnavutluk'tan paralı asker olarak Kıbrıs'a getirdiği toplulukların torunları oldukları da birçok kaynaktan yazmaktadır. Bu bölgenin köyleri tablodaki köyler olup bölgede yaşayan Kıbrıslı Türklerin iki büyük merkez köyü Koççina (Erenköy) ile Limnidi (Yeşilirmak)'tır.

1958'deki köy isimlerini de içeren proje için uygun olarak TC'den gelen görevlilerle bu bölgenin Kıbrıslı Türk köylerinin de isimleri değiştirilmiştir. Binlerce yıllık isimlerin, kültürel değerlerin, geleneklerin ve tarihin milliyetçilik için en küçük bir kıymeti yoktur. Türk milliyetçileri için bu bölgede yaşayanların tamamı Türklerdir ve herkes ve her yer Türk isimleri almak zorundadır. Ne yazık ki bölgede bu fikri destekleyenleri de yanlarına alanlar bu ideolojiyi hiçbir engelle karşılamadan yıllarca uygulamışlardır.

Dillirga'nın büyük bir kısmı TMT döneminde Türk milliyetçilerinin fazlasıyla etkisi altında kalmıştır. Türkiye'den sandallarla silah taşıyan ve bu taşımayı durdurmak isteyen Kıbrıslı Elen tedhiçilerle Erenköy Çatışmaları denen uzun süre bölgede savaş ortamının hakim olmasına neden olan çatışmalar yaşanmıştır. Söz konusu dönem bölgedeki milliyetçilerin de fazlasıyla körükleyen bir dönemdir. Çatışmaların olduğu dönemde Türkiye'den gelen savaş uçakları bölgeye Napalm bombası atmış, Mansura köyü yerle bir edilmiştir, köy boşaltılmıştır. İçin can kaybı olmamıştır. (“Allem Kalem Mansura” deyimini bu dönemde ortaya çıkmıştır.)

1974'e gelindiğinde ise bölgede yaşayan Kıbrıslı Türklerin tamamı, Limnidi hariç, göç etmek zorunda kalmışlardır. Bu göç nedeniyle, Kıbrıs'ın kuzeyinde TC kontrolü altındaki bölgede çeşitli yerlere dağılan Dillirgalılar bugün çoklukla, Dillirga'dan kilometrelerce uzaklıkta Karpaz bölgesinin büyük köylerinden Yalusa'da (Yeni Erenköy) ve Akatu'nun (Tatlısu) kıyı mahallelerinden olan Küçük Erenköy'de yaşamaktadırlar. Yalusa'nın 1996 sayımına göre nüfusu 1378 Dillirga kökenli Kıbrıslı Türk'ten oluşmaktadır. Ancak Dillirga bölgesinin birçok köyü, özellikle Kıbrıslı Türk köyleri, Türkiye kontrolü altında bulunmasına rağmen bölgeye kara yoluyla gidilememekte ve bölgede bulunan köylerde sivil yaşam amaçlıdır. Limnidi kapısının açılması ile merkeze çok rahat ulaşımın olabileceği bir bölge haline gelebilecek Dillirga'nın Kıbrıslı Türklerin yerleşimine kısa sürede açılması gerekir. 2004'de iki bölge arasında geçişlerin başlaması ile Dillirgalılar da hareketlenmiş köylerine geçişlerin ve yerleşimin başlaması için örgütlenmişlerdir. Daha sonra süreç içinde mevcut durumun halk tarafından içselleştirilmesi Dillirgalıların da etkilemiş girişimin devamı gelecektir.

Limnidi ise 1974'te TC kontrolündeki ve sivil yerleşimin serbest olduğu “kurtarılmış” bölgedeki bir Dillirga köyüdür. O yıllarda ilkokulu, ortaokulu bulunan Limnidi'nin şurasında hiç okulu yoktur. Çıkışı olmayan bir uç köyü olmanın ve hiçbir hizmet ve destek görmemesinin sonucu olarak da hızla iç ve dış göç vermiş bugün nüfusu çok azalmıştır. Kıbrıs'taki diğer bölgelerin aksine iklimsel etkisi ve su sıkıntısı olmasından dolayı tropik meyvelerin de yetiştirilmesine olanak sağlayan Limnidi'de üretim sıkıntıları ve göçün gerçek nedeni Türkiye'nin politikaları sonucu Kıbrıslı Türklerin üretimden kopartılmasıdır. ☒

1958'de köylerimizin adları değiştirildi. 1963'te göçmen olduk. 1968'den sonra geri dönmeyi düşünürken, bu kez 1974 olayları patladı ülkemiz ikiye bölündü ve göçmenlik tekrardan mecburiyetimiz oldu. Geldiğimiz yere yeniden bir isim verdiler. Amaç “gavurcağı” Türkçe yapmak oldu. İçin gerçek isimler yerle bir edildi. Doğrudan umuz yerlerin gerçek ismi yerine sonradan ona uygun görülen isim göç ettirdiğimiz toprakların da ismi haline getirildi, tabelalara yeni isimler yazıldı. İmdi Kıbrıs'ta iki Tatlısu, iki Geçitkale, iki Alaniçi, iki Mutluyaka, iki Mormenek e... İmdi Kıbrıs'ta iki Mari, iki Köfünye, iki Glavya, iki Muttayaka, iki Dromolak a... Geçmişimizdeki tarihsiz birleşme çabalarını bilmeden bu çelişkinin içinden çıkmak da mümkün görünmüyor.

1960 nüfus sayımından bugüne Dillirga köyleri; Kıbrıslı Türk Köyleri

Kıbrıslı Türklere Göre	Resmi Görü	Harita Adı	1960 Nüfusu	1996 Nüfusu
Vroisa	Ya muralan	Vroisa	235	Terkedildi
Ayyorgi-Sellantapi	Selçuklu	Sellain tou Appi	66	Terkedildi
Aytoto	Bozda	Agios Theodoros	232	Terkedildi
Alevga	Alevkaya	Alevga	123	Terkedildi
Koççina	Erenköy	Kokkina	299	Askeri Bölge
Selemani-Ayyanni	Süleymaniye	Ayios Ioannis-Selemani	142	Terkedildi
Amadyez	Günebakan	Ammadhies	141	Askeri Bölge
Limnidi*	Yeşilirmak	Limniti	315/8	348
Vuno	Kuruteppe-Yeşilirmak	Xerovouno	256	Terkedildi
Mansur*	Mansura	Mansoura	127/20	Terkedildi

Kıbrıslı Elen Köyleri

Kıbrıslı Türklere Göre	Resmi Görü	Harita Adı	1960 Nüfusu	1992 Nüfusu	1992 Nüfusu
Piyenya	Piyeni-Khaleri	Piyeni-Khaleri	604	195	124
Mosfili	Mosphileri	Mosphileri	187	27	27
Paayammo	Pakhyammos	Pakhyammos	281	130	97
Y. Pirgo	Pano Pyrgos	Pano Pyrgos	244	39	30
A. Pirgo	Kato Pyrgos	Kato Pyrgos	2/1047	1155	1121
Lutro**	Bademliköy	Lutros	394	110 (96 sayımı)	---
Galini	Ömerli	Galini	1295	Askeri Bölge	---

*Limnidi ve Mansura'da 1960 Nüfus Sayımı'nda az sayıda Kıbrıslı Elen yaşıyordu.

**Lutro, 1974 sonrası Türkiye kontrolündeki Kıbrıs'ın kuzeyinde kalmış ve Bademliköy ismiyle sivil yerleşime açılmıştır.

Formula 1 ve Spor

Mehmet Adaman
adamanmehmet@yahoo.com

Geçtiğimiz ayda, futboldan ve kirlenmişinden bahsetmiştik. Kapitalizmin futbolu nasıl etkilediğini ve çirkinleştirdiğini de inmiştik. Son günlerdeki gelişmeler adeta bizi doğrular yönde idi. İspanyol futbol takımı Real Madrid önce Brezilyalı dünya yıldızı Kaka için 68 milyon Euro, hemen ardından Portekizli yıldız Cristiano Ronaldo için de 94 milyon Euro transfer ücreti vererek bu futbolcuları kadrosuna dahil etti. Real Madrid'in bu transfer sezonundaki transfer bütçesinin ise 250 milyon Euro olduğunu belirtiyor. Dünyanın içinde bulunduğu ekonomik kriz bir çok insanın belini bükmüş, yoksullaştırmıştı. Peki Real Madrid takımı transfere 250 milyon Euro harcamayı düşünürken dünyada kaç insanın açlıktan ölmek üzere olduğunu da düşünüyor mu acaba? Değil futbolcu olsun, isterse ailesiyle birlikte olsun, bir kişi için 94 milyon Euro ödemesi bir insanlık ayıbıdır. Son yıllardaki bu çarpıcı olay bize futbolun ne kadar paraya ve pislendiğini bulduğunu bir kez daha kanıtladı.

Bu sayıda ise en az futbol kadar izleyicisi olan basketbolun bir spor dalından bahsedeceğiz. Aslında ona spor demek ne kadar mümkün bilemiyorum ama dünyanın en pahalı oyunu olduğunu kesin. Bu sayımızda Formula 1'i inceliyoruz...

Kısaltması F1 olan, Grand Prix Yarışmaları olarak da bilinen Formula 1; tek kişilik, açık tekerlekli otomobil yarışlarının en yüksek düzeyini oluşturan yarışlardır. F1; bir yıl boyunca, her birine Grand Prix adı verilen ve genellikle değişik ülkelerde özel yollarda koşulan yarışlardan oluşur. Yıl sonunda toplanan puanlara göre Dünya Sürücüler Birinciliği ile Dünya Takımlar Birinciliği (Otomobil Yapımcıları Birinciliği) ödülleri verilir. Formula 1 yarışlarının kökeni 1920'ler ve 1930'lar da yapılan Avrupa Grand Prix motor yarışlarına dayanır. Formula tüm katılımcıların ve arabaların uymak zorunda oldukları kuralları bütünüdür. Formula 1, II. Dünya Savaşı'ndan sonra 1946 yılında üzerinde anlaşılacak yeni kuralların adıdır. Savaş öncesi dünya şampiyonası için pek çok Grand Prix yarışları düzenlenmiştir, ancak Dünya Sürücüler Şampiyonası 1947'den önce biçimlendirilememiştir. İlk dünya şampiyonası yarışını 1950 yılında İngiltere'nin Silverstone pistinde yapıldı. Çayda F1 otomobilleri tek kişilik olup, sürücü yeri ile tekerlekleri açıktır. Takımlar otomobilleri kendileri üretirler de, hemen hepsi büyük otomobil markalarının motorlarını, parçalarını kullanırlar. Formula 1'de kullanılan motorlar önceleri V tipi 3 litre, 10 silindirlidir ve dakikada 19.000 döngüde 900 beygir güç üretirlerken, 2006 yılı için yapılan kural değişikliği neticesinde artık V tipi 2,4 litre, 8 silindirlidir ve dakikada 18.000 döngüyle 700 - 750 beygir güç üretmektedir. 2008 sezonuna kadar her araba aynı motorla iki yarış bitirmek

Kısaltması F1 olan, Grand Prix Yarışmaları olarak da bilinen Formula 1; tek kişilik, açık tekerlekli otomobil yarışlarının en yüksek düzeyini oluşturan yarışlardır. F1; bir yıl boyunca, her birine Grand Prix adı verilen ve genellikle değişik ülkelerde özel yollarda koşulan yarışlardan oluşur.

durumundaydı. Ancak yeni yapılan kural değişikliği ile birlikte her pilotun sezon boyunca toplamda 8 motor kullanma hakkı bulunmaktadır ve değişik zamanları pilotların stratejilerine bırakılmıştır. Hız (vites) kutusu 7 yarış otomatik hız konumundan oluşur. Sürücü bir hız konumundan ötekine direksiyondaki düğmelere basarak geçer.

Formula 1 tamamen paraya dayalı ve inanılmaz paraların döndüğü bir spor dalıdır. Formula 1 aslında hem bir takım oyunudur hem de ildir. Takımların isimleri genellikle onlara sponsor olan firmaların adlarıyla anılır. Örneğin BMW Sauber, Red Bull, McLaren Mercedes gibi. Büyük otomobil firmalarının Formula 1'de takımları vardır. BMW, Renault, Ferrari, Honda, Toyota, Mercedes gibi.

Dünyamızda yaşanan ekonomik kriz, Formula 1 sporunu da etkilemiştir. Çünkü F1 yüz milyonlarca Euro'nun döndüğü ve tamamen para üzerine kurulmuş bir spor dalıdır. Ekonomik krizden etkilenen sponsorlar, takımlarına gerekli parayı yatıramamakta, böylece de takımlarının diğer takımlarla rekabet şansını düşürmektedir. Formula 1'den futbol gibi bahsedemeyiz çünkü futbol son yıllarda kapitalizmden nasibini alırken, Formula 1 sporu tamamen kapitalizmin kucağına düşmüştür. Bu sporu parasız yapmak mümkün değildir. Ancak mahalle aralarında arkadaşlarımızla futbol maçı yapmamız para gerektirmez. Aslında bu gerçek, bizi çok önemli bir noktaya götürmektedir. Futbol her ne kadar kapitalizmden nasibini almış ve kirlenmiş olsa da biz onu o saf haliyle de oynayabiliriz. Dünya üzerinde

futbol oynamak isteyen herkes için (ister zengin olsun ister fakir) istediği an futbolun zevkini tadabilir. Ortamda top veya ona benzer yuvarlak bir şeyin olması yeterlidir. Ancak Formula 1'e baktığımızda bunu göremeyiz. Formula 1'de uyan yarış anı takımın her takımında iki yarışçı olmak üzere toplam yirmi kişidir bu sporu yapabiliyor. Dünyanın geri kalanı ise bu sporu ancak izleyebiliyor. Dünyada milyonlarca aç insan varken, bu denli paralar harcanan bir spora ne gerek var? Ya da bu bir spor mu? Spor nasıl olmalıdır? Bizler oyun amaçlı spordan yanayız. Spor aslında oyundur da ve oyun normal koşullarda yapabildiğimiz herhangi bir şey(ler) biraz zorla tırıp, kurallar koyarak yapmaya çalışır. Günümüzde bu oyunlar (sporlar) kapitalizm tarafından kar etmek için kullanılıyor. Gerek oyuncu gerekse oyunu izlemeyi seven herkes son raddeye kadar acımasızca kullanılıyor. Ve oyun (spor) ikiye dönüşüyor. Baraka haline getirilmemiş oyunun ya atılmasından yanadır. haline getirilmiş sporun her alanındaki emekçilerinin de sendikal haklarının olması ve savunulmasından yanadır.

Bizler dünyayı değiştirmeyi konuşurken, bunların hepsini de göz önünde bulunduruyoruz. Dünyamızın artık bir çıkmazda olduğunu ve sonsuz derinlikteki bir uçuruma doğru yuvarlandığını söylüyoruz ve ne yazık ki geçen her gün ve yaşanan her olay bizi biraz daha haklı çıkarıyor. Biz kendi doğrularımız için hep mücadele ettik, bundan sonra da edeceğiz. Emin olun ki bu mücadeleyi bırakmaya da hiç niyetimiz yok.☒

Anadolu Rock

smail ÖZUÇAR
smail_ozucar05@hotmail.com

Kimse, hızla isyankar duygulardan gelen o müziği ve bunun yaratacağı kültürü yıllar boyu ya ayacığının farkında deildi. Yasaklanmı lıktan bıkan, kurullarla dolu bir hayatı reddeden, toplum baskılarına dayanamayan, dayatılan zorunlu sistemlerden sıkılmı , düzene ayak uydurmak deyimini sözlükten çıkarmak isteyen ve kendini hiçbir eilde ifade etmesine izin verilmeyen gençli in yegane ilacı gibi olacaktı Rock. Bu müziği yapan gruplar da; müziğin sesi ve gitarın distortionu arttıkça, verdi imesaj sertle tikçe kendi hayran kitlesiyle birlikte arttı. Pink Floyd, Led Zeppelin, Deep Purple, Rolling Stones gibi gruplar bütün dünya gençlerince dinleniyordu. Bu da rock müziğinin ba ka ülkelerdeki müzisyenleri de etkilemesine neden oluyordu. Dolayısıyla Rock müzik, Türkiye'de de etkilerini göstermeye başlamı tı.

Bu dönemlere denk gelen Cem Karaca, Fikret Kızılok, Barı Manço'lu Kurtalan Expres, Mo ollar, 3 Hürel gibi isimler, üretecekleri eserlerle günümüze ve sonrasına da isimlerinden söz ettireceklerdi. te bu isimler Rock müziği kendi ülkelerinde yapacaklardı ama aynen kopyalayarak de il de, ya adıkları co rafyanın, Anadolu'nun ezgilerini de i in içine katarak üreteceklerdi. Yani Batı'nın enstrümanlarıyla Anadolu'nun melodilerini birle tirerek olacaktı bu. te tam da burada ilk kez adı duyulacak bir müzik ortaya çıkıyordu; Anadolu Rock!

Öncelikle yaptı m bazı kısa ara tırmalar sonucu buldu um ve bu tarzın do u una neden olan bazı örnekleri öyle sıralayabilirim;

Tülay German - Burçak Tarlası
Mo ollar - Alageyik Destanı
Cem Karaca - Namus Belası, Karacao lan
Barı Manço - Da lar Da lar, Dönence,
Lambaya Püf De
Üç Hürel - Sevenler A larını
Fikret Kızılok - Yeter ki
Edip Akbayram - Aldırma Gönül, E kıya
Dünyaya Hükümdar Olmaz
Selda Ba can - Dosum Dostum, Gesi
Ba ları

1960'lar böyleydi. 70'li yıllardaysa, Anadolu Rock'un en iyi örneklerinden biri Erkin Koray'ın, sözleri Nazım Hikmet'in 'Bu Memleket Bizim' adlı iirinden alınan türküsü, Cemalim ve Karlı Da lar'ıyla, Elektronik Türküler adlı albümüydü. 70'li yıllarda tüm gençler bu müziği i sevmi ve kabullenmi ti. Çok büyük bir kitle bu müziğ in pe inden sürükleniyordu. Ama 80'li yıllara gelindi inde, gerek 12 Eylül darbesinin etkisiyle, gerekse o yıllarda pop-arabesk müziği kültürünün ra bet görmesiyle, Anadolu Rock geri planda kalmı tı. 90'lardaysa pop müzik akımı Türkiye'yi etkisi altına almı tı. 90'larda ve sonrasında bütün müzik tarzlarındaki bozulma ya da de imin sebebi kapitalizmdi. 60'larda Rock Türkiye'de grup i iydi. Olu an müziği e gruptaki herkes bir eyler katardı. O dönemde insanlar müzik yapma iste i ile toplanıp bir eyler üretiyorlardı. Bireysel çıkarlar ve kazanç imdiki kadar ön planda de ildi. Bu durumda dönemin bireyci karakteriyle uzla anlar

oldu u gibi uzla mayı reddedenler de olmu tu. Örne in; Barı Manço hep vardı çünkü bireycilikle uzla mayı kabul etti ama Mo ollar 17 sene ortada yoktu çünkü bireycilikle uzla mayı reddettiler.

Plaklar yerini kasetlere bırakmı ve müzik kanalları arttıkça klipler çekilmeye ba lanmı tı. Dinleyiciler artık görsele de kavu mu ve satı lar da çok çabuk artmı tı. Bu da müziğ in daha çabuk tüketilmesine ya da insanların daha çabuk tüketilecek müzik yapmasına neden oluyordu. Basit melodili, hemen sevilenecek, çalınması pek zor olmayan müzikler yaratılarak, insanların kısa sürede kabullenip kısa sürede de silip atabilece i müzikler ortaya konuyordu. Tüm bunlar da ikinci dönem Anadolu Rock dedi imiz popüler bireyselli i ön plana koyan çıkı ı gerçeikle tirdi. Yani grup ruhu yerine, tekil ahıslar birer Rock Star edasıyla ahsi hesaplarını kabartmaya çalı ıyorlardı. Aslında kısaca söylemek gerekirse, bu tekil ahısın arkasındaki aranjörünü çıkarırsanız, o tek ba ına bir hiçti. Tabi ki bu hepsi için geçerli de il. Bir müziği i pazarlayacaksanız öncelikle o müziği i sataca ınız bir kitleye ihtiyacınız var demektir. Onların talepleri do rultusunda önlerine yemi atarsınız. Bu tabi ki üretici yani müzisyenin dü ü bir ey de il. E tabi ki kitle hazırdı. 68'lilerin çocukları! Kocaman bir pasta vardı ve her irket bir dilim istiyordu. te bu yeniden serim döneminin ilk askeri de Haluk Levent'ti. O da farklı i ler yapmadı. Türküleri batı soundu ile sunuyordu dinleyicilere. Basit ve akılda kalıcı akorlar kullanıyordu ve yenilikçi sayılmazdı. Ama ilk asker oldu undan ve kendisinden sonrakilere de ondan daha iç açıcı i ler yapmayı ndan dolayı ula mak istenen kitleye ula mı tı. Sonrasında Murat Gö ebakan çıkmı tı kar ımıza ba ıra ba ıra. Sözde Rock yapıyordu. Zamane gençli ine böyle anlatılıyordu bu müzik. Onlar da pek ara tırmacı olmadıklarından hemen kabullenmi lerdı bunu. Daha sonra Kıracı'da katıldı bu kervana yenilikçi olmayarak.

Müzik ne kadar basitle irse o kadar çok satıyordu ve bu denemi , ba arılı olmu bir yoldu. Bunda grupların ya da ki ilerinin payı tabi ki kendilerinin yönlendiren plak irketlerinin kadar büyük de ildi. Son dönemlerde Badem, 'Gözlerin Kara De il mi?' adlı arkıları ve di er çalı malarıyla da güzel bir yakla ımda bulundu. Ya da e er i biraz daha sertle tirecek olursak, Kurban 'Sert' albümünde bir inanılmazı gerçeikle tirdi. Sarı Çizmeli Mehmet A a, Namus Belası, Lambaya Püf De gibi arki ve türküleri böyle bir yorumla yapan kaç grup geldi? Enstrümanlar hangi grup tarafından bu kadar

ustaca kullanıldı? Yani i i para kazanmak için de il de, yeni bir ey üretmek için yaptılar. Neden böyle yapılmadı ya da kabullenilmedi? Sonuçta Anadolu Rock 68'lilerin ku a ına hitap ediyordu. Yeni sunumunun da böyle olması güzel olmaz mıydı?

Anadolu Rock dedi imiz müzik, 60'lardan bugüne dönem dönem geri planda kalsa da hep vardı. Ama Anadolu Rock bu muydu acaba? Ya da böyle mi icra edilmeliydi? Yani yenilikçi davranıp fark yaratılamaz mıydı? Tam bu esnada Pentagram'dan bahsetmeden geçilemez. 80'li yılların son döneminde bugüne dek müzik yapan ve Türk Rock

tarihine adını yazdıran bir grup. Ezgileri, temaları, melodileri hatta ritimleri bu kadar Anadolu'dan, bu kadar hissederek kullanan bir gruptan bahsediyorum. Ve bir o kadar da batılı ki, davul, bass ve elektrogitarı bu kadar iyi kullanarak bir müzik yarattılar. Özellikle 'Anatolia' ve sonrasında 'Unskopen' adlı arkıları mükemmel birer örnektir. Yine bu dönemden bahsetmi ken ilk albümleri 1986'da çıkan Bulutsuzluk Özlemi'nden de bahsetmeden geçemem. Psikolojik, sosyolojik ve politik sorunları yenilikçi ve özgün sözleriyle i leyen bir grup Bulutsuzluk Özlemi de. Bunların tümü 60'larda yapılanlar kadar kaliteliydi. Hala da öyle.

Yani i in özü u ki; neden Anadolu Rock böyle yapılmadı? Ya da neden Haluk Levent ve sonraki popülist isimleri Anadolu Rock olarak sevdik? Gözümüze zorla sokulan popstar yarı malarından çıkan isimleri bildi çocuklar Anadolu Rock diye. Bir de bu ki ileri oyunculukla hiç alakaları olmamalarına ra men dizilerde, reklamlarda oynattı i ini bilen, paraya susamı ticaret adamları. Görmezlikten gelmek imkansız gibi.

Kissadan hisse; ke ke 90'lı yıllarda müzik bu kadar piyon olmasaydı da daha güzel eyler üretebilirdi. Aradan seslenenleri de duysalardı. Her ey para de il. Müzik en güçlü kalkan. Tek gerçeklik müzik. Nasıl pazarlayca ınızı de il de nasıl yeni bir eyler üretebilece inizi dü ünün.☒

Ayak Bacak Fabrikası Be eniyle zlendi

Baraka Tiyatro Ekibi'nin e itim çalı maları ve ardından sekiz aylık bir çabıyla ortaya çıkardı ı "Ayak Bacak Fabrikası" isimli oyun seyirciyle bulu tu. Arabahmet Kültürevi'nde sergilenen "Ayak Bacak Fabrikası" oynandı ı 25 Nisan, 28 Nisan, 2 Mayıs ve 5 Mayıs gecelerinde kapalı gi e izlendi. BTE 5 Mayıs ak amı oynanan

gösteriyi 2 Mayıs'ta aramızdan ayrılan ve "Ezilenlerin Tiyatrosu" kuramının babası olarak bilinen Augusto Boal'a atfederek sahnelendi. Büyük ilgi gören oyun, oyuncuların birisinin talihsiz bir kaza sonucu aya ını kullanamamasından dolayı tüm ısrarlara ra men ba ka gösterim yapılamadı.☒

Eder

Yıllarda kara bir sorunu ciddi de ula tı. Komite Kültür M deme k örgütlen Haziran Çembe Saat 7: bala ya yoldan ve bildi hava so oldu ur dı ı bal Kültür M dava ol 18 Haz hem bu yıldırac Digom bulama esnası içerisin yakmak ile kar sonrası alkı lı p

NATO'ya ve ÜSLERE Hayır!

Geçti imiz Nisan ayında, tüm dünyada, NATO'nun kurulu unun 60. yıldönümünü protesto etmek amacıyla sava ve NATO kar ıtı gösteriler düzenlendi. Avrupa ve dünyanın çe itli yerleriyle e

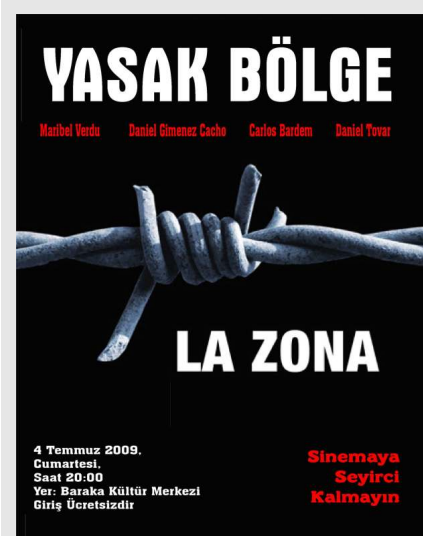
zamanda bir protesto da Kıbrıs'ta gerçekleştirildi. Sava a Hayır Koalisyonu'nun yaptı ı ça rı çerçevesinde 4 Nisan, Cumartesi saat 10:30'da Pile Köy meydanında tüm Kıbrıs'tan gelerek bulu an

sava kar ıtları Dikelya ngiliz Üsleri içinde Kingsfield uçak pistinin oldu u yere gittiler ve burada basın açıklaması yaparak NATO'yu ve üsleri protesto ettiler.☒

Daha Fazla Okul

UBP hükümetinin kurulması ile o ve bir süreden beridir kamuoyun yo unla ması nedeniyle Kıbrıs KTAMS, KTÖS, DEV- , Belediye Derne i, Baraka Kültür Merkezi Yayınlanan bildiriye; üniversiteler bünyesinde lahiyat yeni cami yapılca ı, okullar dı (ki bunun adı Kur'an Kursu'dur), ortaokullar düzeyinde seçmeli ol dersinin ZORUNLU hale getirilm mezhepten insanlarımızın böyle etkilenece i de dile getirildi. Sor OKUL; DAHA AZ CEHALET! uy

zle Tartı (Ücretsiz Sinema)

Baraka Kültür Merkezi'nin her ayın ilk cumartesi günü gerçekleştirildi i film gösterimlerinde Nisan ayında "The Educators" isimli film izlendi. Mayıs ayı içerisinde tiyatro oyunumuz sahnelenmekte oldu u için film gösterimi yapılmazken, Haziran ayında "Sınav" filmi izlendi.

zle-Tartı ekibinden yapılan açıklamaya göre 5 Temmuz cumartesi ak amı "Zone" isimli film izlenecek. Film, Meksika'da kent yoksullarıyla kendilerini gettolara tecrit eden zenginler arasındaki etkile imleri konu alıyor. Her ayın ilk cumartesi ak amı 20:00'de Baraka Lokali'nde gerçekleştirile en etkinli imize tüm yoksullar ve yoksulların yanında mücadele edenler davetlidir.☒

Baraka Kültür Merkezi her yıl oldu u gibi bu yıl da 1 Mayıs'ı alanlarda kar ıladı. 1 Mayıs 2009 günü, ak am 17:30' dan itibaren Lefko a Otobüs Terminali'nde bulu an Barakacı'lar, orada olu turdukları kortej ile Barı Platformu'nun düzenledi i etkinli e katıldılar.

Bu yıl ilk kez kuzey ve güneye örgütlerle Taksim Sahası'nda gerçekleştirilen ortak 1 Mayıs etkinli ine; Baraka, etkinlik gruplarının pankartlarıyla katkı bölgede ve yıllar sonra ilk kez ortakla a gerçekleştirilen 1 M co kuyula kutlandı.☒

Çöplü ü İslah meyenler Digomoya!

an beridir, ülkemizin üzerinde
r duman olan Dikmen Çöplü ü
son günlerde yine sa lı ımızi
erecede tehdit eder boyutlara
Dikmen Çöplü ü Eylem
si'nde de görev alan Baraka
Merkezi, bu rezilli e artık "dur"
kararlılı ındaki demokratik kitle
ri ile birlikte hareket ederek 16
salı sabahı Hamitköy
ri'nde yapılan eyleme katıldı.
00'de variller içerisinde lastik ve
karak trafik akı ını durduran,
geçen arabalara siyah kurdele
ri da ıtan kalabalık sa lıklı bir
olumanın en temel hakkımız
nu vurguladı. Ertesi gün, gerçek
anelerle, polis; birisi Baraka
Merkezi Aktivisti olan üç ki iye
kudu.
iran tarihinde Meclis önünde,
giri imle eylemcileri
a ını zannedenler hem de
o Zibilli inin yanmasına bir çare
yanlar protesto edildiler! Protesto
nda sembolik ekilde varil
de saman balası ve mum
k isteyen eylemciler, polis engeli
ıla tılar. Ya anan arbede
nda polis varile el koydu. Eylem
protestolarla son buldu. ☒

Daha Az Cehalet!

de ba lantılı olarak gündeme gelen
nu me gul eden gerici faaliyetlerin
Pir Sultan Abdal Kültür Derne i,
ve Emekçileri Sendikası, Barı
olarak ortak bir bildiri yayımlandı.

t Fakültelerinin açılaca ı, onlarca
ında da din e itimi verilebilece i
mam Hatip Liselerinin açılaca ı,
lan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi
ne fikriyatı ele tirilirken, farklı din ve
si bir uygulamadan olumsuz
n olarak hükümete, 'DAHA FAZLA
arısında bulunuldu. ☒

İSKENCEYİ ÖNLE

İŞKENCEYİ ÖNLEME PLATFORMU

Baraka'nın da içerisinde bulundu u kenceyi Önleme Platformu " kence
Ma durları ile Dayanı ma Günü" nedeniyle panel düzenledi. Dergimiz
yayına hazırlandı ı sırada henüz gerçekleşmemiş olan panel 26 Haziran
günü AKM'de " kencesiz bir Kıbrıs, daha adaletli bir Kıbrıstır" sloganı ile
düzenlendi. ☒

2. Anti-Fa ist Festival

Baraka bu yıl ikincisi gerçekleşen Anti-Fa ist Festivale katıldı. Geçen yıl 1.si düzenlenen etkinlikte Baraka Kültür Merkezi ile Kıbrıslı elen örgütler arasında yakın ili kiler geli tirilmi ve daha sonra gerçekleşen bir çok ortak eylemlili in temelleri atılmı tı. Dergimiz yayına hazırlanırken Baraka standının ve Sol Anahtar'ın mini konserinin de yer bulaca ı etkinlik henüz gerçekleşen tirilmemi ti. ☒

30 Mart Kızıldere Anması Yapıldı

30 Mart 1972'de Kızıldere'de öldürülen 10 gençlik lideri anısına düzenlenen etkinlik, 30 Mart 2009 Pazartesi saat 19:30'da Kıbrıs Türk Tabipleri Birli i'nde yapıldı. Yeni Kıbrıs Partisi, Baraka Kültür Merkezi, Asi Kültür Derne i ve KTÖS' ün ortak düzenledi i etkinlik mücadelede kaybedilenler anısına bir

dakikalık saygı duru u ve Türkiye'den Halkevleri ile ÖDP' nin gönderdi i mesajların okunması ile ba ladı. Saygı duru unun ardından "Gün Do du" mar ı söylendi. Daha sonra kısa açılı ve slayt gösterisi yapıldı, ardından Mahir Sayın dönem ile ilgili tanıklı ını aktardı ı bir konu ma yaptı. Mahir Sayın'ın konu masından sonra Sol Anahtar'ın müzik grubu da bir müzik dinletisi sundu. Müzik dinletisinden sonra "Halkın Devrimci Yolu" yazarı Çi dem Çıdamlı, Kızıldere ve o dönemde ya ananların günümüze bıraktıkları üzerine bir konu ma yaptı. ☒

Baraka'dan KISA KISA

Hazırlayan: ifa Alçicio lu

Bu yıl dördüncüsünü düzenleyece imiz "Geleneksel Baraka Kampı"nda bulu alım. 17- 20 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşen tirece imiz kampımızda dinlenme ve e lenmenin yanı sıra, birlikte olmanın vermi oldu u güçle bazı e itim ve atölye çalı malarına da yer verece iz. Oyuncu ve oyuncu olmayanlar için hazırlanan tiyatro atölyesinden, "Toplumsal Cinsiyet E itli i" isimli panele, Sol Anahtar'ndan müzik dinletilerine, "Kıbrıslı Türk Devrimci Hareketi ve Biz" isimli forumdan seramik atölyesine kadar geni bir yelpazede ele alaca ımız konularla gerçekleşen tirece imiz kampımıza tüm Baraka dostlarınızı bekleriz.

Baraka'nın da kurucuları arasında bulundu u Sava a Hayır Koalisyonu, geleneksel "Ortak Acımız Bizi Birle tiriyor" konulu etkinliklerini bu yıl 25 Temmuz tarihinde gerçekleşen tiriyor. Ayrıntılı bilgi için www.baraka.cc adresini ziyaret edebilirsiniz.

Baraka, her yıl oldu u gibi bu yıl da 1 Eylül'ü sokakta kutlamaya hazırlanıyor. Gerçekle tirilecek etkinli in duyurusu, günlük gazetelerde yapılacaktır.

Baraka müzik toplulu u SOL ANAHTARI heyecanla beklenen albüm için son hazırlıklarını sürdürmekte. Albümün adını "Ba ka Bir arki" olarak belirleyen grup stüdyoda çalı malarını hızlandırmı durumda. Albümün yaz ayları içinde hazır olması bekleniyor.

BTE yaz döneminde her salı saat 18:00'de toplanmaya devam edecek. u sıralar temmuz ayında gerçekleşen tirilecek yaz kampı için atölye çalı malarına hazırlanan BTE ile ilgili daha fazla bilgi için <http://tiyatro.baraka.cc> adresine bakabilirsiniz.

Okuma-Tartı ma Grubumuz, Makarios Dru otis'in "Karanlık Yön EOKA" isimli kitabını okumayı bitirdi. Alınan bilgilere göre Eduardo Galeano'nun "Latin Amerika'nın Kesik Damarları" isimli kitabını Temmuz ayından itibaren okumaya hazırlanan grup, per embe ak amları saat 18:00'den itibaren bulu uyor.

Dost ve aktivistlerin katılarak, Baraka Kültür Merkezi'nin idari, ekonomik ve politik do rultusuna yön verdikleri Cuma Toplantıları devam ediyor. Toplantılar her Cuma saat 19:00- 21:30 saatleri arasında, herkese açık olarak gerçekleşen tirilmeye devam ediyor.

Baraka her cumartesi saat 8:00 ile 13:00 arasında açılıyor. Birlikte kahvaltı yapıp, kahve içece imiz, müzik dinleyip, gazete-kitap okuyabilece imiz, darts ve satranç oynayabilece imiz, keyifli sohbetler yapabilece imiz lokalimizde bulu alım.

Baraka dostlarının ba ı ları ile olu turulan VCD-DVD ar ivimiz; belgesel, kurmaca, drama, komedi, aksiyon, kısa-metraj ve dünya çapındaki festivallerde ödül almı filmlerden olu uyor. Üyelik sistemi ile tüm halkımız VCD-DVD ar ivimizden yararlanabilir. ☒

1 Mayıs 1977 ve Devrimci Mücadele

Baraka Kültür Merkezi 30 Nisan Per embe ak amı Baraka'nın 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde "1 Mayıs 1977 ve Devrimci Mücadele" ba lıklı bir panel düzenledi. Monthly Review Türkçe dergisi yazı i leri müdürü HAKAN TANITTIRAN'ın yönetti i panelde Devrimci Yol davası 1 numaralı sanı ı, gazeteci, yazar O UZHAN MÜFTÜO LU, ÖDP Parti Meclisi üyesi CEMAL ÇAKICI konu tular. Baraka aktivisti Münür Rahvancio lu'nun Kıbrıs'a dair kısa bir özet konu masıyla açılı ını yaptı ı panele ilgi yo un oldu. Konu maların ardından soru-cevap bölümünde devrimci mücadelenin geçmi ine ve bugününe dair tartı malar ya andı ve merak edilen bir çok soru yanıt buldu. ☒

Ceyda Alçıcıo lu
ceydaalcicioglu@yahoo.com

ÖSS'nin Saçma Oldu unu Kanıtlamak için 6 Sebep

ÖSS'ye girdim. Dünyanın en saçma ve ilkel sistemi olan bu sınava hazırlanmam iki senemi ve sosyal hayatımın yarısını elimden aldı. Bu yüzden ÖSS'ye ve ÖSYM'ye ve tüm sorumlulara karşı -ki sınav sorularının hayatımda gördüğüm en zor sorular oldu unu belirtirsek- çok sinirliyim. Bu sınava girdim, sınavı gördüm ve ÖSS'nin saçma oldu unu kanıtlamak için 6 sebepim var.

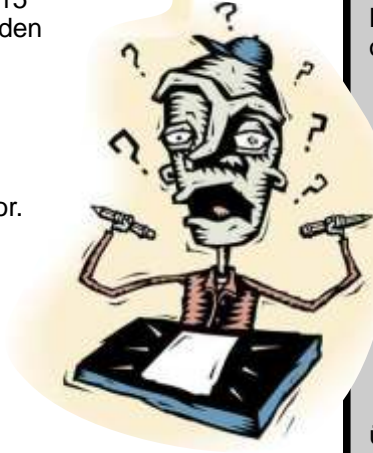

1-) Bir seneyi 3 saat 15 dakikada harcamak meselesi:

Bütün sene hatta ondan önceki sene hazırlanıyorsunuz. Bir bakımı nız ki sınavdasınız. Bütün sene stresini çekti iniz sınav kar ınızda... bu aslında travma yaratabilecek bir mevzudur. Sırf bu yüzden sa lıklarından olan arkadaş larım var. Ya da sınav günü hasta olma ihtimalimi düşünmek bile istemiyorum. Ben düşünmek istemiyorum ama maalesef kimse bunu düşünmemi . Ve bütün senenin birikimini 3 saat 15 dakikada ortaya serdim. Çok bilimsel oldu unu iddia eden bu zatlara, sınav stresini en aza indirmek için hiçbir şey yapmıyor.

2-) ÖSS dershanelerinin ekmeke parası:

Çok yüksek fiyatlar isteyen dershanelere gidemeyen birçok öğrenci sadece bu yüzden üniversite e gitimi alamıyor. Ben bu sene burslu okudu um için sıyırttım; ama size bazı dershanelerin yıllık ücretlerini söyleyebilirim.
İlim- final dershanesi: 5500 TL
Yeni sistem dershanesi: 6500 TL
Atlas dershanesi: 7500 TL
Yani bir aile bütçesini sarsacak rakamlar.

3-) Sınav sorularının sürprizi:

Sınav kitapçığı önüme geldi ve sorulara göz gezdirdim. Hayatımda gördüğüm en zor sorularla karşı karşıyaydım. Aslında bize söylenen, gerçek ÖSS'nin daha kolay olacağıydı. İlk başlarda inanmamı tım; ama koskoca "YÖK başkanı" açıklama yapıp, bu seneki ÖSS'nin geçen senekinden %30 daha kolay olacağını söyledi inde sevinmi tim. Fakat yine kandırıldık. Bütün sene bunun için çalıştım için kendime kızdım. Halbuki kızmam gereken merci kendim değil, bu sınavı hazırlayanlardı.

4-) Öğretmenlerin ve ailenin baskısı:

Öğrenciler, ÖSS dendi mi kim birinci gelecek? Ya da Ayşe'yi ya da Mustafa'yı geçebildim mi? diye sorular sorarlar. Ama neden olaya bu açıdan bakılıyor? Çünkü öğretmenler özellikle dershanedekiler sırf kendi dershanelerinin ismi duyulsun diye bu baskıyı üzerimize kuruyor. Bazıları böyle düşünmese de ben bu tavrın öğrenciyi psikolojik yönden olumsuz etkilediğine inanıyorum. Sırf bu yüzden stresli olduğunuz için performansta düşüyor oluyorsunuz. Dershanelerin bu tavrı tamamen ekonomiktir. Ailelerin bu tavrı ise; tamamen bu sistemin getirdiği baskıdır.

5-) ÖSS sonrası saçmalık devam ediyor:

14 Haziran'dan sonra her şey bitmiyor. Temmuz'un ortasında sınav sonuçları çıkacak ve biz tercihlerimizi yapacağız. Herkesin 20 tane tercih hakkı vardır. Bu tercihleri ÖSYM'nin belirlediği bölümlere göre olan tercih tablosundan seçeceğiz; ama bu tercih tablosunda da saçmalıklar yok değil. Mesela felsefe, sosyoloji ve mantık sorusu çözen sözel bölümlerin, bu bölümleri tercih edemeyen öğrencilerin bölümlerinde olan öğrencilerin bunları seçebilmesi kesinlikle bir saçmalaktır.

6-) ÖSS'nin düzenle ilisi kisi:

Düzene en fazla yardımcı dershaneler yapıyor. İlk önce ekonomik sonra da tamamen duygusal açıdan bizi sömüren dershaneler bu düzenin en büyük oyuncularıdır. Bu kadar saçma bilginin öğrencilerin beynine yerleştirilmesi, televizyon ya da diğer düzen silahlarıyla benzetilebilir. Sonuç aynı; öğrencinin düzen içinde kaynayıp gitmesini sağlamak ve düşünmesini engellemektir. ☒

Liseden Üniversite'ye

4 senenin sonunda lise hayatım sona eriyor. Lise döneminde yaşadığım haksızlıklar, okul bürokrasisi, gördüğüm sahtekarlıklar bana bu düzenin nasıl işlediğini gayet açık bir şekilde anlattı. En basiti matematik dersinden, özel derse gitmediğim için 10. sınıfta bütünlemeye kalmı tım. Okul; bizim "eğitim yuvamız"... Halbuki bu yuvada nasıl boyun eğileceğini öğretmiyor. Bu yuvada düzene karşı ses çıkarmayıp susup oturmak öğretiliyor. Kardeşini nasıl ezip geçmek gerektiğini öğretmiyor. İşte bütün bunlar bu düzenin temel taşlarıdır. Okulda öğretmenler (ki hepsini bu çemberin içine alamam) otoriteyi korkutarak kuruyorlar. Bu da öğrencinin baskı ortamında ders yapmasına neden oluyor. Korku unsurları genelde disiplin kurulu, okuldan atılmak gibi şeyler oluyor.

Lise hayatımda en çok şikâyet ettiğim şey üniforma mevzusuydu. Her sabah -kıyafetim standartlara uysa bile- müdürü gördüğüm yerde yönümü deyiş tirirdim. Bu klasik köşullanmanın sebebi, eteğimin kısa olduğu unu iddia ettiğim için bir gün beni rezil etmesiydi. Tabii ki tek madur ben değilim. Günde, ortalama 50 öğrenci bu maduriyeti ya arar ve bir daha ya amak istemediğim için yapmak istemediğim bir şeyi boyun eğer. Üniforma giymenin de kendine göre hoş tarafları vardır tabii ki. Mesela herkes aynı üniformayı giydiğinden dolayı markalar ortada dolanmaz. Bence üniforma olmalıdır; ama üniforma disiplin göstergesi olmamalıdır. Boyun eğmek eğitir disiplin sonucuna varmamalıyız.

CTP-ÖRP hükümeti liseleri 4 sene yapmasaydı, ben aslında liseden bir sene daha erken mezun olacaktım. Bize kötü bir sürpriz gibi gelmiştii hazırlık dönemi. Lise bitti ve ekstra bir senenin bana ne fayda sağladığını sorusunu kendi kendime sordum. 4. senede diğer 3 senenin tekrarını yaptığımız ve genelde okula uğramadığımız var sayılırsa, sorunun cevabına hiçbir fayda sağlamadığını diyebilirim. Okula gitmek yerine evde kalıp ÖSS'ye çalışmak ya da dershaneye gidip ÖSS'ye çalışmak daha cazip geliyordu. Düşünüyorum da bu son sene bana gerçekten hiçbir şey sağlamadı. Halbuki öğrencilerin hayatını etkileyecek olan bir mevzuda bence öğrencilere de danışılması gerekir.

Lise hayatımda bu düzenin nasıl işlediğini gördüm ve hep ele tirdim; ama deyiş mesi için liseli arkadaş larımla beraber mücadele edemedim. Sadece iki kez KTOEÖS'in grevinin devam etmesi nedeniyle derslerine devam edemeyen öğrenciler ayaklandı. Gerçi hedef çok yanlış bir şekilde öğretmenler olarak gösterilse de liseli öğrencilerin eğitim haklarını aramaları gayet heyecan vericiydi. Üniversite hayatımda yapılan haksızlıklara karşı sesimi daha çok yükselteceğim. Bence bu ülkede baskısız bir liseli örgütlenmesine ihtiyaç vardır. ☒

Dosya: Kıbrıslı Türk Solu

Bu sayımızda Kıbrıslı Türk solu ile ilgili bir dosya oldu.

Gerek Baraka Kültür Merkezi gerekse de Argasdi Hammaliye Kurulu olarak sürekli yinedi imiz bir söz vardır:

Solun hiçbir öznesi di erlerinin küçülmesi pahasına büyüyemez. Dünyadaki tüm örneklerin de do ruladı ı gibi solun büyümesi; tüm solun kolektif bir büyümesi olmadan gerçekleşemez.

Bu büyüme elbette ki her gruba e it oranda yansıyan bir olgu de ildir. Her grup ve çevre, somut krizlere verdi i somut yanıtlar, hayatın içinde-ezilenlerin ba rında örgütlenme becerisi ve kadrola ma derecesi oranında kitleselle ecektir.

Ancak bizim için bu sözde net olan olgu; “ba kasının eksi i benim fazlamdır” mantı mın sadece “rekabetçi” sol yapılara de il, hareketin bütününe zarar verece idir.

te bu dosyayı yukarda akarılan dü ünceler içerisinde hazırladık. Amacımız kendi dü üncelerimizin, ba ka birilerinden “daha” sol oldu unu iddia etmek de il. Aksine amacımız, bizce sola uygun olmayan noktaların yüksek sesle dillendirilmesi aracılı ı ile bir tartı ma sürecini tetikleemektir. Böylece kendimizde bulunanlar da dahil olmak üzere solun genel hata ve zaafalarını bir nebze olsun a abilmektir.

Elbette ki, herhangi bir tartı manın eksikli ini hissetmeyenler, halinden vaktinden memnun olanlar, “küçük ama haklı”, “haklı ve zayıf” pozisyonunu sevgi ile korumak isteyenler; bu tartı maya dahil olmak yerine amacımızın ne oldu una dair spekülasyon yapmayı tercih edeceklerdir. Olsun, bunları bilerek yola çıktık...

Bu ülkenin gelene ine uyararak; “arkada ları idare edemez miydik?”, “var olanları görmezden gelemez miydik?” “ahbap-çavuş iliklerini ve feodal ba lılı ın sıcaklı ını siyasel gerçe in kuru so uklu una tercih edemez miydik?” Söz konusu olan bireysel mutlulu umuz olsaydı belki de yapabirdik bunları. Ama söz konusu olan emekçilerin, halkımızın ve insanlı ın çıkarları oldu unda dilimizde sadece bir slogan vardır:

KURTULMAK YOK TEK BA INA
YA HEP BERABER YA H ÇB R M Z!

Sol Liberalizm ve Kıbrıslı Türk Solu

Münür Rahvancıo lu
munurrahvancioglu@yahoo.com

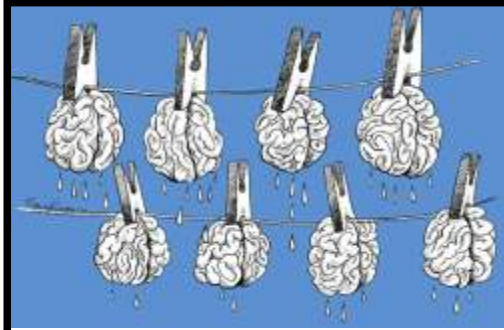
Kıbrıs genel olarak bir yeni-sömürgeci ve ülkemizde yürütülecek bir devrim stratejisi bu olguya uygun bir strateji olmalıdır. Ancak ülkemizin herhangi bir yeni-sömürgeci temel farkı bizim stratejik bir yeni-sömürge olmamızdır. Yani Kıbrıs'ın emperyalizm tarafından sömürgeleştirilmesi temel nedeni; yeraltı-yerüstü kaynakları, nüfusunun pazar olu turmaya müsait yapısı veya i gücü sömürsü de il askeri, stratejik, jeo-politik nedenlerdir(1).

Emperyalist güçler açısından temel unsur olan stratejik sömürge kimliği nedeniyle özellikle 1974 yılından sonra adanın kuzey co rafyasında üretim politikaları tamamen berhava edilmiş ve genelde Kıbrıs'ın bütününde özeldense kuzey co rafyasında nispi bir refah yaratılmıştır. Nispi refah, dünyanın diğer yeni-sömürge ülkelerine oranla emek sömürsü oranlarının düşüküüne rağmen tüketim düzeyindeki nispi yüksekliği ile artan bir olgudur. Nispi refah olgusu, bir çok yönden özellikle Kıbrıslı Türk halkının devrimci siyaset ile ilgili kısımlarda olumsuz bir baskılanma yaratmaktadır. Nispi refah politikaları; üretimden koparma ve üretimsizleştirme nedeniyle, üretmeden tüketen asalak bir yapıyı, emekçi sınıf ve katmanların kemikle emediği bir küçük burjuvalar cennetini kurumsal kılmaktadır. Üstelik ada emperyalizm tarafından etkili bir şekilde ikiye bölünmüş, ada halkları da milliyetçi politikaların yedeğine alınarak birbirine düşman kılınmıştır.

Adanın birleştirilmesi mücadelesinin önünde birden fazla engel vardır: TC'nin askeri varlığı, ada halkları üzerinde milliyetçi politikaların etkinliği ve özellikle kuzey co rafyasında sınıflar kompozisyonunun net bir biçim alamaması olmasın bunların belli başlıları olarak sıralanabilir. Milliyetçi ideolojinin teorik ve pratik etkinliğine karşı mücadele etmeye çalışarak, ada halklarının yeniden kardeşleşmesi ve bölünmüş adanın yeniden birleştirilerek emperyalist politikalara direnebilecek potansiyelinin yeniden kazandırılması mücadelesinde Kıbrıslı Türk solu dayanabileceği net bir politik güçten yoksundur. Kıbrıslı Türk solu dünyadaki benzerlerinden farklı olarak; üretimden gelen gücü oranında siyasette etkin rol alabilecek bir işçi sınıfı, demokratik açılımlardan fayda sağlayacak üretici bir köylülük veya devrimci ruh ile dolup ta an bir gençlik ile ilgili geçimsizliğe sahip değildir. Bu durum Kıbrıslı Türk solu iki temel şekilde etkilemektedir: Birincisi Kıbrıslı Türk solu politikalarını kantarına vurarak bir toplumsal temelden yoksun olduğunu köksüzdür. Yani içinden çıktığı halkı gibi küçük burjuvadır ve olgular tarafından; mücadelesini yürüttüğü temel politik tezlerini somut mücadeleden devirmek yerine "aydın"ların düşüncelerini mücadeleye uyarlamak gibi ters bir mücadele çizgisine doğru itilmektedir.

İkincisi adanın bütünüyle tırılması, milliyetçiliğe ve emperyalizme karşı mücadelede içeride dayanacak bir halk gücünü hissedemeyen Kıbrıslı Türk solu; birinci etkilenim kaynağı olan köksüzlükünden etkisi ile dış güçlerden arınmış medet umar bir pozisyondadır. Bu da ona emperyalist merkezlerin sol için özel olarak üretmekte olduğu ideolojik tezlerden kolayca etkilenebilecek bir yapı kazandırmaktadır. Emperyalist merkezlerde üretilerek genel olarak dünya solu içine enjekte edilen temel ideolojik yozlaştırma girişi ise **Sol Liberalizm'dir**.

Yazının sonunda söyleyeceğimizi burada söyleyelim; işçi/emekçi sınıfların üretimden gelen bir bilinci henüz kazanamadığı koşullarda da devrimci siyaset mümkündür. Köksüzlük her zaman ve kaçınılmaz olarak düşüncüye öncelik veren bir idealizme varmak zorunda değildir. Devrimci bilinç, Marksist-Leninist bir ideolojik netlik yakalayan küçük burjuvaların ekonomik koşullarından bağımsız olarak işçi sınıfının ideolojisini benimseyebileceği (sınıflarına ihanet edebileceği) bizim açımızdan nettir. Bunun sağlanması için ideolojik mücadeleye yeterli önem verilmelidir. Diğer

Post-modernizm bir STK ideolojisidir ve devrimci kadrolarda yarattığı bilinç bulanıklığı ile emperyalist hakimiyete uygun iklimin oluşturulmasını sağlar. Temelde egemenlerin çıkarlarına hizmet ettiği halde muhalif ve eleştirel bir kimlik ile kendini sunduğu için yarattığı kafa karışıklığı daha da etkili olur.

yandan adamızın kuzey co rafyasında mücadeleyi sürükleyebilecek üretimden gelen güce dayalı sınıfların zayıf olduğunu kabul etmekle beraber hiçbir iç dinamiğin bulunmadığını (veya var olan iç dinamiklerin sadece dış dinamiklerin desteği ile olabileceğini) kabul etmiyoruz. Bu sebeple de ülkemiz solunun devrimci ideolojinin tartışılabilirliği oranında dış güçlerden arınmış medet uman yapısının dönüşürülebilmesi için, iç dinamiklerin geliştirilebilmesi için ve dış güçlerle (ama sadece devrimci olanları ile) uluslararası dayanışmanın dengeli bir zemine oturtulabilmesi için düşünürüz.

Sol Liberalizmin Ülkemizdeki Yansımaları

Sol liberalizmin dünyadaki sol hareketler

içindeki konumu değerlendirildiğinde, her türlü ideolojik çabaya, medya desteğine ve görece kitleselliğine rağmen, devrimci soldan yalıtıldı ve girdiği her alana ki alanında kolayca tanınır hale getirildiğini söyleyebiliriz. Bunun son örneği Türkiye solunda geçtiğimiz bir iki yıl içindeki büyük kapama süreçlerinde ya da, sol liberalizm birçok cephede geri çekilmesi ve çözümlerde ise tanınır hale gelmiştir. Oysa ülkemizde sol liberalizm neredeyse tüm sol yapıların temel ideolojik referans kaynağıdır. Özellikle Türkiye'de yaşanan son tartışmalar ve netleşmelerin yakından takip edilmesi nedeniyle "sol liberalizm" kelimesinin lanetlenmesi ve ekilsel red süreçleri bir yana, sol liberalizmin tüm temel referans kaynakları Kıbrıslı Türk solunun merkezi birer unsurudurlar. Nedir bunlar?

Kıbrıslı Türk solunun iktidara ve iktidar mücadelesine bakıldığında çarpıktır. Kıbrıslı Türk solu Sivil Toplum Kuruludur (Sivil Toplum Kurulu: STK, aynı anlama gelmek üzere Sivil Toplum Örgütü: STÖ). Kıbrıslı Türk solu yolumun bir şekilde emperyalizm tarafından fonlanmaktadır. Kıbrıslı Türk solu alan çalışmaları arasında kadın mücadelesi, gençlik mücadelesi, emek mücadelesi, homofobi karşıtı mücadele gibi alanlarda yapılan çalışmaların ya küçümser ya da abartır. Bu alanları devrim için iktidar yürüyüşünün zenginleştirilmesi için çalışmaları olarak değil birbirinden kopuk, yalıtılmış, koordine edilmesine gerek olmayan unsurlar olarak post-modernist bir çarpık prizmadan görür. Kıbrıslı Türk solu kendi ülkesini ve kendi insanını ne kadar severse sevsin, kendi ülkesinin ve kendi insanının kendi dinamiklerine dayanarak herhangi bir ilerleme kaydedilemeyeceğini düşünür. Bunu zaman zaman kendi insanını (üretimden kopukluğunu getirdiği) asalaklaşma ve bencillik verilerini de kullanarak amaçlayarak kendi insanından kaynaklı sebeplerle, zaman zaman da emperyalist hegemonyanın gücünü (ülkemizin bölünmüşlüğü, TC'nin 40 bin askerlik silah gücü gibi sebeplere dayandırıp) abartarak dış güçlerden kaynaklı sebeplerle izah eder. Ama sonuçta her zaman vardır; dıştan gelecek bir desteğin (ki bu çözümler zaman AB'dir) yardımı ile veya egemen güçlerin dış güçler karşısında zor durumda bırakılması yolu ile toplumsal kazanımların elde edilebileceği yargısıdır. Bu sebeple de Kıbrıslı Türk solu kendi halkı içinde örgütlenmek veya halkın içinde bulabildiği tüm olumlu unsurlara sarılıp kökleşmek gibi bir mevzi arayışında değildir. Aksine Kıbrıslı Türk solunun tüm duyularını yönlendirdiği, mevzilerini kurdu ve beklentisini dayadığı nokta dış güçlerdir... Bununla da bağımlı olarak sol turizm Kıbrıslı Türk solunun neredeyse tüm unsurlarında yaygın bir pratiktir.

Fonculuk – STK'çılık

Kıbrıslı Türk solu, 1990'lı yılların ilk yarısında ABD-BM inisiyatifi ile oluşturulan Conflict Resolution grupları aracılığı ile emperyalist ideolojik hegemonyanın etki alanı içine çekilmeye başlandı. Conflict

Resolution gruplarının yarattığı çekim üç ana kaynaktan besleniyordu: Dünya ile ilgili kurmak, finansal açılımlar geliştirmek ve sol turizm(2)... Ancak Conflict Resolution gruplarının, bu çalışmalarına katılan kişilerin varlığından çok daha geniş etkileri oldu. Bu grupların varlığı aracılığıyla emperyalist fon merkezleri, "barınma" için çeşitli "iki toplumlu" projeler yapılmasına müsait iklimi tespit etti ve bu projelere katılanlardan yararlanarak fon verme mekanizmalarını tüm sola yaydı.

Solun fonlanması ve STK'la tırılması ilk kez ülkemizde uygulanan bir olaydır. En yaygın ve bilinen örnek 1980'li yılların ortasıdır. Ancak bu süreçte ülkemizde de tutum ve halen de yaygın olan ancak kendisinden daha farklı sonuçları da besleyerek devam eden bir süreçler zincirini başlatmıştır. Conflict Resolution gruplarının ilk organizasyonunun CTP'ye ait bir referandumu belirtmek gerekiyor. Ancak bu referandumun ardından yayılan fonların ve paraların sadece CTP ile sınırlı kalmadığını söylemeliyiz. İndiki TDP (dönemin TKP'si) bu fonlardan yararlanmak amacıyla kurulan ilk STK'lardan birisinin çekirdeğini oluşturdu. YKP'nin birçok işinin finansmanı bu fonlardan sağlanan "gelir" aracılığıyla yapıldı ve BKP de dahil olmak üzere neredeyse tüm sol (sendikaları da dahil olmak üzere) fon havuzlarının içine balıklama daldı. Bu süreçle birlikte neredeyse tüm örgütler kendilerini Sivil Toplum Kurulu olarak adlandırmayı normal kabul etmeye başladılar. Bugün dünya devrimci solunda hakaret kabul edilen bu tanımlama, Kıbrıslı Türk solunun kendi bildirimlerinde kendi kendine biçtiği bir sıfattır.

Güzel ve iyi amaçlar için; endemik bitki türlerinin korunması, barınma ve yeniden yakınlaşma için projeler geliştirilmesi, tarih kitaplarının dağıtılması, "ekolojik" dengenin korunması, tarihi yerlerin restorasyonu vb. yüzlerce, binlerce proje yapıldı. Ama bu projeler yeni bir gençlik kuşağının yetiştirilmesine de hizmet etti. Bu kuşak, kendi gücüne, halkı ile olan ilişkilerinin seviyesine veya devletin kendisine ne gibi haklar sunması gerektiğine değil, yapacağı projelere ve buradan alacağı paralarla halkına nasıl sadakalar dağıtacağına daha çok önem veriyordu. Fonculuk üzerine çok şeyler söylenebilir ve Argasdi'nin sonraki sayılarında bu konu daha ayrıntılı incelenecektir. Ancak kısaca söylemek gerekirse foncu bir pratik, halkın genel maddi seviyesinin üstünde bir yapıdır. Halkın maddi sıkıntılarından birer adım uzakta, halk tarafından finanse edilip halk tarafından denetlenmeyen STK'lar halkın gerçek sorunlarından hızla kopar ve fon sağlayan merkezlerin önceliklerini doğrudan bir evrim sürecinin sonunda benimser. Yani ilki ki "al bu parayı, söyledimi yap" ilki kisi de ildir. Daha çok STK'ların ve foncu aktivistlerin halktan kopması sonucunda yakın ilki kide olduğu emperyalist ideolojinin etki alanına girmesi ve kendi isteği ile "do al" bir dönüşüm geçirmesi eklenmiştir. Diğer yandan fonlanma süreci ile sağlanan emetim, sağlıklar, restorasyon, su artışı vb. "hizmetler" halkın gözünde devletin sağlanması gereken temel yükümlülükler olmaktan çıkar. Böylece devlet böylesi hizmetleri sağlayan birimlerini kolayca

tasfiye ederken toplumsal bir tepki oluşmaz veya oluşursa da sınırlı kalır. Üstelik fonlar sayesinde yaratılan kısmi iyileşmeler, sorunların en patlayıcı olduğu kesimlere yönlendirilerek emniyet sübabını levi görür. Ama belki de en önemlisi, duyarlılığı, vicdanı ve halkı için bir şeyler yapma tutkusunu kolayca birer devrimci militana çevrilebilecek birçok değerli insan, emperyalizmin ayak izlerini gören foncu birer aktiviste dönüşür yani halkın en değerli çocukları onun elinden alınır.

Kıbrıslı Türk solunun fonculuğu tırılması ve

STK'la tırılması 1990'lı yılların sonunda neredeyse tamamlandı. Böylece 2000'li yıllarda STK'lardan üremeye müsait post-modern tezlerin, ülkemizin en başta sayılan çelişkileri ile bağlantılı sebeplerin de yardımı ile hegemon ideoloji haline geldiği bir on yıla giriverdik.

Post-modernizm

Post-modernizm bir STK ideolojisidir ve devrimci kadrolarda yarattığı bilinç bulanıklığı ile emperyalist hakimiyete uygun iklimin oluşturulmasını sağlar. Temelde egemenlerin çıkarlarına hizmet ettiği halde muhalif ve eleştirel bir kimlik ile kendini sunduğu için yarattığı kafa karışıklığı daha da etkili olur. Sol ve muhalif görünümünde kendini sunabilmesinin temel nedeni her şeyi ele tirdiği iddiası ile hareket etmesi ve "iktidarı reddetmesi"dir. Buradaki iktidarın reddi sol kadrolarda bir kafa karışıklığı yaratır ve mevcut iktidarın reddinden devrimci de olsa her iktidarın reddine doğrudan genişleyen süreç farkedilmez veya farkedildiğinde artık çok geç kalınmıştır.

Her STK'ya özgü türlü çeşitli bin bir kılık ile karıştırmaya çıkabilecek post-modernizmin temel mottosu "iktidar her yerdedir" véciz sözüdür. İktidar her yerde ise; birincisi onu ele geçirmek merkezi önemde bir alana yönelik geliştirilecek stratejilerle mümkün değildir, ikincisi emperyalist egemenliğin kurumları ile mücadele edeceğimize kendi ilki kalarımızda birbirimiz üzerinde olu turdu umuz "iktidarlarla" mücadele etmemiz gerekmektedir. Böylesi bir yaklaşımla "devrimci stratejiye dayalı bir iktidar mücadelesini" reddeder ve mücadelenin günlük hayatın her noktasına yayılması gerektiğini hiçbir yerde herhangi bir merkezin bulunmadığını savunur. Bunu kabul ettikten sonra ilkinin STK'cılık yapmaktan başka çaresi yoktur. Ama bu STK ideolojisi her bir STK'nin ilgilendiği

temel konunun (kadın, homofobi, ekoloji, emetim, sağlıklar vb.) diğer STK'larla veya sistemin bütününden kaynaklı genel sorunlarla bağlantılı görünmez kılmaktadır. Kısacası STK'cılık ile demokratik kitle örgütlenmelerinin temel farkı birisinin emperyalizmin ideolojik saldırısının aracıyken, diğerinin halkın pratik mücadelesinin yansıması olmalarıdır. Demokratik kitle örgütleri devrimci mücadelenin temel unsurlarıdır ve halkın temel hakları için mücadelede birer okuldurlar. Hem halkın haklarının genişletilmesi hem de mücadele azminin ve bilincinin ilerletilmesi ilki levlerini görürler. Bunu yaparken de siyasi mücadele ile ideolojik mücadelenin zenginleştirilmesine katkı sağlarlar. Yani siyasi mücadele, ideolojik mücadele ve ekonomik-demokratik mücadele arasında kopmaz bağlantı vardır ve bunların bütününe devrimci mücadele denir. STK'cılık ise bütünlükten korkar, sadece ama sadece parçalarla ilgilendiği oranda bütüne yabancılaşır ve bütünü ile parça arasındaki diyalektik ilişkiyi yalıtır. Oranda, içinden çıktığı halkı sırtından vuran bir unsura dönüşür.

Kıbrıslı Türk solunun sol liberal çizgisi; mutlak, deyimlenmez, kaçınılmaz ve evrensel değildir. Kıbrıslı Türk solunun Halk-Der'de cisimleşen tarihsel kökleri devrimci siyasetin silinip atılamayacak denli bu ülke toprağına kök salmasına neden olmuştur. Yapılması gereken bu köklerin yeniden canlanmasına uygun bir pratik durunun örgütlenmesi ve ideolojik mücadele aracılığıyla desteklenmesidir. Ideolojik tartışmaların sol liberalizm ile mücadelede önemi inkar edilemez ama merkezi bir yere de yerleştirilmemelidir. Sol liberalizmin halkımızın ve toplumun bağlarından sökülüp atılacağı yer toplumsal pratik olacaktır. Sol liberal çizgilerle damgalı örgütlerde bile me ru ve fiili devrimci pratiklerin yankı bulacağı kadrolar vardır. Önemli olan devrimci pratiğin sarp, engebeli ve çetin yoluna çıkmak kararlılığını göstermektir.

(1) Tarihsel olarak Kıbrıs'ı ele geçiren tüm emperyalist güçler jeo-politik nedenlerle koşullandılar. Ancak bu durum adamızın emek, yeraltı ve yerüstü kaynaklar ve pazar olarak sömürüye tabi olmadığı anlamına gelmez. Burada "stratejik yeni-sömürge" derken sömürgeleştirilmenin ana nedeninden bahsedilmektedir. Yoksa bir insanın saçında beyazlar olması başka bir şeydir, ilkinin beyaz saçlı olması başka bir şeydir...

(2) Dünyadan yalıtılmış olmanın da getirisi olarak seyahat etmek halkımızda her zaman yankı bulan bir pratik olmuştur. Sendikalarda yurtdışı gezilerinin paylaşımı bir rekabet nesnesidir. Sol parti ve örgütlerde yetkililerin başka ülkeleri ziyaretleri diğer üyeler açısından gıpta edilecek bir olaydır. Çeşitli sol örgütlere üye olurken örgütün bilet parasını karşılayarak veya temin ederek organize edeceği yurtdışı emetimleri veya panel/seminerleri önemli bir kriterdir. Ve son olarak sözde halk dansları dernekleri aracılığıyla üç figür örenip dünyayı gezmek gençliğimizin neredeyse %50'sinin yaşamında mutlaka icra ettiği bir "sanat"tır.☒

Kıbrıslı Türk Solunda Sivil Toplumculuk Ve AB'cilik

Hasan Yıkıcı
hasan_ykc@yahoo.com

“Problemi, onu yaratan dü ünce sistemi içinde kalarak çözeceksiniz.”
Albert Einstein

Kıbrıslı Türk solunun genelinde hakim olan iki temel kabulleni vardır. Bunlar Türkiye'den gelen nüfusun buradaki toplumsal mücadelelerin öznesi olamayacağı ve Kıbrıs halklarının özgürlü ünün ve kurtulu unun Avrupa Birli ine girilerek gerçekleştirilece i inancıdır. Sol içerisindeki bu yanlış iki genel ön kabul görü do al olarak çizilen ve kurgulanan politik stratejilerin de karakterini belirlemektedir. Türkiye'den gelen nüfusa karşı içten içe beslenen nefret ve bunun gündelik yaşamda ifadesini bulan hor görme ve dışlayıcılık Kıbrıslı Türk solunun nevi-nahsına münhasır *folklorik milliyetçili ini* açığa çıkartmaktadır.

Öte taraftan Avrupa Birli i'ne girilerek ülkedeki i galin son bulacağı ve Kıbrıslı Türklerin özgürlü üne kavuşacağı yanılışması terazinin öteki kısmını doldurmaktadır. Kıbrıslı Türk solu Avrupa Birli i (AB)'ni kurtulu umudu, bir çe it “ilahi adalet” olarak görerek; sivil toplumculuk ve projecilik zeminine saplanarak ve kimlik politikalarından ötesini göremeyerek sol-liberal yanını ortaya serer. Bu durum ne yazık ki sadece (imdilerde neo-liberal olsalar da) Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) ve Toplumcu Demokrasi Partisi (TDP) gibi ana akım, merkez sol partilere has bir durum değildir. Yukarıda saydığımız her iki yanlış ön kabul merkez solun dı nda kalan partiler; Birle ik Kıbrıs Partisi (BKP) ve Yeni Kıbrıs Partisi (YKP) için de geçerlidir.

Bu makalede genel olarak liberal sapma veya sol-liberalizm olarak adlandırabileceğimiz ülkemizde solun AB'ci ve sivil toplumcu yanına eğilece iz. Argasdi'nin elinizde tutmakta olduğu unuz sayısıyla birlikte baş ta Türkiye'den gelen nüfusu algılayıcı ve liberalizm olmak üzere sol içindeki yanlış algılayıcılarla hesapla mayaya girişiyoruz.

Kıbrıslı Türk Solunun ki Yabancılaşma Örne i ve Liberalizmle Kucaklaşması:

Kıbrıs'ın kuzeyinde sol-liberalizmin kökenleri 1990'lara kadar inmektedir. Sovyetler Birli i'nin çökü üyle birlikte revizyonist siyaset (CTP) kendisini sisli yollarda pusulasız kalmı buluverdi. Fakat kurtarıcı el kendisini göstermekte gecikmedi. CTP revizyonizmi dünyadaki di er karde partileri ile birlikte

Avrupa Birli i'nin kurtulu umudu oldu una, AB'ye girildi inde tüm dertlerin dermanının bulunacağı na dair olan inanç sol içerisinde adeta kökle mi tir.

(Yunanistan gibi istisnalar dı nda) yüzünü Do u'dan Batı'ya döndü. CTP'nin kiblesi artık bürokratik sosyalizmler de il; Thatcher'in neo-liberal Avrupa'sıydı. CTP'nin revizyonizmden neo-liberalizme evrimi -son hükümet deneyimiyle de göstermi tir ki artık tamamlanmıştır. Demir perdenin kalkmasıyla birlikte sa dan esen rüzgarların kuyru una tutunan CTP'nin dı nda “tarihin sonu” safsatmaları ile kafası karış an, afallayan ve uursuzlaş an devrimci hareket kültür-sanat alanına yığı narak yapayım derken kendisini yavaş yavaş sivil toplumcu, post-modernist ve folklorik kimlik politikalarının be i inde buldu ve oradan çıkamaz hale geldi.*

2000'li yılların baş nda Kıbrıs sorununun çözüm planı diye cıllanıp i irtilen Annan Planı ile bir yandan Avrupa Birli i'ne giriş in i galden kurtulma ve Kıbrıs halklarının kurtulu u olarak sunulması; di er yandan da gökten ya ar gibi her kö e baş na Sivil Toplum Kurulu ları (STK)'nın kurulması; bir türlü kurtulamadığı kafa karışıklı nı daha da derinleştirerek –merkezinden radikaline kadar solun hemen hemen tüm kesimini AB'cilik ve sivil toplumculuk girdabına sürükledi. Merkez solun dı nda kalan partiler dahi ideolojik tutarsızlık ve a lılık içerisine gömüldü. Annan Planı referandumu sürecinde Kıbrıs'ta emperyalizmin barış planı tamamen

“evet”lenememi ti. Fakat kimseler farkına varamadan ABD ve AB tam anlamıyla ada üzerindeki ideolojik hegemonyalarını peki tirmiş oldular. Sivil Toplum Kurulu ları Avrupa Birli i'nin yönlendirmeleriyle örümcek ağı gibi e itimden kültüre, politikadan sanata, kadın, ekoloji, militarizm gibi toplumsal hareketlerden baş lık, barınma gibi sosyal ihtiyaçlarına kadar toplumun en küçük birimine kadar yayıldı, onu belirlemeye baş ladı. STK'lar aracılığı ile siyaset projecili e indirildi. Yapılacak herhangi bir i AB ve ABD güdümlü UNOPS, UNDP gibi kurulu lardan alınacak fonlar sayesinde hayat bulacaktı. te bu anlayış gündelik hayata nüfuz ederek sadece liberal ve sağ odakların de il; aynı zamanda sol hatta kendisine devrimci diyen yapıların da siyaset yapma tarzı haline geldi.

Siyasetinin a rlı lı artık yaptığı n proje ve kampanyanın, Avrupa'dan aldığı n paranın a rlı lı ile ölçülür hale geldi. Solun büyük bir kısmını da kapsayan bu yeni post-modern, liberal kültür; devrimci iradecili in yerine pasifizmi, politikle menin yerine depolitizasyonu, en önemlisi sınıf mücadelesi yerine sı ve saydam kimlik mücadelesini yerle tirmektedir. Kapitalist sivil toplumculuk söylemi ile neo-liberal saldırılara karşı kitle muhalefeti engelleme, sindirme amacı

güdülmektedir. Modern hayırseverler ve yardımseverler dernekleri kurularak (STK) toplumdaki asıl e itsizliklerin, e itsizliklerin kaynaklarının ve nedenlerinin üzerine perde çekilmektedir. Sivil toplumculu un ideolojik amaçlarını ve etkilerini anlayamamı solcular projecilik ve kampanyacılık oynayarak, fon pe inde ko maktalar. Fakat yaptıkları ile söyledikleri çeli mekte, ortaya çıkan esas ey ise kafa karı ıklı ı ile ideolojik aymazlık olmaktadır.

Di er yandan Avrupa Birli i'nin kurtulu umudu oldu una, AB'ye girildi inde tüm dertlerin dermanının bulunaca ına dair olan inanç sol içerisinde adeta kökle mi tir. Azımsanmayacak derecede a ırlı ı olan bu görü merkez sol dı ında özellikle Birle ik Kıbrıs Partisi (BKP) ve Yeni Kıbrıs Partisi (YKP)'nin siyaset ve mücadele anlayı ını da ekillendirmektedir. Sol içerisinde hayli etkili olan bu anlayı ın sebeplerinin ku kusuz Kıbrıs sorununun yıllardır solun ya am merkezinde olu u ve onun sivil toplumculuk gibi post-modern söylemlerin etkisinden kurtulamaması oldu unu söyleyebiliriz. Kıbrıs sorununu mücadelesinin merkezine yerle tirerek sol, yıllarca di er alanlara e ilemedi. Tüm varolu unu "Kıbrıs'ta Barı " üzerine kuran sol, ekonomi politi i unutarak sınıfsal zeminde politika üretmez oldu, sınıf körlü ünden muzdarip hale geldi. Hal böyle olunca neo-liberalizme ve kapitalizme kar ı -tüm söylemlerine ra men- en ufak bir pratik bile geli tiremedi. Solun barı tahayyülü bile sınıfsal ve devrimci zeminde de il tamamen pasifist ve liberal zeminde ekillendi. Bu sol içinde iki farklı yabancıla mayı do urdu: Biri ba ımsızlı ı ve barı ı ülkesinin iç dinamiklerinde, sınıf mücadelesinde de il; tanrısalla tırılan bir dı güçte, Avrupa Birli i'nde arayan; özgürlüklere ve demokratik haklara ancak AB'ye girerek ula ılabilece i inancına dayanan ve AB hayranlı ı ile beslenen **Avrupa merkezli yabancıla madır.**

Di eri ise solun mücadele hattını sadece "Kıbrıs sorunu" üzerine kurgulayarak üstüne üstlük bunu da post-modern bir zihin ile yorumlayıp, sivil toplumcu zeminde stratejiler geli tirerek neo-liberalizme, kapitalizme ve emperyalizme kar ı teslimiyetçi bir hal alması; yani solun politika merkezine barı çılı ı (ama nasıl olursa olsun barı olsun) alarak **alan yabancıla ması** ya amasıdır. Alan yabancıla ması ile sol hareket kadın, toplumsal cinsiyet, ekoloji gibi alanların devrimci özünü unuttu, unutturdu. Onları post-modernist bir algılayı la yorumladı.

Her iki olgu da -Avrupa merkezli

Devrimciler gerçek kurtulu alternatifinin dı arıda, tanrısallıkta güçlerde de il; ülkesinin iç dinamiklerinde, sınıf çeli kilerinde ve halkın iradesinde saklı oldu unun farkındadır.

yabancıla ma ve alan yabancıla ması- solu sınıfsal zemininden kopararak liberal zihnin kuca ına sürüklemi tir. Söz konusu odaklar sol hareketin içinde bulundu u bu krizi a mak için irade göstermek öyle dursun; sosyalist söylemler ardına gizlenerek sol-liberal politikaları uygula maktan ve savunmaktan dahi rahatsızlık duymamaktadırlar.

Sol Krizi Nasıl A malı?

Kıbrıs halklarının emperyalist-kapitalist tahakkümden kurtulu u, ba ımsız ve sosyalist Kıbrıs mücadelesi her eyden önce sözünü eylemi çeli meyen, tutarlı ve kararlı bir devrimci hareket ile gerçekle ebilir. Bugün adanın sadece Türkiye devletinin i gali altında oldu u yanlısaması sol içinde ciddi hataların ve yanlı politikaların olu masına sebep olmaktadır. Hal böyle olunca da kolaycı ve pasifist bir tavırla tanrısalla tırılan AB, Kıbrıs halklarının kurtulu alternatifi olarak algılanmaktadır. Halbuki bugün adamızda sadece TC i gali söz konusu de ildir. Yeni sömürgecilik ba lamı içerisinde adamızda bugün emperyalizmin kolektif i gali söz konusudur. Kuzeydeki askeri varlı ı NATO ordusu olarak göremeyen; Avrupa Birli i'ni emperyalist bir birlik olarak algılayamayan; STK'ların ve sivil toplumculu un küreselle me dönemine has kapitalizmin ideolojik aygıtları ve modern söylenleri oldu unu çözemeyen sol hareket, hiçbir zaman Kıbrıs halklarının kurtulu u için gerçekçi ve ciddi bir mücadele hattı çizemeyecektir. Kıbrıs halklarının emperyalist-kapitalist tahakkümden kurtulu , özgürle me ve sosyalizm mücadelesi ancak tutarlı ve güçlü devrimci bir praxis; yolu marksizmin i ı ile aydınlanacak, kapitalizme ve emperyalizme, onların ta eronlarına ve yerli i birlikçilerine kar ı açık, seçik ve do rudan bir halk hareketi ile gerçekle ebilir. Devrimciler gerçek kurtulu alternatifinin dı arıda, tanrısallıkta güçlerde de il; ülkesinin iç dinamiklerinde, sınıf çeli kilerinde ve halkın iradesinde saklı oldu unun farkındadır. Sa lıklı ve tutarlı bir devrimci hareket ancak tüm post-modernist ve liberal

safsatalardan kurtularak; anti-kapitalist ve anti-emperyalist bir zeminde geli ebilir.

* Burada kültür-sanat alanında çalı ma yapmanın yanlı oldu unu söylemiyoruz. Ele tirdi imiz nokta kültür-sanat alanında yapılan çalı maların di er alanlarda yapılacak olan çalı malarla desteklenmemesi ve bu durumun do al sonucu olarak da kültür-sanat alanına saplanması, zamanla yapılan i in post-modernist bir hüviyete bürünerek folklorik bir kimlik politikasına dönü mesidir. Daha fazla bilgi ve yorum için bakınız: Münür Rahvancı lu'nun kaleme aldı ı "Kıbrıslı Türk Devimci Hareketi (HALK-DER)" isimli kitap.☒

İlyaz Ak amı Gezintisi

E.'ye ve di erlerine;

I
Bir ilkyaz ak amı sokaklarda gezinmek istedim.
Birini seçmi tam girecekken
Bir ses duydum;
Geri döndüm.
Tam ba ladı ım yere varacakken
Ba ladı ım yerde birilerini gördüm
Kimseye benzemiyorlardı.

Bir ses vardı,
Yalnız
Ve
Suskun.
...

Yersiz kaldım.

II
("Hiçbir ey yok
Bir ey var:
Hiçbir ey yok")
Yok kokulu yollarda
Gittim geldim
Kayboldum
Dü tüm kalktım
Yoruludum.

(Yerimi ararken
Di erlerimi unuttum
Di erlerimi nerede unuttum?)
Hep o sesle oldum.

Ben sese, ses bana dönü tü;
Karı tık.
Hep aynı yollarda yuvarlandık,

Döndük,
Sustuk.

Hep,
Hiç olamadık.
(Var mıydı(k) ki?)

III
Öldük(,)

Hasan Yıkıcı
Haziran 09/Ma usa

Kıbrıslı Türk Solunun Aymazlığı : TC'li Göçmen Dümanlığı

Ali ahin
aiossemeon@hotmail.com

Bir seçim döneminin daha geride kalmasıyla beraber halkımız temel ve günlük sorunlarıyla yine baş başa kaldı. Özellikle tırme ve piyasalar tırmanın sürekli arttığı bir dönemde krizle katmerle en ekonomik sıkıntılar, Talat ve Hristofyas görüşmelerinin "çözüm" kabızlığı ile birlikte halktaki bıkkınlığı iki katına çıkarmaktadır. Kısacası Kıbrıslı Türk halkı tam bir belirsizlik yumağında içinde yuvarlanmaktadır. Devrimcilerin görevi halkın bıkkınlığını ve umutlarını sahte seçim ve çözümler yerine devrimci mücadeleye kanalize etmektir. Bütünlüklü bir devrimci mücadelenin önündeki en büyük engel halkımızın tümüne egemen olan ve Kıbrıslı Türk solunun da fazlasıyla nasibini aldığı TC'li göçmen dümanlığıdır. Bu yazıyı kaleme alırken amacımız gün gibi ortada olan ancak kimsenin söylemediği ve devrimci fikriyatla kesinlikle baş da amayacak olan göçmen dümanlığının yanlışlığını vurgulamaktır.

Adanın kuzeyinin 1974'te TC tarafından fiilen işgal edilmesiyle beraber Türkiye'nin birçok yerinden binlerce göçmen Kıbrıs'ın kuzeyine gelmiş/ getirilmiş ve hala daha da getirilmektedir(1). Bu durum 35 yıldır ülke solunun(kuzey ve güney) gündeminde önemli bir yer tutmaktadır. Özellikle 1970'lerde Kıbrıslı Türk solu içindeki CTP'nin başlattığı TC'li göçmen dümanlığı, göçmenlerin sayısının her geçen gün artmasıyla farklı yapılar da karışık buldu. Ancak bu durumun sol içinde bu kadar yaygın hale gelmesinde Sovyetler Birliği'nin çöküşünün yarattığı etki ve bu etki sonucunda ortaya çıkan savrulmalar da yadsınmaz. Sovyetlerin çöküşü ile birlikte dünyanın birçok yerinde ve ülkemizde nice hareket ve partiler sağ görüşlere ve/veya sol liberalizme savrulmuşlardır. CTP bunun ülkemizde en açık örneklerinden biridir. CTP önce Marksizm ile ilgili kisini kesip yola bir süreli romantik "Kıbrıslılık" ile devam etse de hükümet olması ile beraber Türkiye'ye yaranmak için AB'ci liberal kimliğine Türk milliyetçiliğini de eklemi ve sol ideoloji ile arasındaki köprüleri tamamen attığını göstermiştir. Ancak bu savrulmalar CTP'ye has değildir. Her ne kadar geçmişi CTP kadar eski olmasa da YKP ve BKP için de benzer şeyler söylenebilir. Ancak onlardaki AB sevdası CTP ile aynı olmakla beraber sağa kaydıkları nokta CTP'ye göre farklı olmuştur. Kıbrıslı Türk solu içindeki birçok kişi ve kurum(KSP hariç) YKP ve BKP gibi sözde bir "Kıbrıslılık" üzerinden sol söylemlerle

Tarih bize farklı yaklaşımlarla farklı sonuçlar da elde edebilme olanağını göstermiştir. Halk-Der geleneğinin örgütlediği Narenciye Kesim Ekipleri Birliği deneyimi yolumuzu aydınlatıcı bir örnektir.

Kıbrıs milliyetçiliği ve göçmen dümanlığı yapmaktadır(2). Buna mazeret olarak da kuzey Kıbrıs'ın işgal altında olduğunu gösteriyorlar. TC devletinin işgal ve asimilasyon politikalarına karşı olmayı TC'li insanlara ve göçmenlere karşı olmaya indirgeyen bu anlayışı "Kıbrıslılık" tek zemin olarak algılamakta ve Marksizm'den, devrimci siyasetten git gide uzaklaşmaktadır. Sanki bugün Kıbrıs sorunu diye bir sorun olmasa her şey güllük güllüştür. Olacak gibi davranan bu çevreler kapitalist sistemdeki emek sermaye çelişkisini, sermayenin neo-liberal dönemdeki aç gözlü saldırılarını bir tarafa bırakmışlardır. Evet, bugün Kıbrıslı Türk halkı asimile edilmeye ve Türkleştirilmeye çalışılmaktadır. Ancak bunu Türkiye'den adaya gelmiş göçmenlere mal etmek ve acısını onlardan çıkartmak "kızını dövemeyenin dizini dövmesinden" başka bir şey değildir. Bu çok açıktır ki Kıbrıs adası ve halkları özgür olmalı ve hiçbir ülkenin yavrusu veya üssü olmamalıdır. Ancak bunun yöntemi göçmen dümanlığı yapmak değildir. Ayrıca bir halka tabi olmak etnik kökenle ilgili değildir tamamen kültürel etkileşimle ilgilidir. Nasıl İngiltere'ye yıllar önce göç etmiş Kıbrıslı Türk kökenliler kültürel olarak farklılaşmışlardır; 20, 30 yıldır Kıbrıs'ta yaşayan göçmenler ve onların burada doğmuş olan çocukları da farklılaşmışlardır. Ancak burada yalnız Türkiye'den gelmiş insanların değil, 1974 öncesi adada yaşayan ve onların çocukları olan insanların da bahsedilmektedir. Çünkü yıllardır bu iki kesim karışık bir etkileşimle de ikilikler yaşamı ve doğallıkta Kıbrıslı Türk halkı göçmen denilen kesimleri de içine

olarak yeni bir karaktere kavuşmuştur. Bunu anlamak için günlük yaşamınızı bir an için gözden geçirmeniz yeterlidir. Çünkü halklar durmadan değil aksine kendini sürekli değiştiren bir yapıya sahiptir. Bu değişim iyi yönde de olabilir veya yozlaşmaya da götürebilir. Sanırım bir örnekle bu duruma daha iyi açıklayabiliriz. Mesela bugün bu yazıyı yazan ben kendi nenem ve dedem ile aynı deşilimdir. Çünkü onların yaşadıkları, onlara karşı ilişkileri veren ortam ile benim yaşadığım ve beni yapan ortam aynı değildir. Hem onlardan bir şeyler alıp hem de kendime çevremden bir şeyler katarak kendi kişiliğimi var ederim. Ancak bu hem onların hem de benim Kıbrıslı Türk halkının birer bileğeni oldu umuz gerçeğeni değitirmez.

Kıbrıslılık ada halklarının ortak meydana getirebileceği bir hedef olarak önümüzde durabilir. Ancak bunu yaratmanın köklü sistemin bize dayattığı kültürü reddetmekten geçer. Bugün var olmayan bir "Kıbrıslılık" savunuların romantik Kıbrıslı kültürü nostaljisi bizi kurtaramaz. Çünkü göçmenlik, ulusal sorun ve halkların kendi kaderini tayin hakkı gibi meseleler ancak sınıfsal bir çerçeveden bakılarak sağlıklı bir çözüme kavuşturulabilir. Bugün özgürlük adına göçmen dümanlığı yapanların bizi ezenlerin milliyetçi tavırlarıyla benzerini söyleyebiliriz. Tarih bu anlayışta olan birçok yapıyı tehir ve mahkum etmiştir. Örneğin 60 ve 70'li yıllarda ABD'deki siyahların kurtuluşu için mücadele vermiş Kara Panterler Partisi'nin o dönemde mücadele eden ve Panterler gibi siyahların kurtuluşu için mücadele ettiği iddiasındaki diğer siyah

milliyetçi örgütlere yaklaşımları ders niteliindedir. Bu kültürel milliyetçi hareketler siyahların özgürlüğünü Afrika giysileri giymeye, Afrikalı isimleri kullanmaya ve Afrika'nın yerel dillerini konu mayasındadır. Kara Panterler Partisi lideri Huey P Newton bu kesimlerin eilimi için şöyle demiştir: "Bu eilim, siyasal baskıya karşılık yerine ona tepki göstermektir. Kültürel milliyetçiler, eski Afrika kültürüne dönerek kimlikleriyle özgürlüklerini tekrar kazanmak arzusundadırlar. Diğer bir deyişle, Afrika kültürünün kendiliğinden siyasal özgürlüğü getireceğine inanmaktadırlar. Kültürel milliyetçiler, çok kere gerici milliyetçilerle aynı saflarda yer almaktadırlar(3)." Bizim ülkemizde de güneyde dahil olmak üzere birçok sol hareket ezilen bir halkın kendi kültürünü savunmasını ileri götürerek Kıbrıslı milliyetçileri batına doğru savrulmaktadır. TC'li göçmenlerin durumunun devrimci siyaset açısından bir önemli tarafı daha vardır. Her ne kadar gündün güne azalsa da kuzey Kıbrıs'ta stratejik sömürge yapısından ötürü ekonomik yönden bir nispi refah vardır(4). Buna rağmen yoksullar vardır ve bu yoksulların büyük çoğunluğu göçmenlerden oluşuyor. Doğal olarak yoksul göçmenlerin devrimci siyasetle ilgili kurma olanağını göz ardı etmememiz gerekir. Biz devrimcilerin yapması gereken, sol içindeki sağa savrulmuş bu yanlı yaklaşımlara

Kıbrıs'ın kuzeyindeki kent yoksullarının büyük çoğunluğu göçmenlerden oluşuyor. Doğal olarak yoksul göçmenlerin devrimci siyasetle ilgili kurma olanağını göz ardı etmememiz gerekir.

özellikle Karpaz bölgesinden gelen narenciye kesimlerini yerli-göçmen ayırt etmeksizin birlikte mücadele edebilmelidir. Ancak ne yazık ki bu mücadelelerin sürekliliği sağlanamamıştır. Son dönemde yaşanan bu yöndeki güzel örneklerden biri de geçen sene Çalayan Parkı'nın

isminin değiştirilmesini için gerçekleştirilen kampanya sürecine destek veren örgütlerden birisinin de Öz Hataylılar Derneğinin olması idi. Bu tip örnekler sol açısından TC'li göçmenlerin yanı sıra ortaya koymuştur. Fakat Kıbrıslı Türk solu ancak bu tarz

örnekleri çoğaltabilir ve takdirde bir halk hareketi olabilecektir. Çünkü bugün halkımız, adaya göçmen olarak gelmiş kesimlerden oluşmaktadır.

Bugün yakıcı bir görev olarak önümüzde duran; göçmenlerin aılmasıdır. Ancak bunu yapmak için saçma "Türkiyeli-Kıbrıslı" ayrımının ortadan kaldırılması gerekir. Ve işte o zaman Kıbrıs'ta yaşanan herkes ortak vatan ve emek mücadelesine katılabilir. Son söz olarak şunu açıkça söyleyebiliriz ki "Türkiyeli-Kıbrıslı" çelişkiyi değil birleştirebiliriz. Farklı kültürler birbirleriyle çelişmez, aksine birbirini zenginleştirir.

(1) Burada her ne kadar adanın kuzeyinin TC tarafından işgal edildiğinden

bahsetsek de, adanın tümünün emperyalizminin gali altında olduğunu belirtmeden geçemeyiz. Zaten TC'nin adadaki varlığı tamamen emperyalizmin çıkarlarıyla ilgilidir ve TC, emperyalizmin adadaki taeronu pozisyonundadır. Daha fazla bilgi için bkz: "Besim Baysal; Talat-Hristofyas Görüşmeleri Barın Getirir Mi? Argasdi Sayı:10

(2) Biz Baraka olarak Kıbrıslı diye mevcut bir halk olmadığını, ancak, Kıbrıslılığın Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elenlerin ortak mücadelesinden doğacak bir hedef olduğunu savunuyoruz. Daha fazla bilgi için bkz: Münür Rahvancıoğlu; Kıbrıslı Türk Solunun Halk ile mtihanı, Argasdi Sayı:13 ve Ali ahin; Kıbrıslılık ki Halkın Ortak Mücadelesinden Doğar, Argasdi Sayı:13

(3) Bkz: Mumia Ebu Cemal; Biz Özgürlük istiyoruz, Agora Kitaplığı, sf:121

(4) "Kıbrıs'a klasik bir sömürge anlayışı ile bakmak yanlıdır. Verili siyasal, ekonomik, sosyal koşullar, Kıbrıs'ın artıdeer sömürsünden öte, stratejik-askeri amaçlarla örgütlenildiğini göstermektedir. Kıbrıs'a ve bariz biçimde KKTC'ye dışarıdan pompalanan nispi refahın nedeni budur. Özellikle KKTC'de dairelerin işirilmesi ve toplumun üretimden kopararak asalak bir toplum yapısının yaratılması; siyasal sömürge koşullarda yatmaktadır. Dış müdahalelerin belirleyiciliği; maliyenin büyük ölçüde dış kaynaklı olması konuya yeterince açıklık getirmektedir." Bkz: Özgürlük, Özgürlük'te1986 Panoraması, Ocak 1987'den aktaran Münür Rahvancıoğlu; Kıbrıslı Türk Devrimci Hareketi (HALK-DER), Kalkedon Yayıncılık, sf:321

Bugün yakıcı bir görev olarak önümüzde duran; göçmenlerin aılmasıdır.

devrimci meden yoksul göçmen kitleleri ile devrimci siyaset temelinde ilgili kurmak ve onlara gerçek kurtuluşlarının devrimci mücadeleden geçtiğini göstermektir. Ancak o zaman göçmen olarak gelmiş bu kesimler sağ ve faşist partilerin potansiyel oyları ve kitlesi olmaktan çıkacak ve kendi sınıf çıkarlarını algılayabilecektir. Zaten bugüne kadar göçmen kitlelerin sağ partilere yönelmesinde solun izlediği göçmenlerin devrimci siyasetin de etkisi büyüktür. Çünkü tarih bize farklı yaklaşımlarla farklı sonuçlar elde edebileceğini göstermiştir. Halk-Der geleneğinin örgütlediği Narenciye Kesim Ekipleri Birliği deneyimi yolumuzu aydınlatıcı bir örnektir. Omorfo'da çalışan, kuzey Kıbrıs'ın birçok yerinden fakat

Kıbrıslı Türk Solu ve Hukuk

Nazen ansal
nazensansal@yahoo.com

"Toplum hukuk üzerine kurulmaz, bu bir hukuksal yapıdır. Tersine, hukuk, topluma dayanmalı; ki isel kaprislerinden farklı olarak, toplumun, belirli bir zamanda egemen olan maddi üretim biçiminden doğan ortak çıkarlarını ve gereksinimlerini ifade etmelidir." (Karl Marx)

Ülkemizi ve dünyayı daha iyiye, daha güzele doğru evrilebileceğine inanıyoruz. Sol değerler; eşitlik, özgürlük, dayanışma, barın ve demokrasi gibi erdemlerin yanı sıra hukukun üstünlüğü de içermektedir. İnsanın değil metanın ön planda olduğu, emeğin değil sermayenin önemsendiği kapitalist sistemde ise hukuk, temelde egemenlerin çıkarlarını korumaya hizmet etmektedir. Buna rağmen tarihsel süreç içerisinde yürütülmüş mücadeleler sonucu elde edilmiş bazı kazanımlar sayesinde, halkın bir takım hakları da hukuksal metinlere girmiş durumdadır. Son yıllarda sistemin yalıtılması bunalımlara reçete olarak halklara dayatılan neo liberal politikalar ve sosyal devlet anlayışının tasfiyesi, anayasalar ve yasalarla korunan yurtta haklarını budamaya çalışmaktadır. Bu anlamda hukuksal kazanımların sahiplenilmesi ve hakların geriye götürülmemesi için mücadele edilmesi gerekmektedir.

Her ne kadar kapitalizm üzerinde kalsa da; KKTC Anayasası'nda ve yasalarında da yer alan ücretsiz eğitim ve sağlık hakkı, önceden izin almadan eylem yapabilmeye olanağı, herkesin sağlıklı bir çevrede yaşamaya hakkı ve bunun gibi halkın menfaatine olan haklar sol örgütlerce korunmalı ve geliştirilmelidir. Yaz aylarının geliştiği gündeme oturan plajlara giriş ücretleri hakkında bile Anayasa ile belirlenmiş kuralları vardır: "... yurttaşların yüz metrelik kıyı erdinin içerisine girmesi kimse tarafından engellenemez ve giriş ücreti talep edilmez."

Sol değerleri bütünleyen, bu değerlerin hayata geçebilmesi için bir mücadele imkanı sunan hukuk, sol örgütlerce de kullanılmalı ancak gereğinden fazla yüceltilmemeli, yasalıcılığın sınırları içinde hapsolünmemelidir.

Kıbrıslı Türk solunun hukukla ilgili kisi ise bu anlamda sorunlu bir yapıya sahiptir. Kıbrıslı Türk solu, hukuka adeta tapınmakta ve gerek varlık biçimlerinde gerekse mücadele yöntemlerinde kitlesellikten yavaş yavaş uzaklaşarak ziyade yasal dışı ön planda tutmaktadır. Kitleselleşen medeniyet yasal partiler kurulması, halk hareketinden ziyade ulusal veya uluslararası yarıdan medet umulması, bilhassa uluslararası kurumların kararlarının en mühim gündem maddesini oluşturması bunun en açık örnekleridir.

Solun hayali, üretim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırılması ve büyük sermayedarların mal varlığının toplum menfaatine kamulaştırılmasıyla, Kıbrıslı Türk solu, özel mülkiyet hakkının en azılı savunucusu durumundadır. Loizidou, Orams gibi dava süreçleri, emekçi sınıfların günlük pratik sorunlarını yakından ilgilendiriyormuşçasına sol partilerimizin birincil konusu durumundadır. Mülkiyet

temelli konulara, gazetelerin manşetlerinden, tartışma platformlarına kadar uzun uzadıya yer verilmekte ancak halkın eğitim, sağlık ve barınma gibi temel hakları, sol partilerimizin hiç aklına gelmemektedir. Loizidou, Orams gibi davalar, CTP tarafından inşaat sektörü patronlarının gözlüğüyle de değerlendirilmekte ve bu sektöre darbe vurulmaktan endişe edilmektedir. YKP ve BKP gibi partiler ise konuya sadece uluslararası hukuk yönünden ilgi göstermekte ve hangi sınıftan olduklarına bakmaksızın Kıbrıslı Elenlerin koçan hakkını savunmaktadırlar. İnşaat sektöründe en kötü koşullarda çalıştırılan kayıt dışı göçmen işçiler ya da inşaatların artmasının yarattığı ekolojik yıkım ise sol partilerimizin ilgi alanına girmemektedir.

Emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çıkar çatışmalarını dengede tutmak ve yoksul ülkeleri belli bir usul çerçevesinde sömürmek amacıyla oluşturdukları uluslararası hukuk, neredeyse tüm Kıbrıslı Türk sol partileri için kutsal bir referans kaynağıdır. Birleştirmiş Milletler kararları, Avrupa Birliği müktesebatı, Strazburg veya Brüksel'den söylenen ya da söylenmeyen herhangi bir şey, ülkemizdeki köylünün veya gençlinin sorunlarından çok daha önemlidir. Kendi halkının özgüncü ve örgütlenmesine güvenmeyen Kıbrıslı Türk solu, dışarıdan gelecek bir kurtarıcıya sığınmaktan başka bir yol görememekte, bu durum onun AB'ci ve projeci-foncu karakteriyle de tescillenmektedir.

Gereksizden gerekse ana akım "sol"dan gelen baskı ve marjinalleştirme politikalarına rağmen, Kıbrıslı Türk solcular, TC'nin galini yüksek sesle söyleme yürekliliğini gösterebilmektedirler. Ancak sadece adanın kuzeyindeki iğalden söz edilmekte ve bu da yalnızca uluslararası hukuk terminolojisiyle açıklanmaktadır. Oysa devrimci bir bakış açısıyla değerlendirildiğinde adamızın tümünde emperyalizminin galini söz konusudur; güneye Yunanistan ve AB ile nüfuz eden bu hegemonya, kuzeyde ise Türkiye ve ABD'de cisimlenmektedir. Devrimcilerin görevi kendi koşullarından başlayarak ada üzerindeki hegemonyalardan kurtulma savaşını vermesidir. Bu da Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elen halklarının -yer yer kesik kesik- ayrı ama koordineli bir mücadelesi sonucu gerçekleşebilecektir. Böyle bir mücadele olmaksızın, uluslararası hukuk yoluyla adamıza gerçek ve kalıcı bir barın gelemez. Bu yolla olabilecek tek şey; çözüm planı adı altında halklara sunulan anlaşmalarla adanın bölünmüşlüğüne yasal hale getirilmesidir. Acheson Planları'ndan Annan Planı'na varan, şimdi de "Kapsamlı Müzakereler"le devam eden süreç, bölünmüşlüğü 1974'te fiilen gerçekleştiren emperyalizmin, hukukun de tescilleme çabalarından başka bir şey değildir.

Kıbrıslı Türk solu, yine uluslararası hukuktan beslenen ve Kıbrıs milliyetçiliğine

varan bir yaklaşımla "yerle ik" diye adlandırdığı göçmen nüfusu dışlamaktadır. TC, iğal ettiği toprakların demografik yapısını değiştirmiş ve Cenevre Konvansiyonları'na aykırı davranarak savaş suçunu işlemiştir. Bu teorik olarak doğru bir ifade olmakla beraber devrimci pratikte hiçbir karşılığı yoktur. TC göçmenleri arasında faizsiz unsurlar olduğu gibi Kıbrıslı Türk halkına dahil olan veya devrimci mücadelemizle dayanışmacı kişiler de mutlaka mevcuttur. TC devleti ile TC'den gelenleri birbirine

karşı tırmak ve uluslararası hukuk belgelerine sarılarak tüm göçmenleri dışlamak, her şeyden önce devrimci dürüstlüğü eleyen bir tavır değildir.

Uluslararası hukuka yaslanarak Kıbrıs Cumhuriyeti'nin savunusunun yapılması da başta BKP-Afrika çevreleri olmak üzere Kıbrıslı Türk solunun açmazlarından biridir. Kıbrıs Cumhuriyeti, klasik sömürgecilik döneminin kapanması sürecinde

Kıbrıs'ın bir yeni-sömürge olması için ABD tarafından kurdurulmuş bir devlettir. "Ada üzerinde çıkar kavgasına tutulan İngiltere ve ABD'nin yakaladığı bir uzlaşma sonucu kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti, yeni-sömürgeci ABD'nin eseridir. Yasalıcılıktan ve uluslararası hukuk adı verilen emperyalist devletler arası düzenlemelerden medet uman birçok çevreler hala daha Kıbrıs Cumhuriyeti savunuculuğu yapmaktadırlar. Oysa halkların ortak mücadelesi sonucu değil tamamen emperyalist çıkarların gereği olarak ve yapay bir şekilde kurdurulmuş, bugün ise Kıbrıslı Türkler için hiçbir politik anlam ifade etmeyen bir Cumhuriyet'in savunulması için herhangi bir sınıfsal neden yoktur." (Kıbrıslı Türk Devrimci Hareketi, Münür Rahvancıoğlu)

Kıbrıslı Türk solunun mücadele yöntemlerinden en önemlisi yasal yargı yoluna başvurmak, içte veya dışta davalar açmaktır. Her ne kadar mahkemelerimiz haklıyı hakkından bezdirecek denli yavaş da çalışsa dava yoluyla bireysel ya da toplu olarak hakkını aramak elbette reddedilmemesi gereken önemli bir mücadele aracıdır. Ancak unutulmamalıdır ki mahkemelerin uygulamakla yükümlü olduğu hukuk normları, egemenlerin yarattığı düzenin devamını sağlayan kurallardır. Bu kuralları içerisinde çeşitli manevralarla bazı kazanımlar elde etmek mümkün olmakla beraber, yasalık körü olmamak, halkın haklı ve meşru gördüğü tüm yöntemlerle militan bir mücadele yürütmek, solun yolunu açacak olanıdır.

Kıbrıslı Türk solu, önemli devrimci değerleri bünyesinde barındırmakla beraber hukuk sınavından sınıfta kalmıştır. Telafi için çalışılması gereken konular ise; emekçi sınıfların gündeminden kopuk olmayan, halkın taleplerini ön plana çıkaran ve yasalıktan çok meşru ve kıymet veren fiili bir mücadele anlayışıdır. ☐

Kıbrıslı Türk Solu Ve Toplumsal Cinsiyet E it(siz)li i

İfa Alçıcıo lu
Sifa_alcicioglu@yahoo.com

Toplumsal Cinsiyet E itli i, tüm insanların, kadın-erkek diye ayrımı u ramadan insan oldukları üzerinden ekillenen ve e it olduklarını ortaya koyan bir teoridir. Ancak, toplumların ki ilere biçti i roller daha fazla kadın ve erkek olmak üzerinden ekillendi i için ekonomik, siyasal ve kültürel alanlarda toplumsal ili kilerin düzenlenmesinde ve toplumsal hiyerar ilerinin kurulmasında toplumsal cinsiyet belirleyici bir faktördür.

Toplumsal cinsiyet hiyerar isinde, kadın ve e cinseller alt basama ı kapsar. E cinseller ço u zaman toplum tarafından saydam görülen kesimi simgelerken, kadınlar da ta ilk ça lardan itibaren ya amını do urganlı ı üzerinden; dolayısıyla da çocuk bakımı üzerinden ekillendiren kesimi olu turur. Erkek ise toplumsal cinsiyet hiyerar isinin üst basama ındadır. Erkekler "erkek i i" yaparak; tarlalarda çalı arak, sava a katılarak, yönetim pozisyonlarında bulunarak toplumsal ili kilerde kontrol edici etken durumuna gelmi tir.

Bu ba lamda; biyolojik farklılıklar (kadın ya da erkek) ve bunun üzerinden ya anan farklı deneyimlerin ve farklılıkların yarataca ı e itsizlikler Toplumsal Cinsiyet E itsizli ini do urur.

Cinsiyet temelli e itsizlikler ve ayrımcılıkların toplumsal bir soruna dönü memesi için, de i imin toplumun genelini kapsamaması gerekir. Dolayısıyla bakı açımızın da bu yönde olması de i imin kendisidir.

Ülkemizde, cinsiyet temelli ayrımcılıklara kar ı kurulan bazı dernekler mevcuttur. Ancak, toplumsal de i imi ve özgürle meyi hedef alan ve ço unlu u LGBTT (Lezbiyen, Gey, Biseksüel, Travesti, Transseksüel) bireylerden olu an "Homofobiye Kar ı nisiyatif" dı ında bu derneklerden hiçbirisi teorik bir alt yapıya sahip de ildir. Ayrıca, kurulan dernekler sadece biyolojik cinsiyeti kadın olan ki ilerden olu makta, olu umlarına da bunun dı ında birilerini almamaktadırlar. Oysa toplumsal bir de i im toplumun her kesimine ula abilmelidir. "Kadın dernekleri" kadın üzerinden bir politika güdecekse, bunun içerisine lezbiyen, biseksüel, travesti, transseksüel, göçmen ve de seks i çisi kadınlar da dahil olmalı en azından ya adıkları sorunlar üzerinde kendilerini ifade edebilmelidir. Toplumsal farkındalık yaratmak istiyorsak, toplumsal de i imi yaratmak adına verilecek mücadelede do ru teorik açılımların yapılması ve bu açılımların yerel de erlere uygulanması gerekir.

Toplumsal Cinsiyet E itsizli i; kadınların kendilerini sendikal, siyasal ya da kamusal alanda yeteri kadar ifade edememesine neden olmaktadır. Kıbrıs'ın kuzeyinde de bu örneklerle rastlamaktayız. Örne in; siyasal bir

parti veya herhangi bir alanda çalı ma yapmak isteyen kadın o derne in/ partinin "kadın kolları" çatısı altına girmektedir. Bu arada siyaset yapmak "erkek"lere özgü bir durumu gibi içselle tirilmi tir. Kimsenin aklına neden bu partinin "erkek kolları" yok demek gelmezken, kadın kolları çay partileri yapıp, geziler düzenlemek gibi görevler üstlenmektedir. Sendikal faaliyetlerde de kadınlar, özel alandaki sorumluluklarından dolayı fazla katkı koyamamaktadırlar. Çünkü toplum tarafından, kadınlardan beklenen, ya am alanlarını ev ve çocuklarıyla sınırlamalarıdır. Kamusal alana atılan kadınlar için de durum farklı de ildir. Kadın, "kadın olmanın gere i" olarak evde yemek yapan, çocuk bakan, çama ır yıkayandır. Özel alanının dı ına çıktı ı zaman ise erkek egemen sistem nedeniyle cinsiyetçi bir bakı açısına bürünerek erkek meslektarlarına yeti me çabası içerisindedir. "Çocuk da yaparım kariyer de" sözüyle erkekle e it olmadı ının altını çizer.

Kıbrıslı Türk solunda, toplumsal cinsiyet e itsizli ini yaratan sebeplerden birisi de örgüt ve partilerin cinsiyetçi olmasıdır. Siyasette erkek egemen bir sistem olması, kadınları ya bu çemberin dı ında bırakmaktadır ya da onların da erkek gibi dü ünüp, erkek gibi hareket etmelerine zemin hazırlamaktadır. Birçok partinin ya da örgütün tüzü ünde kadınlardan bahsedilirken, bunların sadece yazılı kalması da büyük bir sorun te kil eder. Ayrıca, erkek egemen sistem nedeniyle sendika ve partilerin fiziksel görünümü de erkeklerle özgü bir ekilde tasarlanmaktadır. Hemen hemen her sendikada görmeye alı ık oldu umuz tavla masaları, onlara uygun olması için hazırlanan sandalyeler, hatta perdeler bile tamamen erkekler dü ünülerek dizayn edilmi tir. Öncelikle bunların bir sorun olarak tespit edilmesi ve a ılması gerekir. Kadınların siyasete atılması geçen seçim döneminde partilerin kadınlar üzerinden rant yapmasına neden olmu tu. stenilen meclise daha fazla kadın üye girmesini sa lamak yerine seçilen kadın üyelerin cinsiyetçi bakı açısından arındırılarak, mecliste görev almaları olmalıdır. Yoksa iyi bir vekil olduktan sonra kadın ya da erkek olmanın bir anlamı yoktur.

Kıbrıs'ın kuzeyinde, medya alanında da, cinsiyetçi ayrımcılıklara rastlanmaktadır.

Özellikle yazılı basında kadın vücudu öne çıkarılarak, belirli sayfalar yapılması ya da kapakta çıplaklık üzerinden bir yayın mantı ı sunulması, atılan man etlerde "kahpelik", "adamakılı" gibi cinsiyetçi bir dilin kullanılması, kadının, "orta sayfa güzeli", "iyi aile kızı" ya da "kötü kadın" gibi tanımlanması, geylerin alay nesnesi, lezbiyenlerin fantazi ö esi ve transseksüellerin fahi e olarak lanse edilmesi yapılan cinsiyetçi ayrımcılıklardır.

Gazetelerin kadın sayfalarında ya da kadın yayınlarında kadına sadece fiziksel özellikleri açısından bakılırken (selülit problemi nasıl yok edilir?, nasıl daha güzel makyaj yapılır?, 50 soruda yatakta kocanızı nasıl daha mutlu edersiniz? v.b) siyasi yapılanmaların kadın dergilerinde ise kadın konularına-sorunlarına de inilmezken, yazarları da partinin erkek siyasetçilerinden olu maktadır. Türkiye'de de medya alanında yapılan bir istatisti e göre; "Medyada yöneticilerin %15'i kadın, %85'i

Kıbrıslı Türk solunda, toplumsal cinsiyet e itsizli ini yaratan sebeplerden birisi de örgüt ve partilerin cinsiyetçi olmasıdır. Siyasette erkek egemen bir sistem olması, kadınları ya bu çemberin dı ında bırakmaktadır ya da onların da erkek gibi dü ünüp, erkek gibi hareket etmelerine zemin hazırlamaktadır.

erkek

Kö e yazarlarının %12'si kadın,%88'i erkek

Televizyonların siyasi tartı ma programlarına katılan konukların % 11'i kadın, %89'u erkek

Haber kaynaklarının % 18'i kadın, % 82'si erkek,

Arka sayfa 'güzellerinin' %100'ü kadın, %0'ı erkek,

Genel yayın yönetmenlerinin %0'ı kadın, %100'ü erkek"

oldu u görülmü tür. Bu durum kadınların görsel malzeme olarak medyada ne kadar çok rol buldu unu gösterirken aynı zamanda medya alanında görev alan bir kadının da erkek meslektarına yeti mek için ne kadar çok çaba harcadı ını da göstermektedir.

Kıbrıslı Türk solu; toplumsal rollerin belirleyici olmadığı, cinsiyetçi ayrımcılıkların ya anmadı ı, toplumun her bir üyesinin "insan" olarak nitelendirildi i bir dünya için mücadele etmelidir. "Ba ka bir dünya", "ba ka bir kadınlık" ve "ba ka bir erkeklik"le daha anlamlı olacaktır.☒

Sendikalar Ve Kıbrıslı Türk Solu

Besim Baysal
besimbaysal@gmail.com

ABD'nin, AB'nin ve onların taeronu Türkiye ve Yunanistan'ın i gali altında bulunan Kıbrıs'ta emek mücadelesi vermek veya vermeye çalı mak çeli kili durumlar olu turmaktadır. Bu ülkenin emekçilerinin sadece devlet güvencesi altında hayatını kazanan bölümü sendikalarda örgütlenme fırsatına sahiptir. Kıbrıs'ın kuzeyinde Kıbrıs Cumhuriyeti'nden ve Kıbrıslı Elenlerden kalan birçok i letmenin; tarım, turizm ve küçük sanayi yapılanmalarının birço u TC'ye ve kurumlarına ba ımlılı ı artırmak için zaman içerisinde kapatılmı tır. Üretimden koparılan bir halk olarak Kıbrıslı Türkler, devlette memur olmanın yar ı içindedirler. Ba ka bir ansları da yok gibi görünmektedir. Özel sektör dedi imiz patronlara ait i letmelerin hiçbirinde sendikal örgütlenme yoktur. Yarı devlet dedi imiz K T'lerin (Kamu ktisadi Te ebbüsleri) tamamına yakını özelle tirilmi durumdadır. Tarım arazilerinden küçük bir kısmı kullanılmakta buralarda yapılan üretimin geliri ancak giderleri kar ılamaktadır. Bir çok tarım arazisi ve kıyı eridi in aat müteahhitlerine kaptırılmı , tahrip edilmi buna ra men finansal krizin etkisi ile ülkemize gelen göçmen i çiler bile i sizlik sorunu ile kar ı kar ıya kalmı tır. Politik partiler içinde, sol oldu u iddiasındaki CTP ve TDP(eski TKP)tüm bu sorunları kapitalist emperyalist sistem sorunu olarak görmeden siyasal mücadele verdikleri yanılsaması içinde debelenmektedirler. Sol olarak lanse edilmelerinin ülkemiz özgül ko ullarındaki yegane sebebi Kıbrıs sorunudur. Ülkemizde emekten yana tavır alan partilerin varolup varolmadı ı çeli kisi ancak Kıbrıs sorunu gibi bir meselenin emek mücadelesinin önünden çekilmesi sonucunda ortaya çıkacaktır. Kıbrıs sorununun halklar açısından ortadan kaldırılması ise sınıf sava ı dolayısı ile emek mücadelesinin yine kendisi ile mümkün olabilecektir. Bir kısır döngüyü ça rı tıran bu çıkarsama mücadelenin yeniden ve yeniden planlanması anlamı ta ımaktadır.

Bugünkü ko ullarda ise emekten yana hiçbir tavır ortaya koymayan hatta neo-liberal politikaları savunma noktasına gelen bu iki parti sadece ve sadece Kıbrıs sorununa bakı açılardan dolayı sol partiler olarak algılanmaktadır.

Di er taraftan Kıbrıslı Türk halkının 1974 sonrası ba ımsızlık mücadelesinde en kritik denebilecek kırılma noktalarında hep geri adım atmı lar TC egemenleri ile anla arak mücadeleyi bugünkü geri noktasına getirmi lerdir.

Bu ko ullarda emek mücadelesini, sendikal mücadeleyi politik mücadeleden ayrı dü ünmemek yanlı olur. Politik partilerin en azından emek anlamında duramadıkları, geriledikleri noktalarda sendikaların sistem sorunları üzerine

gitmesi ve emekçilerin haklarını korumaya çalı ması bir gereklilik olarak kar ımıza çıkmaktadır.

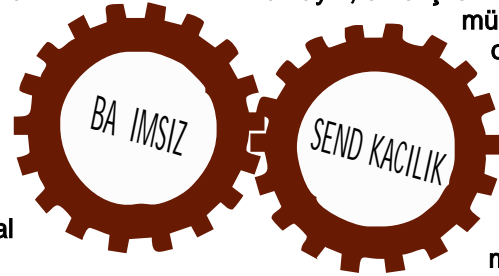
Sendikaları emek mücadelesinde politik arenada yalnız bırakan partilerden CTP, fikriyat olarak sendikaları yedek lastik olarak gören bir ideolojik gelenekten gelmektedir. Sendikalar içinde çalı ma yapan bu eski sovyetçi gelene in partisi, sendikal çalı mayı bir parti çalı ması ekinde örgütlemekte ve etkili oldu u sendikanın tüm ekonomik, demokratik, politik mücadelesini partinin çıkarlarına ve seçim çalı malarına endekslemektedir. Bu ko ullar altında sendikalar öyle bir hale gelir ki partinin i çli kolları, memur kolları, ö retmen kolları ekline dönü ür. CTP'nin son hükümet deneyiminde açık açık ortaya çıkan bu sendikal çalı ma tarzı KTAMS, Dev- ve El-Sen gibi

sendikaları ekonomik, demokratik mücadeleden kopartarak CTP-ÖRP hükümetinin destekçisi duruma getirmi tir. Üyelerin ve toplumun sorunlarından tamamen kopan bu anlayı CTP'nin muhalefetinde çok fazla toplum tarafından önemsenmemekte ancak CTP hükümete geldi i zaman tüm çalı an kesimleri fazlasıyla rahatsız etmektedir. Aynı zamanda bu sendikaların bürokratikle mi ve klikle mi yapılarından dolayı ba ımsız sendikal yapılanma talebi ile çalı ma yapmanın ko ulları da oldukça sınırlıdır. Di er taraftan ö retmen sendikalarından sökülüp atılan bu anlayı üyelerin yüksek katılımı ile olu an genel kurullar yardımı ile ortaya çıkan geli melerdir. Ö retmen sendikalarının ba ımsız tavrı ve hükümete gelen partinin görü ü ne olursa olsun emek eksenli duru ları CTP fikriyatının bu sendikalarda dı arıda kalmasından kaynaklanmaktadır.

TKP gelene inden TDP ise; sendikalar içinde çalı ma yapmamaktadır. Geçmi te sendikalarındaki özellikle KTÖS'teki mücadeleden ortaya çıkan merkez sol denebilecek bir yapılanmanın ürünü bir politik parti olan TKP'nin ve onun gelene inin bugün sendikalarda yok denebilecek zayıflıkta bir varlı ı vardır. Kendi kitlesinin bile ideolojik bir bütünlü ü olmayan TDP'nin sendikalar içinde CTP gibi bir bütünlük sergilemesi mümkün de ildir. Yine de bir çalı ma yapılabilece i ortadadır. Geçmi te ya anaların yenilenebilece i anlamına gelen bu durumun bugün olamamasının nedeni KTÖS ile TKP arasında geçmi te varolan "sendika mı partiyi, parti mi sendikayı yönetecek" tartı malarıdır. Bu tartı maların sonucunda bir kısım sendikacı ö retmenin partiden tasfiyesi gündeme gelmi , TKP'nin ö retmen kitlesinden aldı ı topyekün destek yitirilmis tir. Sendikaların bir politik partiyi yönetmesi mümkün olmasa da sendikal talepleri emek hareketi anlamında politik arenada ortaya koyan bir

parti ile e itili kiler geli tirmek mümkün olabilir.

Halk-Der ve onun temsil etti i yeni sömürge devrimcileri ku a ının ülkemizde sendikalar içindeki çalı maları geçmi te Kıbrıslı Türk solunun sendikalar içinde yaptı ı çalı malar anlamında bugünümüze örnek te kil edebilir. Halk-Der gelene i sendikal mücadeleyi parti çalı malarından ba ımsız bir alan çalı ması olarak algılamaktadır. Bu anlamda emek mücadelesi içinde ya adıkları, çalı tıkları, ürettikleri alanlarda devrimciler sendikal faaliyet içine girmelidirler. Halk-Der'ci anlayı , emekçilerin ekonomik, demokratik mücadelesinin kaleleri

olarak görülen sendikaları ba ımsız bir alan olarak ele almakta partilerin çıkarları için alet olacak yapılara dönü memeleri için mücadele etmektedir.

Bugün bu algılayı ı

ülkemi zde ya atmaya çalı an yegane örgüt BARAKA'dır.

BARAKA dı ında bu gelenekten geldi i iddiasındaki YKP'nin ise sendikalarda çalı ma yapma gibi bir giri imi yoktur. YKP'nin bugünkü duru u platform tarzı olu umlarda görü lerine yakın sendikalarla i birli i içinde bir çalı ma yapmaktır. Örgütlenme, örgütlenme ve ideolojik olarak ço alma kaygısı da dahil emek mücadelesinde birebir söz sahibi olarak bulunma kaygıları yoktur. Di er taraftan BKP, ve KSP de sendikalarda çalı ma yapmamaktadırlar. Bu iki parti bürokratik ve sovyet çizgisinden gelen geleneklerin devamı partiler oldukları için örgütlenerek kitleselle tikleri zaman CTP'den farklı davranmayacaklar ve sendikaların partilerinin sesi olması için sendikal çalı malarını yürüteceklerdir. Ülkemizin mevcut ko ullarında daha çok platform tarzı veya eylem birliktelikleriyle sendikalarla i birli ine giren sol partilerin bu çalı malara önem vermelerinin esas nedeni me ruluk ve kitle kaygısıdır.

Sonuç olarak emek mücadelesi, her türlü emek çalı ması yapan sol yapının içinde yer alması gereken bir mücadele alanıdır. Ancak bu mücadele alanını emekçilerin her türlü ekonomik, demokratik hakları için mücadele etmek yerine dar parti-grup çıkarları için fırsat kabul etmek ve sendikaları koltuk için, seçimlerde partiye destek olmak için kullanmak kesinlikle ülkemizdeki emekçileri bir adım ileriye ta ımayacaktır. Sendikası emekçinin öz örgütüdür. Gerçek örgütüdür. Emekçi sendikasında örgütlenmeli gerçek emek mücadelesi veren sendikal mücadeleye çekinmeden destek olmalıdır, içinde yer almalıdır. Devrim sonrası dahi sendikalar verli inı aktif bir ekinde devam ettirmeli, emek iktidarı ko ullarında i çilerin ve emekçilerin sesi olarak yani sistemi yönlendirebilecek güçlü bir yapıya dönü melidirler.☒

Kıbrıslı Türk Solu Ve Gençlik

Münür Rahvancıo lu
munurrahvancioglu@yahoo.com

Kıbrıslı Türk solunun alanlar mücadelesine bakı ı genel olarak çarpıktır. Gençlik, kadın, i ç i, kamu emekçisi vb. mücadeleleri küçümseyen Kıbrıslı Türk solu, yasal parti çalı masından öte herhangi bir siyasal faaliyeti gereksiz görür. Tüm alanları yasal partiye tabi kılan bu anlayı , solumuzun prati inin temel bir parçasıdır. Öyle ki partilerin "kadın kolları", "gençlik kolları" gibi organları vardır ve el-ayak i leri bu organlar aracılı ı ile gördürülür. Seçim dönemlerinde oy toplamak maksatlı ev ziyaretleri, balolar ve çaylar organize etmek "bayanlara" biçilen görevdir. Gençler ise yine seçim dönemlerine özgü bir iki aylık ömrü olan "dergiler" aracılı ı ile "örgütlenerek", bayrak sallamak, pankart tutmak, alan düzenlemesi, afi leme, bildiri da ıtımı gibi hammalık i leri ile görevlendirilirler. Teker teker sendikaların birer parti örgütü gibi çalı tırılmasında en ba arılı olan sol yapı CTP'dir. Bu konuda CTP ile yarı amayaca ını anlayan di er partiler, sendikal çalı mayı neredeyse tamamen CTP'ye terk etmi tir ve bu alanda kendi gücü ile ba ımsızlı ını koruyabilmi olan 1-2 sendikaya kuyrukçuluk yapmak dı ında herhangi bir pratikten yoksundurlar.

Bu durumun ortaya çıkmasında en temel neden devrimci mücadelenin üç temel unsuru; ekonomik-demokratik mücadele, ideolojik mücadele ve politik mücadelenin bütünlüklü bir çözümlenmeye tabi tutulmamasıdır. Böylesi bir bütünlüklü bakı ın yoklu unda Kıbrıslı Türk solu her türlü "mücadeleyi" yasal partinin günlük ihtiyaçları ve medyanın "kullanılması" aracılı ı ile yürütür. Ülkemizde medya bir haftalı ına sussa halkın soldan haberi olmayacaktır çünkü "mücadelenin" neredeyse tamamı basına verilen demeçlerden olu maktadır. Organize edilen eylemler ise tamamen medyada yer bulma amacı ile gerçekleştirilir ve neredeyse hiçbir eylem, (medyada yer bulsun veya bulmasın) somut bir sorunun yerindeki öznelere bulu mak amacını gütmaz.

Oysa Kıbrıslı Türk solu köken itibariyle gençlik hareketinden do mu tur bile denilebilir. Bugünkü sol yelpazeyi ekillendiren üç ana damarın ikisi gençlik mücadelesinden gelmi tir. Kıbrıs'a özgü ili ki ve çeli kilerin sonucu olarak ortaya çıkan TKP ve devamcısı yapıları bir yana bırakırsak, revizyonist (CTP) siyaset ve devrimci (Halk-Der) siyasetin ana örgütsel omurgaları Türkiye'de yüksek ö renimini yaparken solcula an unsurlardan olu mu tur. Revizyonist çizgi en ba ından beridir herhangi bir alan örgütünü ba ımsızlı ını kabul etmedi i gibi gençlik mücadelesini de özel önemde bir mücadele alanı olarak bile görmemekteydi. Bu ba lamda CTP, BKP gibi partilerin gençli i kollar içerisinde yasal partiye tabi

bir unsur olarak görmesi "normal" kabul edilebilir. Bu siyasal bakı açısı "kendi gençlerini" partiye tabi kılarken, "ba ımsız" görünümü örgütlenmeler yaratarak (Adalı Gençlik vb.) kadrolarını buradan dev irece i taze unsurlarla besler. Ancak devrimci siyasetlerde özellikle önem verilen "ba ımsız gençlik örgütlenmesi" meselesinin daha sonra YKP gibi partilerde olu turulan örgütlenmeler aracılı ı ile (YKP Gençlik) nasıl berhava edildi i özellikle ilginç bir olgudur. Kısacası revizyonist, devrimci veya Kıbrıs ko ullarına özgü yöntemlerle olu mu bütün sol partilerin ortak noktası; (sonuna "kol" ekini eklesin veya eklemesin) partiye ba ılı gençlik örgütleri olu turmak ve parti dı ı gençlik örgütlenmelerini de sadece kendi hegemonyası altındaysa olumlayarak buralardan kadro dev irmektir.

Ba ımsız gençlik örgütlenmesi fikriyatı ise, gençli in en genel çıkarlarının savunulaca ı özgür bir örgütlenme alanını ön varsayar. Böylesi bir örgütlenmede (tüm di er alan örgütlenmelerinde oldu u gibi) gençlik içerisindeki tüm farklı sol felsefelerin bulunabilmesi ve önderlik mücadelesi verebilmesine uygun bir demokratik mekanizma hakim kılınmalıdır. Gençli in kendi dinamizmi içerisinde ileriye fırlayan kendi öz kadroları aracılı ı ile yürütülecek mücadeleler çe itli alt ba ılıkları içerebilir: Yüksek ö renim gençli i, liseli gençlik, çalı an gençlik vb. Ancak burada kıskançlıkla savunulması gereken nokta örgütsel ba ımsızlık yani örgütlenmenin herhangi bir partinin yolunu açan bir arca dönü türülmemesi noktasıdır.

Kısa bir gözlemlerle bile görülebilecek olan parti gençlik kollarında "siyasalla an" gençlerin, gençli e özgü sorunlarla neredeyse hiçbir ba ının kalmadı ı, yöneticilerin kararlarını uygulayan basit birer kuklaya dönü tükleridir. Bu dönü ümün henüz tam anlamı ile tamamlanmadı ı dönemlerde gençlik örgütlerinin toplantılarında üretilen "ortak kararların", parti merkez organlarında "onaylanmaması" sonucunda, "tükürdü ünü yalayan" gençlerin onurları fazlası ile kırıldı. Ancak imdilerde dönü üm tamamlandı ı ve gençler emirleri uygulamayı "parti disiplini" kabul ettikleri için, neredeye hiçbir toplantıda hiçbir gençlik örgütü ba layıcı bir karar alamamakta, "önce bir içeri sormak" gerekti ini açık açık söyleyerek toplantılarda "gözlemci" rolünden öteye

Hiç bir tabuyu kabul etmeyen, sorgulayan, de i tiren, devindiren ve yaratıcı bir güçle her zorlu un kar ısına cesaretle çıkan gençlerin bu topraklarda söyleyecekleri sözler, eyleyecekleri i ler henüz bitmemi tir.

gidememektedir.

Dinamizm, isyan ve kabına sı mazlıkla tanımlanan gençler; kendilerinin üstündeki mekanizmaların dikte ettirdi ini savunan birer bürokrate dönü türülmü lerdir. Ne mensubu buldukları partiler gençlerin alaca ı kararlara güvenmektedir ne de kendileri alacakları kararın partiye uyup uymadı ından emin olabilmektedir. Aslında bu durum ço u zaman partili gençlerin bilgisizli inden de il, partilerinin ilkesiz ama konjektüre göre tavır alan sözde taktiklerinden kaynaklanmaktadır. Yasal particili in gerektirdi i ayak oyunlarına ve yanıltmacalara adapte olamayan birçok genç, seçim döneminin heyecan dalgası söner sönmaz depoltize olarak günlük hayatına geri dönmektedir. Yasal parti felsefesini ve çıkara göre ekil de i tirmeyi benimseyen "en yetenekliler" ise ya parti hiyerar isinde hızla yükselmekte ya da ki sel hırslarına uygun bir rota takip ederek partiden partiye dola maktadır. Öyle ki ülkemiz sol partilerinde 20 ya ına gelmeden 1-2 parti de i tiren genç sayısı hiç de az de ildir.

Ülkemizde devrimci bir parti yaratılması mücadelesi, bu partinin içinden do up büyüyece i devrimci hareketin yaratılmasına sıkı sıkıya ba ılıdır. Devrimci bir hareketin ya am kayna ı ise ba ımsız alan örgütülükleridir. Yani ba ımsız kadın örgütlenmesi, ba ımsız sendikal örgütlenme ve ba ımsız gençlik örgütlenmesi.

Gençlik örgütlenmeleri ba ımsız hareket edebildikleri dönemlerde ülkemiz siyasetine kalıcı izler bırakmı lardır. Hiç bir tabuyu kabul etmeyen, sorgulayan, de i tiren, devindiren ve yaratıcı bir güçle her zorlu un kar ısına cesaretle çıkan gençlerin bu topraklarda söyleyecekleri sözler, eyleyecekleri i ler henüz bitmemi tir. Bugün önümüzde duran görev; gençli e haketti i onuru yeniden kazandıracak ba ımsız bir duru u yeniden yaygınla tırmaktır. Kıbrıslı Türk solunun içinde bulundu u tikanıklı ını a masını sa layacak olan da, halkımızı gelece e umutla baktıracak olan da budur.☒

Kıbrıslı Türk Solunun TC'ye ve gale Bakışı

Eyyüp Sabih Benzetsel
sabih_benzetsel@yahoo.com

Ku kusuz ki bugün Kıbrıslı Türk solunun en büyük hedefi adadaki emperyalist tahakkümden kurtulmaktır. Ancak bunu yapma iddiası ile yola çıkarken ve de bunun mücadelesini verirken bu mücadeleye dahil olan her yapının bir gerçeği görmesi gerekir ki TC'nin buradaki varlığının TC'yi emperyalist bir ülke yapmadığı ve buradaki varlığının fayda sağladığı birincil unsurun kendisi olmadığıdır. TC hal-i hazırda yeni sömürge bir ülkedir ve sömürgeci sömürgeci olmayacağı gibi bunun iddiası içerisinde olmak kafa karışıklığından başka hiçbir şey de ildir.

unu belirtmek gerekir ki adada emperyalist hakimiyetin kaynağı ABD, AB gibi emperyalist güçlerdir. Bu emperyalist tahakkümün kuzeydeki kaynağı ABD ve NATO ise yine kuzeydeki yansıması ve aracısı TC'dir demek yanlış olmaz. Demek ki TC emperyalist değil, emperyalizmin taeronudur.

Kıbrıslı Türk solunu oluşturan özneleri ayrı ayrı değerlendirmek gerekirse; revizyonist çizgide duran CTP, SSCB'nin yıkıldığı yıllara kadar AKEL geleneğini sürdürerek tabanda TC'ye galine karşı tutum içerisinde olmuştur. Ancak iktidara geldiği yıllarda iktidarda kalabilmek adına TC'nin politikalarına uyum sağlamak amacıyla kalmı ve pratikte milliyetçi tutumlar içerisinde girmiştir.

TC oligarşisine el pençe divan kesilen CTP, TC göçmeni insanlara yönelik

zaten tabanında var olan övenist yaklaşım devam etmiştir. Benzer özelliklere sahip olan TDP'ye galin varlığına muhalefet üretmediği gibi, TC halklarının adadaki varlığını onaylamayan partilerdendir. Geçmişte muhalefette olduğu dönemlerde tabanında kıvılcımlanan i gal karıştı tutumlar, tıpkı CTP gibi iktidarda olduğu yıllarda sönmü ve yerini teslimiyetçiliğe bırakmıştır.

AKEL geleneğinden gelen başka bir parti olan BKP ise; TDP ve CTP'ye nazaran i galin varlığına net bir tavır koymuş ancak Kıbrıs milliyetçisi tavırlardan da uzak durmamıştır. Bunun yanında KSP'ye gal karşı tutumunu Kıbrıs

milliyetçilerinden kaçınarak savunmaktadır.

TC'nin sömürgeci olmadığını vurgularken, TC'den Kıbrıs'a gelmiş bütün göçmenlerin de sömürgeci olmadığını ıklarını vurgulamak gerekir. te bu gaflete sol adına en yon dü mü yapı olan YKP, TC'nin adadaki halkının sömürgeci halk olduğunu iddia etmektedir.

Adadaki göçmenlerin çalıştığı alanlarına bakıldığında genelde en ağır mesleklere tabi tutulan, birçok yerde hiçbir güvencesi olmadan, sigortasız, sendikasız çalıştırılan, inaat ameleli iş temizlikçilik, garsonluk, oförlük yapan

insanlardan oluşan bir halk nasıl olur da "sömürgeci" olarak nitelendirilebilir? Onların içinde buldukları koşullara karşı örgütlenmesinde en büyük görevi üstlenmesi gerekenler devrimciler ise YKP'nin bu fikriyattan yoksun bir tavır takınması, TC göçmeni halkı örgütlenme potansiyelinin dışına

itmesi övenist bir yaklaşım değildir sorusunu sorma hakkını bizlere verir. te bu Kıbrıslı Türk solunun en büyük eksiği olan BÜTÜN HALKLAR KARDEŞLİĞİ'nden yoksunluğun bir göstergesidir. Gelecekte ini bu ülkede gören insanlar bu ülkenin birer öznesi olurlar ve bu ülkenin kurtulu mücadelesinde kendi öz örgütlenmelerini oluştururlar. Az önce de bahsedildiği üzere bunun katalizörlüğü görevi o ülkenin devrimci öznelerindedir. Bunu kabullenmeyen ve o insanların kendilerini geldikleri yerin öznesi olarak kabul ettiğini iddia eden bir fikriyat, öncelikle göçmen halkların bu şekilde düşünmemesi için ne yaptıklarını anlatmaları gerekir.

Son olarak şundan bahsedelim. Kıbrıslı Türk solu içerisindeki birçok yapıyı galden kurtulmanın en iyi yollarından biri olarak Avrupa Birliği'ne girme hevesinden bahseder. Ancak yazının başında belirttiği imiz gibi yeni sömürge TC'nin Kıbrıs'ın kuzeyinde aktörlüğünü üstlendiği rolün gerçek i galcilerin tespitinin perdelenmesi olduğu ve ABD-NATO çıkarlarına hizmet ettiği idir. Aynı şekilde Kıbrıs'ın güneyi için de geçerlidir ki emperyalist AB'nin taeronluğunu orada icra eden ülke Yunanistan'dır. Bu olgulardan bihaber, i galden kurtulmak adına verilecek bir Avrupa Birliği mücadelesi sömürünün son bulması değildir. öte de ildir. Ancak yine vurgulayalım sömürünün de imesi mücadelesinden öte de ildir. Ancak yine vurgulayalım sömürünün de imesi derken dikkat edilmesi gereken husus TC yerine AB değil ABD yerine AB'dir.

TC devletinin kendi ülkesindeki halklara bile i galci gibi davrandığı günlerde mücadele etmemiz gereken düşmanın Türkiye halklarının mücadele etmesi gereken düşmanla aynı olduğu vurgulamak gerekir. Yani Kıbrıslı Türk solunun da karışısında duran güç Türkiye halkları değil TC oligarşisi ve onu taeronla tıran emperyalizmdir. Bunu gözden kaçırmak, bir halkın varlığını gözardı etmek, yokmuş gibi davranmak ya da olmamasını savunmak tarihin hiçbir devrimci kesitinde rastlanılagelmi değildir. Sol liberlizmden öteye gidemeyen bu fikriyat, insanlığın beyin kıvrımlarında da tarihin yıpranmış sayfalarında da kaybolup gitmeye mahkumdur.☒

Sen Ölmüyon

Behey benim yüce Tanrım
Ben ölüyom sen ölmüyon
Bu ne i tir ne hikmettir
Ben ölüyom sen ölmüyon

Anlamak isterim önce
Bunlar reva mıdır sence
Vaktim saatim gelince
Ben ölüyom sen ölmüyon

Barındı ın koca handa
Kıyıda kenarda yanda
Belirli belirsiz anda
Ben ölüyom sen ölmüyon

hsani'yem için için
imdi anlıyorum niçin
Allahsız oldu un için
Ben ölüyom sen ölmüyon

A ık hsani

21 Nisan 2009'da
aramızdan ayrılan
devrimci ozan
A ık hsani'yi
saygıyla anıyoruz.

Hazırlayan:
Ali ahin

BÖYÜK ADAMSİNG
Boyun e meng bellidir.
Kimseden emir almang sen,
Tanrıya da yoktur tamahing.
Yoktur rü vette , hırsızlıkta gözüng
Parayı da sevmeng,
Özgürlük isteng hep...
Ama insanlar nerde ya ar
bilmeng, de il?
Ne yer ne içer?
Nerde i ler ne geyer habering yok.
Bakang soka a tiksining.
Zibil dolu sokakta arabalar yalbir yalbir.
Bakang havaya öksürüng,
Masmavi gök Digomo Zibilli i kocar,
Goyu goyu söveng insannara,
tabii içingden,
Datlı datlı gave içerkan,
Belki cebinde gave parası yok
yoldan geçip gidennerin,
Omurungda de il,
Gene da senden halkçısı
senden özgürlükçüsü yok.
Böyük adamsing...
26.04.09
Besim Baysal

-XXXXVI-*

Sepetinde üç dirhem pamu u olmayan takımı
Fena halde tebelli oldu Orhan Pamuk'a...
Yok efendim, bu Ni anta ı çayırı züppesi
-Romancılık ne gezer serde!-
Reklam yazarımı düpedüz
Veya son model helikopteriyle kapı kapı dola an
Post-modern bir seyyar satıcıyı ...
Ben ki pre-modern bir airim, diyorum ki size:
Bakmayın Orhan'ın hep geçmi e mazilerden dem
vurdu una
Harem dairelerinde oryantal yapar gibi yaptı ina!
O mu sanki edebiyatımızda tek ya mur kaç a ıl!
Üslubu biho mesle i nakka mu ambası makinto !
Bakmayın sokaklarda bir müze bekçisi gibi dola tı ina!
O tam Günün Adamı!
Antika olan biziz asıl!
Gırtl a ina kadar beyaz e yaya, kara paraya batmı
Bu tüketim toplumunun has çocu u...
Bir kalemde yeni bir kalem sürdü piyasa ekonomisine,
Kitapsızlar mahallesinde salyangoz bellenen o yasaklı
O tükaka K TAP kapı kapı gider oldu
sapamarketlerde...
Orhan eskiden yok olan bi eyi yok satıyor!
Biz ne kızillar gördük kızılı yok pahasına satan
Varsın o da Kırmızı'yı okutsun ate pahasına!..

Can Yücel

*Alavara "Politikayla Poetika Poetikayla Politika"

A R DED N
Toplayıp tüm yürekleri koynumuzda
Sonra üle tirmesek bir bir
Çiçe e durup sevdalı yanımız
Güne in kona ı olmasa
Yürek dedi in ne ki air

air dedi in ne ki
Yürek mangal olmasa

Ana kuca ı gibi sarıp sarmalamasa
Oturmasa renkleri yörüngesine
Döllemese karanlı ın rahmini aydınlı a
Hasad etmese sevecen dü leri
Göz dedi in ne ki air

air dedi in ne ki
Her yanı göz olmasa

Ço altmasa uslarda sevgi ça layanlarını
Eritmese ı ı daha açık tonlarına
Bekaretini kazmaya teslim edeli do a
Kime neyin ne kadar yetti ini
Kime neyin ne kadar gitti ini
Sorgulamasa
Söz dedi in ne ki air

Söz dedi in ne ki air
Sözü sıratla sınınanmasa

"ölümden bir adım öncesini
bir bardak demli çay gibi tüketerek"
Gökku a ını dara acına çekerlerken
Ardıç ku ları gibi
afa a süzölmeli insan
air yüzünü yastıkta beklemez ölüm
Sonu yatakta olacaksa
ya am dedi in ne ki air

air dedi in ne ki
Bir ölüp bin ya amda ço almazsa

Gördüm ki air
Bazı dizeler a ırttı seni
Ne var ki bunda a ıracak
Ne ilk asılacak airiz
Ne de son yakılacak

Abdullah Çelik

